

ความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับ
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรม

ปริญญานิพนธ์

ของ

ศรีวัฒนา พงศ์วรินทร์

18 ก.พ. 2540

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก การศึกษาผู้ใหญ่

ตุลาคม 2539

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

64.04

ความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาล้าน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม

บทคัดย่อ

ของ

ศรีวัฒนา พงศ์วรินทร์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่

ตุลาคม 2539

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา ความคิดเห็นของครูผู้สอน หลักสูตรวิชาชีพพระยาศน์ พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรมในด้านการนำหลักสูตร ไปใช้ และด้านการจัดการเรียนการสอน และเปรียบเทียบความคิดเห็น โดยจำแนก ตามอายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการสอน แผนการสอน วิชาที่สอน และ วิทยาลัย พร้อมทั้งรวบรวมปัญหา ข้อเสนอแนะและปัญหาความต้องการการช่วยเหลือ ในการใช้หลักสูตร

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัย สารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ จำนวน 26 วิทยาลัย มีจำนวนทั้งสิ้น 212 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าสถิติที่ใช้คือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t -test และ F -test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผู้สอนมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง เมื่อ พิจารณารายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง
2. ครูผู้สอนที่มีอายุแตกต่างกัน มีความคิดเห็นโดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ครูผู้สอนที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นโดยรวมและ รายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความคิดเห็นโดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. ครูผู้สอนที่มีแผนการสอนต่างกันมีความคิดเห็นโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. ครูผู้สอนที่มีวิชาสอนตรงกับสาขาที่เรียนมา และไม่ตรงกับสาขาวิชา ที่เรียนมา มีความคิดเห็นโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. ครูผู้สอนที่สอนในวิทยาลัยต่างกันมีความคิดเห็นโดยรวม และ
รายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

8. ปัญหาด้านตัวเองของครูผู้สอน คือ ไม่ได้รับการอบรมในวิชาชีพ
ที่สอน ขาดการอบรมเทคนิคใหม่ๆ

9.ปัญหาด้านนักเรียน คือ นักศึกษาอายุต่างกันมาก ทำให้พื้นความรู้
ต่างกัน

10. ปัญหาด้านหลักสูตร คือหลักสูตรกว้างเกินไป บางรายวิชาไม่ได้
ใช้บางอย่างขัดแย้งกับความจริง เนื้อหาวิชาไม่สมบูรณ์ขาดรายละเอียด

11. ครูผู้สอนมีข้อเสนอแนะ คือ ควรจัดส่งเสริมให้ครูได้ดูงาน
หรือฝึกงานในสถานประกอบการ เชิญวิทยากรต่างๆ มาให้ความรู้ปรับปรุงสื่อการ
สอนให้ทันสมัย จัดคู่มือตำราเรียนให้มากขึ้น และมีการพัฒนาเครื่องมือ อุปกรณ์ที่มี
อยู่ให้ทันสมัยอยู่เสมอนอกจากนี้ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์แนะนำการเลือก
เรียนหลักสูตรต่างๆ ให้ถูกต้อง

Opinions of Polytechnic and Vocational College Teachers'
towards the 1989 Vocational Short Courses in Home Economics

An Abstract

By

Srivatana Pongvarint

Presented in Partial fulfilment of the requirements for
the master of Education degree in Adult Education
at Srinakharinwirot University

October 1996

The purposes of this study were to investigate the opinions of teachers towards the 1989 vocational Short Courses in Home Economics, in two areas. Curriculum Implementation and Directing of classroom activities and to compare those opinions according to age, qualification, teaching experiences, teaching diviation, subjects and colleges.

The sample comprised of 212 Polytechnic and vocational college teachers from 26 colleges. The instruments were questionnaires and The statistic used were percentage, mean, standard deviation, t-test and F-test.

The major findings could be conclued as follows :

1. The teachers had opinions in all aspects at the most level but disariable in each aspects. The aspect of Curriculum Implementation at the most level and Directing of classroom activitics at a moderate level

2. The teachers in different age group had opinions in each and all of the aspects with no statistical significance.

3. The teachers in different educational level had opinions in each and all of the aspects with no statistical significance.

4. The teachers withh different teaching experiences had opinions in all of the aspects there were statistical differences at a .01 level of significance.

5. The teachers in different teaching division had opinions in all of the aspects there were statistical differences at a .05 level of significance.

6. The teachers in different subjects had opinions in each and all of the aspects with no statistical significance.

7. The teachers in different college had opinions in each and all aspects with no statistic significance.

8. Problems concerning the teachers. The teachers lacked of training in various vocational subjects and training in new teaching techniques.

9. Problems concerning the learners. The learner groups with a wide range of age had different fundamental knowledge which caused difficult in teaching.

10. Problems concerning the curriculum. The curriculum was found too broad. Some of the subjects were not taught while the others were not in accordance with reality of contained incomplete content.

11. The teachers' suggestions were as follows :
programmers of visits to enterprises' sites should be organized and speakers should be invited to colleges. Teaching materials should be development provided with a large number of teachers' handbooks. The development and implementation of modern equipment should be encouraged. In addition, information and guidance about how to select appropriate courses should be available.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานินพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(รศ.ดร.เสาวนีย์ เลวลัย)

..... กรรมการ
(รศ.อังฉรา สุCHARมณ)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รศ.ดร.เสาวนีย์ เลวลัย)

..... กรรมการ
(รศ.อังฉรา สุCHARมณ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รศ.สุวัฒน์ วัฒนวงศ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานินพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 41 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2539

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดีด้วยความเมตตากรุณาให้คำปรึกษาอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลัย ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ อัจฉรา สุขารมณ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ ที่กรุณาร่วมเป็นกรรมการสอบ และได้ให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ ดร.ศิริพรรณ ชุ่มนม ดร.วราพรรณ น้อยสุวรรณ ดร.ตมพล อักษรนิตย์ ผู้ช่วยฝ่ายวางแผน อาจารย์ถ้ายอง ศรีประพัฒน์ และอาจารย์วรากร อังชวลา ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ แก้ไข และให้คำแนะนำในการสร้างแบบสอบถามที่ให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

ขอขอบคุณอาจารย์พรพิมล โกสิภาพ อาจารย์นงเยาว์ กอสานาน ที่ให้ความช่วยเหลือในทุกสิ่งทุกอย่างตลอดจนให้กำลังใจอย่างดียิ่งต่อผู้วิจัย

ขอขอบคุณครูผู้สอนคณะคหกรรมทุกท่านที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการตอบแบบสอบถาม ทำให้การวิจัยดำเนินไปอย่างราบรื่น และยังมีบุคคลอื่นที่มีส่วนช่วยในการสนับสนุนและให้กำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา ตลอดจนครูบาอาจารย์ที่ให้ทั้งชีวิตและสติปัญญา อบรมสั่งสอน ตลอดจนวางรากฐานที่ดีแก่ผู้วิจัย

ศรวิวัฒนา พงศ์วรินทร์

ตุลาคม 2539

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร	10
วิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ	28
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	46
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	56
การสร้างเครื่องมือ	57
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	58
การจัดกระทำ และวิเคราะห์ข้อมูล	58
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	59

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	64
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	112
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	112
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	113
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	113
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	114
	การวิเคราะห์ข้อมูล	115
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	115
	อภิปรายผล	122
	ข้อเสนอแนะ	132
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	133
	บรรณานุกรม	134
	ภาคผนวก	140
	ประวัติผู้วิจัย	168
	บทคัดย่อ	169

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยสารพัดช่างที่ใช้ในการวิจัย	53
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยการอาชีพที่ใช้ในการวิจัย	54
3	ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง	66
4	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของครูผู้สอน เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรม ในด้านการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านการจัดการเรียนการสอน ..	68
5	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของครูผู้สอน คณะคหกรรมในด้านการนำหลักสูตรไปใช้จำแนกตามรายข้อ	69
6	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของครูผู้สอน คณะคหกรรมด้านการจัดการเรียนการสอนจำแนกตามรายข้อ	72
7	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็น เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอายุ	79
8	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับ หลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ. 2533 โดยรวมและรายด้าน จำแนก ตามวุฒิการศึกษา	80
9	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับ หลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามประสบการณ์ในการสอน	81
10	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็น เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามแผนการสอน	82

11	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามวิชาที่สอน	84
12	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับ หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามวิทยาลัยที่ทำการสอน	85
13	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านการเรียนการสอน โดยจำแนกตามอายุ	86
14	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมด้านการนำ หลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดการเรียนการสอน โดยจำแนก ตามวุฒิการศึกษา	88
15	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม ด้านการนำ หลักสูตรไปใช้ และด้านการจัดการเรียนการสอน โดยจำแนกตาม ประสบการณ์ในการสอน	89
16	ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ โดยจำแนกตามประสบการณ์ ในการสอน	91
17	ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม ด้านการจัดการเรียนการสอน โดยจำแนกตามประสบการณ์ ในการสอน	92

18	ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม โดยรวม โดยจำแนกตามประสบการณ์ในการสอน	93
19	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมใน วิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ ด้านการนำหลักสูตร ไปใช้และด้านการจัดการเรียนการสอน โดยจำแนกตาม แผนการสอน	94
20	ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม ในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ ด้านการจัด การเรียนการสอน โดยจำแนกตามแผนการสอน	96
21	ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอน คณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ โดยรวม จำแนกตามแผนการสอน	97
22	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัย สารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามวิชาที่สอนตรงกับ สาขาที่เรียนมา และวิชาที่สอนไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมา	98
23	เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัย สารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับ หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามวิทยาลัย ที่ทำการสอน	99
24	จำนวนครูผู้สอน คณะคหกรรมที่ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาตัวเอง ปัญหานักศึกษา และปัญหาเนื้อหาหลักสูตร	101

25	จำนวนครูผู้สอนคณะกรรมการที่ให้ข้อเสนอแนะจากคำถามปลายเปิด ในด้านกิจกรรมการเรียนรู้การสอนสื่อการเรียนรู้การสอน การวัดผล และประเมินผล และด้านบริหารและบริการหลักสูตร	106
26	จำนวนความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะกรรมการจากคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับความต้องการการช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร	110

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาหลักสูตรจัดได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาการศึกษา ซึ่งจะ
เป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การพัฒนาบุคลากรต่อไป บุคคลที่ได้รับการศึกษาในระบบ
โรงเรียนหรือนอกระบบโรงเรียน สังคมก็คาดหวังว่าคนเหล่านั้นจะเป็นกำลังสำคัญใน
การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ซึ่งจะนำไปสู่ความมั่นคงและความ
ก้าวหน้าของประเทศชาติต่อไป (เสาวนีย์ เลวลัย.2536 : 1)

การจัดการศึกษาแต่ละประเทศจะสำเร็จลุล่วงตามจุดประสงค์ที่กำหนด
ไว้ จะต้องมีการมี หลักสูตรเป็นโครงการและเป็นแนวทางในการให้การศึกษา ซึ่งจะ
ต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพความต้องการของชุมชนและประเทศชาติ
โดยมีเป้าหมายในการผลิตบุคคลที่มีคุณภาพ เพื่อช่วยสร้างสังคมให้ดีขึ้น จุดมุ่งหมาย
ทั่วไปของการจัดการศึกษา จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบใหญ่ๆ ที่จำเป็น 4 ประการ
คือ ประการแรก การเป็นพลเมืองที่ดีหรือการเป็นสมาชิกที่ดีของ ครอบครัว ชุมชน
และประเทศชาติ ประการที่สอง การมีอาชีพหรือการศึกษาเพื่ออาชีพ ความพยายาม
ในการปลูกฝังค่านิยม เพื่อให้เกิดความรักในการทำงาน ประการที่สาม คือการ
รู้จัก บทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบต่อตนเองและครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติ
มีความสามารถในการปฏิบัติตนให้ปรากฏที่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจบทบาทตนเอง
ประการที่สี่ ได้แก่การเป็นผู้มีวิจารณญาณในความคิด รวมทั้งการคิดอย่างวิเคราะห์
พินิจพิจารณาอย่างมีเหตุผล มีความคิดริเริ่มในการกระทำจริงๆ (วิชัย วงษ์ใหญ่.
2525 : 1)

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ศึกษาถึงการพัฒนาการศึกษาในช่วงระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2530-2534) พบปัญหาสำคัญในด้านกระจายโอกาสและสร้างความเสมอภาคทางการศึกษาแก่กลุ่มคนด้อยโอกาส แนวโน้ม สังคมไทยที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อระบบการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ความต้องการทางด้านกำลังคนที่มีความรู้ประเภทวิชาต่างๆ ต่อมาในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 จึงได้บรรจุนโยบายการขยายโอกาสทางการศึกษาด้านคุณภาพ มีการปรับทิศทางการของหลักสูตรทางการเรียนการสอนแต่ละประเภทวิชาให้ทันกับความต้องการของตลาดแรงงาน

กรมอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานของกระทรวงศึกษาธิการที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านอาชีวศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบ โรงเรียน โดยมุ่งให้การศึกษาและฝึกอบรมคนในระดับต่างๆ ตามความต้องการของท้องถิ่นและสังคม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สนใจมีโอกาสศึกษาหาความรู้ฝึกทักษะและมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพนั้นจนสามารถประกอบอาชีพได้ หรือศึกษาหาความรู้ต่ออาชีพนั่น ๆ ในระดับสูงขึ้นไป

ในระยะแรก การเปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นอยู่ในรูปแบบของหน่วยฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ โดยครูผู้สอนเข้าไปสอนในพื้นที่ของผู้เรียนเอง และเปิดสอนรายวิชาตามความต้องการของประชาชนผู้เรียนเท่านั้น ต่อมาเมื่อผู้สนใจเรียนมากและมีความยุ่งยากในการเคลื่อนที่ของผู้สอนจึงเปลี่ยนการบริหารใหม่ โดยเป็นหน่วยงานที่อยู่กับที่ ในปี พ.ศ. 2502 และต่อมาภายหลังเรียกโรงเรียนสารพัดช่าง สำหรับการพัฒนารับปรุงหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร ได้ดำเนินการเรื่อยมา

ในปี พ.ศ. 2529 กรมอาชีวศึกษาได้สำรวจการจัดดำเนินการของวิทยาลัยสารพัดช่างทั่วประเทศ พบว่า การจัดการเรียนการสอนมีปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินงานคือ ขาดการฝึกอบรมเพิ่มเติม หลักสูตรเก่าล้าสมัย ไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองมากนัก

ผู้เรียนมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียน วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ฝึกไม่เพียงพอ และอยู่ในสภาพชำรุด ไม่เหมาะสมจะนำไปใช้ในการเรียนการสอน และผู้จบหลักสูตรไปแล้วส่วนหนึ่งยังมีความรู้ความสามารถไม่เพียงพอที่จะประกอบอาชีพ ทั้งนี้เพราะหลักสูตรไม่เหมาะสมกับความต้องการของชุมชน (กรมอาชีวศึกษา . 2529 : 7 - 12)

ดังนั้นจึงมีการปรับหลักสูตรครั้งใหม่ ปี พ.ศ.2533 เรียก "หลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533" เปิดสอนในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพทั่วประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ไม่มีโอกาสได้ศึกษาในระดับสูงขึ้น มีโอกาสศึกษาวิชาสาขาอาชีพต่างๆ เพื่อนำไปประกอบอาชีพได้ทันที หรือผู้ที่มิอาชีพอยู่แล้วได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม เป็นการขยายโอกาสความรู้ด้านคุณภาพสนองความต้องการของตลาดแรงงาน โดยจัดเปิดหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533 ขึ้น 259 รายวิชา แยกเป็น 5 ประเภทวิชาคือ ช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ดนตรี ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม โดยกำหนดเวลาเรียนหลากหลายแตกต่างไปจากเดิม กล่าวคือ ตั้งแต่ 6 ชั่วโมงถึง 225 ชั่วโมง เพื่อให้ สอดคล้องกับอาชีพและสภาวะการปฏิบัติงานอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังสามารถสอบเทียบประสบการณ์และการสมัครเข้าเรียนทำได้ตลอดเวลา ทำให้เกิดความคล่องตัวและเกิดประโยชน์สูงสุดทั้งสถานศึกษาและตัวผู้เรียน

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนที่ล้าสมัยมากขึ้นตอนหนึ่ง เพราะแม้มีการสร้างหลักสูตรมาแล้วอย่างดีเพียงใดก็ตาม หากการนำหลักสูตรไปใช้ไม่สัมพันธ์และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้ว ก็จะไม่สามารถใช้หลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการปรับปรุงหลักสูตรนั้นนิยมใช้กันอยู่ 2 วิธีคือ การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงจากระดับผู้บริหารและนักวิชาการระดับสูงกับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงจากเบื้องล่างสู่เบื้องบน ซึ่งวิธีการหลังนี้เป็นการเปิดโอกาสให้ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการจัดทำหลักสูตร ซึ่งจะช่วยให้ครูเข้าใจปัญหาอย่างถ่องแท้ และเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับหลักการและวิธีการปรับปรุงหลักสูตรมากยิ่งขึ้น (ชมพันธ์ กุญชร ณ อยุธยา . ม.บ.ป. : 24 - 25)

จากการศึกษารายงานการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรวิชาชีพ
 ระยะสั้น พ.ศ.2533 ยังไม่มีผู้วิจัยเกี่ยวกับครูผู้สอนวิชาชีพระยะสั้นในคณะกรรมการ
 โดยตรง และในปี พ.ศ.2536 ยังคงพบปัญหาการลาออกกลางคันของนักศึกษาระยะสั้น
 ประเภทวิชาชีพคหกรรมถึง 37.63% (กองการศึกษาอาชีพ. 2536)
 และเนื่องด้วยวิชาคหกรรมเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับชีวิต ประจำวัน ไม่ว่าจะเป็น
 เรื่องเกี่ยวกับอาหาร เสื้อผ้า ความสวยงาม เป็นต้น ซึ่งมีความสำคัญและจำเป็น
 เป็นส่วนหนึ่งในปัจจัยสี่ของชีวิต สามารถช่วยให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น เพราะความรู้ที่
 ได้รับนอกจากใช้ในชีวิตประจำวันแล้ว ยังใช้ในการประกอบอาชีพหรือเสริมรายได้
 ให้กับครอบครัวอีกด้วย ภาวะการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมปัจจุบัน
 ประเทศไทยต้องการแรงงานที่มี คุณภาพ เพื่อก้าวไปสู่ประเทศอุตสาหกรรมใหม่
 (NICS) มีแรงงานด้านอาชีพต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นแรงงานด้านอุตสาหกรรม
 เกษตรกรรม หรือด้านบริการต่าง ๆ และงานด้านคหกรรมถือเป็นงานด้านหนึ่งใน
 ด้านงานบริการนอกเหนือจากอาชีพในภาคอุตสาหกรรม และเกษตรกรรม งาน
 บริการถือเป็นงานสำคัญอีกอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานบริการที่เกี่ยวข้อง
 กับพื้นฐานทั่วไปในการดำรงชีวิต เช่น งานบริการด้านอาหาร งานบริการด้าน
 เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม เครื่องประดับ งานบริการด้านที่อยู่อาศัย งานบริการ
 ด้านความสวยงาม งานบริการด้านสุขภาพพลานามัย เป็นต้น งานเหล่านี้เป็นงาน
 ด้านคหกรรมโดยตรง ในอดีตที่ผ่านมาผู้สำเร็จการศึกษาด้านนี้ก้าวเข้าสู่ตลาดแรงงาน
 ภาคราชการมากกว่ามุ่งธุรกิจ แต่ปัจจุบันรัฐบาลมีนโยบายรับข้าราชการใหม่น้อย
 ลงดังนั้นตลาดแรงงานที่สำคัญคือ ตลาดภาคเอกชน งานรับจ้าง งานบริการ หรือ
 งานประกอบอาชีพอิสระ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ความชำนาญเฉพาะสาขาอาชีพนั้นๆ
 ภาวะนี้ก่อให้เกิดนักศึกษาที่จบการ ศึกษาด้านนี้ว่างงาน และการว่างงานเป็นตัว
 บ่งชี้ว่าหลักสูตรคหกรรมยังไม่เหมาะสมกับความต้องการของตลาดแรงงาน เพราะ
 บุคคลเริ่มงานบริการในวิชาของตนได้ ต้องได้รับการฝึกฝนที่จริงจังและเพียงพอ
 จนเกิดความมั่นใจในความสามารถของตน ต้องใช้เวลาและผู้สอนที่มีคุณภาพ

ได้รับการสนับสนุนจากสถานศึกษาในการจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับการฝึกฝนอย่างแท้จริง และประกอบกับหลักสูตรดังกล่าวได้นำมาใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2533 จนถึงปัจจุบันมีผู้สำเร็จไปจำนวนหนึ่งแล้ว ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจจะทำการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรม และศึกษาว่าครูนำหลักสูตรไปใช้ตรงกับจุดมุ่งหมายและหลักการของหลักสูตร ได้หรือไม่ เพื่อจะนำมาปรับปรุงหลักสูตรและระบบการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเป็นไปตามความต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรมในด้านต่างๆ 2 ด้านดังนี้
 - 1.1 การนำไปใช้
 - 1.2 การจัดการเรียนการสอน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตร โดยแยกตามอายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการสอน แผนการสอน วิชาที่สอน และวิทยาลัย
3. เพื่อรวบรวมปัญหาและข้อเสนอแนะและความต้องการความช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้านี้เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลหลักสูตร โดยสอบถามจากครูผู้สอนซึ่งเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง ทำให้ทราบข้อมูลนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนปัญหาและข้อเสนอแนะซึ่งเป็นแนวทางแก่ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหารและครูในการปรับปรุงหลักสูตรและส่งเสริมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและผู้สอน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรจากการศึกษาครั้งนี้ เป็นครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัย
สารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่เปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533
สังกัดกองการศึกษาอาชีวกรรมอาชีวศึกษา จำนวน 41 วิทยาลัย รวมทั้งสิ้น 336 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัย
การอาชีพที่เปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 สังกัดกองการศึกษาอาชีว
กรรมอาชีวศึกษา จำนวน 26 วิทยาลัย โดยจำแนกตามสาขาวิชาคือ แผนกตัดเสื้อสตรี
89 คน แผนกตัดเสื้อชาย 40 คน แผนกเสริมสวย 43 คน แผนกตัดผมชาย 24 คน
และแผนกอาหาร-ขนม 48คน รวมทั้งสิ้น 244 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษาในครั้งนี้ แบ่งเป็น

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 อายุ

- 1) ต่ำกว่า 35 ปี
- 2) 36 - 45 ปี
- 3) 46 ปีขึ้นไป

2.1.2 วุฒิการศึกษา

- 1) ต่ำกว่าปริญญาตรี
- 2) ปริญญาตรี
- 3) สูงกว่าปริญญาตรี

2.1.3 ประสบการณ์ในการสอน

- 1) น้อยกว่า 10 ปี
- 2) 11 - 20 ปี
- 3) 20 ปีขึ้นไป

2.1.4 แผนกการสอน

- 1) อาหารและโภชนาการ
- 2) ตัดเลื้อสตรี
- 3) ตัดเลื้อชาย
- 4) เสริมสวย
- 5) ตัดผมชาย

2.1.5 วิชาที่สอน

- 1) ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา
- 2) ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา

2.1.6 วิทยาลัยที่ทำการสอน

- 1) วิทยาลัยสารพัดช่าง
- 2) วิทยาลัยการอาชีพ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

จำแนกออกเป็น 2 ด้าน

2.2.1 การนำหลักสูตรไปใช้

2.2.2 การจัดการเรียนการสอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตร หมายถึง แผนการเรียนการสอนที่จัดประสบการณ์ต่าง ๆ ไว้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีการเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้
2. หลักสูตรวิชาชีพพระยະສິນ พุทธศักราช 2533 กรมอาชีวศึกษา หมายถึง หลักสูตรวิชาชีพประเภทวิชาเรียนหลากหลาย ครอบคลุมทั่วไปที่มีพื้นฐานความรู้ไม่ต่ำกว่าระดับประถมศึกษาปีที่ 4 หรือเทียบเท่า ใช้เวลาเรียนตั้งแต่ 6 ชั่วโมง ถึง 225 ชั่วโมง เป็นหลักสูตรที่คณะกรรมการกองการศึกษาอาชีพแต่งตั้งขึ้นร่วมกันจัดทำขึ้นระหว่างวันที่ 22-26 มกราคม 2533 ประกอบด้วย 5 คณะวิชา คือ คณะเกษตรกรรม คณะคหกรรม คณะอุตสาหกรรม คณะพาณิชยกรรม และคณะศิลปหัตถกรรม จำแนกเป็นรายวิชาย่อย ๆ 259 รายวิชา
3. หลักสูตรวิชาชีพพระยະສິນ พุทธศักราช 2533 (คณะคหกรรม) คือ หลักสูตรวิชาชีพพระยະສິນ พ.ศ.2533 เฉพาะวิชาคหกรรม ซึ่งประกอบด้วย 6 แผนกวิชา คือ
 - อ. หมายถึง แผนกอาหาร-ขนม
 - ส. หมายถึง แผนกเสริมสวย
 - ผ. หมายถึง แผนกตัดเสื้อผ้าสตรี
 - ต. หมายถึง แผนกตัดผมชาย
 - ช. หมายถึง แผนกตัดเสื้อผ้าชาย
 - บ. หมายถึง แผนกวิชาปักจักร
 จำแนกเป็นรายวิชาย่อย ๆ 75 รายวิชา
4. วิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนวิชาชีพพระยະສິນ พ.ศ.2533 อยู่ในสังกัด กองการศึกษาอาชีวกรมอาชีวศึกษากระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งสิ้น 41 วิทยาลัย เป็นวิทยาลัยสารพัดช่าง 26 วิทยาลัย และวิทยาลัยการอาชีพ 15 วิทยาลัย

5. ความคิดเห็นของครูผู้สอน หมายถึง ทักษะของครูผู้สอนคหกรรมที่ทำการสอนในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา ในปี พ.ศ.2536 เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยแบ่งเป็น 2 ด้านคือ

5.1 ความคิดเห็นในด้านการนำไปใช้ หมายถึง ทักษะของครูที่มีต่อหลักสูตรว่าเป็นไปตามหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างของหลักสูตร และนำไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด

5.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน หมายถึง ทักษะของครูที่มีต่อปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการเรียนการสอน การวัดผล และประเมินผล การบริหารและการบริการในการใช้หลักสูตร

5.2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง ทักษะของครูที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนและจัดประสบการณ์ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนเหมาะสมกับระดับผู้เรียน สอดคล้องกับเนื้อหา

5.2.2 สื่อการเรียนการสอน หมายถึง ทักษะของครูที่มีต่อปัญหาการใช้สื่อการเรียนการสอน คือ เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนเทคนิคที่จะช่วยสนับสนุนให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

5.2.3 การวัดผลและประเมินผล หมายถึง ทักษะของครูที่มีต่อระเบียบ และวิธีการวัดผลการเรียน การดำเนินงานต่าง ๆ เกี่ยวกับการวัดผล และวิธีการที่ระบุว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงใด

5.2.4 การบริหารและบริการหลักสูตร หมายถึง ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการวางแผน การแนะนำช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ที่สามารถส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร
2. วิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ
3. หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2533
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร

หลักสูตรมีความสำคัญในฐานะที่เป็นตัวกลางเชื่อมโยงระหว่างปรัชญาการศึกษาซึ่งเป็นอุดมคติ อุดมการณ์สูงสุดที่รัฐใช้เป็นหลักยึดในการจัดการศึกษาให้กับประชาชนภายในประเทศกับสัมฤทธิ์ผลทั้งหมดในตัวผู้เรียนอันเกิดจากการให้การศึกษา ดังนั้นหลักสูตรจึงเป็นโครงการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถสอดคล้องกับความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ด้วยความสำคัญของหลักสูตรดังกล่าว มีผู้ให้ความหมายในหลายทัศนะต่าง ๆ กัน คือ

เอกรวิทย์ ณ ถลาง (2511 : 108) ได้ให้ความหมายหลักสูตรว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ทั้งหลายที่จัดให้ได้เรียนเนื้อหาวิชา ทัศนคติ แบบพฤติกรรม กิจวัตร สิ่งแวดล้อม ฯลฯ เมื่อประมวลเข้าแล้วก็เป็นประสบการณ์ที่ผ่านเข้าไปในการรับรู้ของเด็ก อันถือว่าเป็น หลักสูตรทั้งสิ้น

ชมพันธ์ กุญชร ณ อยุธยา (ม.บ.บ. : 1) ได้ให้ความหมายหลักสูตรไว้ 4 ความหมาย คือ

1. หลักสูตร คือ ประสบการณ์ทุกอย่างที่นักเรียนพึงได้รับโดยไม่จำกัดว่าเมื่อไร อย่างไร

2. หลักสูตร คือ ประสบการณ์ทุกอย่างที่นักเรียนพึงได้รับภายใต้การ
แนะแนวของโรงเรียน

3. หลักสูตร คือ รายวิชาทั้งหมดที่โรงเรียนจัดให้เรียน

4. หลักสูตร คือ เอกสารที่กำหนดโครงการศึกษาของผู้เรียน

สมิทร คุณากร (2518 : 2) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หลักสูตร
คือ โครงการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ และคุณลักษณะ
ที่สอดคล้องกับความมุ่งหมาย

ภิญโญ สาร (2516 : 63) ได้ให้ความหมายหลักสูตรว่า บรรดา
ประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดให้แก่ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเอง
ไปในทิศทางที่โรงเรียนพึงปรารถนา

ธารง บัวศรี (2514 : 64) กล่าวว่า คือ ประสบการณ์ทางการศึกษา
ที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้เด็กได้รับการฝึกฝนด้านต่างๆ อย่างดีที่สุด จนสามารถ
ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมของตนอย่างมีความสุข สามารถประกอบอาชีพได้ตามปรารถนา

สุจริต เพียรชอบ (2524 : 1) กล่าวถึงหลักสูตรว่า หมายถึง มวล
ประสบการณ์หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้
ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและเกิดการพัฒนาทุกด้าน

ในต่างประเทศมีผู้ให้ความหมายหลักสูตรไว้ เช่น

ทาบ (Taba. 1962 : 10) กล่าวว่า หลักสูตรคือ แผนการเรียนรู้
ซึ่งประกอบด้วยเป้าหมายการเรียนรู้ วัตถุประสงค์เฉพาะเป้าหมาย และวัตถุประสงค์
ที่กำหนดนี้จะเป็นเครื่องชี้แนวทางการเลือกและจัดเนื้อหาวิธีการจัดการเรียนการสอน
รวมถึงการประเมินผล

จอห์นสัน (เสาวนีย์ เลวลีย์. 2536 ; อ้างอิงมาจาก Johnson.
1967 : 130) เห็นว่า หลักสูตรคือ การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่คาดหวังไว้ก่อนสอนและ
ใช้เป็นแนวทางสำหรับการสอน

สรุป หลักสูตร คือ ประสบการณ์ที่จัดให้กับผู้เรียนนั่นเอง

1. โครงสร้างหรือองค์ประกอบของหลักสูตร

โครงสร้างหรือองค์ประกอบของหลักสูตร เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้หลักสูตรสมบูรณ์ เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผล และการปรับปรุงพัฒนา

พจน์ สะเพียรชัย (2517 : 106) มีความเห็นว่า โครงสร้างหรือองค์ประกอบของหลักสูตร จะประกอบด้วย

1. ปรัชญาและความมุ่งหมาย
2. เนื้อหาวิชา
3. การเรียนการสอน
4. การประเมินผล
5. การบริหารและการบริการหลักสูตร

สุมิตร คุณานุกร (2518 : 2) กล่าวว่า องค์ประกอบหลักสูตรมีความมุ่งหมาย (Objectives) เนื้อหา (Contents) การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) และการประเมินผล (Evaluation)

ทาบ (Taba, 1962 : 320 - 331) นักการศึกษาที่เชี่ยวชาญหลักสูตรมีความเห็นว่า หลักสูตรควรมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ

1. ความมุ่งหมาย (Objectives) เป็นการกำหนดว่าต้องการให้ผู้เรียนเป็นคนอย่างไร หรือจะให้การศึกษาเพื่ออะไร

2. เนื้อหาวิชา (Contents) เป็นการเลือกสรรและจัดเนื้อหาวิชาความรู้ จัดประสบการณ์ต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่ความมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) หมายถึง การนำหลักสูตรที่เป็นรูปเล่มไปปฏิบัติให้เกิดผล

4. การประเมินผลหลักสูตร (Evaluation) เป็นการค้นหาคำตอบว่าหลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ มากน้อยเพียงไร และอะไรเป็นสาเหตุ

2. ความสำคัญของหลักสูตร

เสาวนีย์ เลวลีย์ (2536 : 4) กล่าวว่า หลักสูตรใดๆ หากพิจารณาผิวเผินแล้วบุคคลทั่วไปจะมองหลักสูตรเป็นเพียงเอกสารที่กำหนดโครงการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเท่านั้น แต่ถ้าพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว หลักสูตรเปรียบได้กับเครื่องมือที่สำคัญของการจัดการศึกษาที่บ่งชี้ให้เห็นคุณภาพของบุคคล และลักษณะของสังคมนั้น ยิ่งไปกว่านั้นยังแสดงถึงความเจริญก้าวหน้า ความทันสมัย ความมั่นคงของประเทศอีกด้วย ดังจะเห็นตัวอย่างจากประเทศต่างๆ ที่พยายามปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหลักสูตรอยู่เสมอ ทั้งนี้เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว

ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2529 : 9 - 10) กล่าวว่า หลักสูตรมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก เพราะหลักสูตรจะกำหนดทิศทางของการจัดการศึกษา ความสำคัญของหลักสูตร ก็คือ เป็นเอกสารทางราชการเพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษานำไปปฏิบัติ หลักสูตรจึงเปรียบเสมือนคำสั่งหรือข้อบังคับของทางราชการชนิดหนึ่งนั่นเอง รวมทั้งเป็นเกณฑ์มาตรฐานอย่างหนึ่งในการที่จะจัดสรรงบประมาณ บุคลากร อาคารสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์ทางการศึกษาของรัฐบาลให้แก่โรงเรียน และยังเป็นแผนการดำเนินงานของนักบริหารการศึกษาที่จะต้องอำนวยการควบคุมดูแลและติดตามผลให้เป็นไปตามนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐบาลในด้านครูผู้สอน หลักสูตรเป็นแผนการหรือเครื่องมือชี้้นำในการปฏิบัติงานของครู เพราะหลักสูตรจะแนบจุดมุ่งหมายการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลการเรียนการสอนซึ่งครูจะต้องปฏิบัติตามอย่างจริงจัง

3. ลักษณะของหลักสูตรที่ดี

ลักษณะของหลักสูตรที่ดี นักการศึกษาได้กล่าวไว้แตกต่างกันตามความรู้ และประสบการณ์ของแต่ละคน ชาญชัย ศรีไสยเพชร (2528 : 17 - 19) ได้กล่าวไว้ 10 ข้อ ดังนี้

1. สื่อความหมายดีและสะดวกที่จะนำไปใช้ โดยคำนึงถึงผู้เรียน ผู้สอน และผู้บริหารหลักสูตรที่ดีเมื่อบุคคลฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรได้ศึกษา จะสามารถทำความเข้าใจและเห็นแนวทางในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตนได้โดยง่าย ไม่ว่าจะเป็นการจัดการเรียนการสอน การบริหารหลักสูตร ดังนั้นหลักสูตรจึงมีองค์ประกอบต่างๆ ครบสมบูรณ์ มีสื่อการเรียน เอกสารหลักสูตร ชนิดต่างๆ พร้อมเพรียง และเพียงพอสำหรับผู้เรียน ผู้สอน และผู้บริหารที่จะศึกษาค้นคว้าได้ด้วยตนเอง

2. มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับสภาพความต้องการของสังคมในด้านต่างๆ เช่น ด้านเศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยี เป็นต้น

3. มีความยืดหยุ่นในด้านต่าง ๆ เช่น

3.1 มีความยืดหยุ่นตามความพอใจ ตามความต้องการและความถนัดของผู้เรียนโครงสร้างหลักสูตรนอกจากมีวิชาบังคับแล้ว ต้องมีวิชาเลือกตามความสนใจ ตามความต้องการและความถนัดของผู้เรียน ซึ่งแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล

3.2 มีความยืดหยุ่นตามสภาพท้องถิ่นของผู้เรียนแตกต่างกันไป เช่น สภาพปัญหาการดำเนินชีวิต และสภาพการประกอบอาชีพ

3.3 ยืดหยุ่นตามสภาพของโรงเรียน ให้โรงเรียนทั่วไปใช้หลักสูตรให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้ ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก รวมทั้งโรงเรียนที่อยู่ใน เมือง ชานเมือง ชนบทก็ตาม

4. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ไม่จะเป็นการดำเนินชีวิต การศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ ดังนั้นความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากหลักสูตร ควรสมบูรณ์ตามองค์สามของการศึกษา คือ ความรู้ ความคิด ความเชื่อความรู้สึกรักนึกคิด และด้านทักษะในการปฏิบัติ ผู้เรียนจึงมีความสามารถที่จะคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้

5. หลักสูตรที่ดีควรมีความคล่องตัวพอสมควร สามารถที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

6. หลักสูตรที่ดีควรเป็นเครื่องมือช่วยในการศึกษาบรรลุตามความมุ่งหมายที่วางไว้

7. หลักสูตรที่ดีควรจะเป็นหลักสูตรที่บุคคลทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วมในการสร้างหรือปรับปรุงหลักสูตร มีส่วนรับรู้เรื่องการใช้หลักสูตร มีข้อบ่งชี้ให้นักวิชาการรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียว

8. หลักสูตรที่ดีจะต้องมีการวางแผนหลักสูตรอย่างมีระบบและเป็นขบวนการที่ต่อเนื่องตั้งอยู่บนรากฐานที่เชื่อถือได้

9. หลักสูตรที่ดีควรจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัดความสามารถเป็นรายบุคคล

10. หลักสูตรที่ดี ควรมีการประเมินผลหลักสูตรที่เหมาะสมและมีการประเมินผลอย่างมีระบบต่อเนื่องกัน เมื่อประเมินผลหลักสูตรแล้วควรนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงหรือพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับกาลสมัยอยู่เสมอ

4. การนำหลักสูตรไปใช้

โบแซมป์ (Beauchamp. 1968 : 49) กล่าวว่า การนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การนำหลักสูตรไปปฏิบัติ ประกอบด้วยกระบวนการที่สำคัญคือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้ครูได้มีการพัฒนาการเรียนการสอน

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก เพราะถึงจะมีการสร้างหลักสูตรอย่างดีเพียงใดก็ตาม หากการนำหลักสูตรไปใช้ไม่สัมพันธ์สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้ว หลักสูตรก็อาจไม่ประสบผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ดังนั้นผู้ที่นำหลักสูตรมาใช้ต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรเป็นอย่างดี

สุมิตร คุณานุกร (2518 : 130 - 132) ได้กล่าวถึง กิจกรรมการนำหลักสูตรไปใช้มีอยู่ 3 ประการ ได้แก่ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน และการสอน

1. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน หมายถึง การตีความหมายและการกำหนดรายละเอียดของหลักสูตรเพื่อนำไปใช้ในชั้นปฏิบัติคือ ใช้สอน เนื่องจากหลักสูตรมักจะกำหนดความมุ่งหมาย เนื้อหาวิชาที่สอน กิจกรรมประกอบ การเรียนการสอน และการประเมินผลไว้อย่างกว้าง ๆ มีลักษณะยืดหยุ่นได้ เพื่อความสะดวกในการนำหลักสูตรไปปรับปรุงใช้ให้เข้ากับสภาพของท้องถิ่นหรือโรงเรียน ดังนั้นครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องกำหนดรายละเอียดของหลักสูตรไว้ก่อนทำการสอน รายละเอียดเหล่านี้จะปรากฏออกมาในรูปของเอกสารหลักสูตรที่เรียกว่า ประมวลการสอนและโครงการสอน ปัจจุบันทำเป็นแผนการสอน นอกจากนี้จะมีบันทึกการสอนของครูแต่ละชั่วโมงก็ได้

2. การจัดปัจจัยและสภาพต่างๆ ภายในโรงเรียน ซึ่งจะมีส่วนส่งเสริมการปฏิบัติงานของครู เพื่อจะบรรลุตามความมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมาก ปัจจัยและสภาพการณ์เหล่านี้ ได้แก่ ขนาดของห้องเรียน จำนวนนักเรียน ห้องสมุด สื่อการเรียน การจัดตารางสอนการจัดครูเข้าสอน แผนการสอน หนังสือเรียน ฯลฯ ดังนั้นการนำหลักสูตรไปใช้ในโรงเรียนผู้บริหารจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้ด้วย

3. การสอน เป็นกิจกรรมการนำหลักสูตรไปใช้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจุดนี้เป็นจุดที่จะต้องสัมผัสกับผู้เรียนโดยตรง

สังัด อุหรานนท์ (2528 : 4) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ว่า เป็นขั้นตอนของการนำหลักสูตรไปสู่การเรียนการสอนในห้องเรียน ซึ่งเกี่ยวกับการจัดเอกสารประกอบหลักสูตร การเตรียมบุคลากร การบริหารและบริการหลักสูตร และนิเทศการใช้หลักสูตร

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525 : 191) ได้กล่าวถึงการวางแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรว่าในการนำหลักสูตรไปใช้ให้บรรลุเป้าหมาย ครูใหญ่จะต้องดำเนินการเรื่องต่างๆ ดังนี้คือ การเตรียมวางแผนงานเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ การเตรียมจัดการอบรมครูเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ การจัดครูเข้าสอน การจัดตารางสอน การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน การ ประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร

การจัดสภาพแวดล้อม อาคารสถานที่ และการเลือกสรรโครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตร การจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร ซึ่งมีรายละเอียดในหัวข้อดังกล่าวดังนี้คือ

1. การเตรียมแผนงานเพื่อการใช้หลักสูตรใหม่ ครูหรือผู้บริหารจะต้องวิเคราะห์ หลักสูตรว่า จุดมุ่งหมายของการพัฒนาหลักสูตรครั้งนี้มีเป้าประสงค์ที่แท้จริงคืออะไร และสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียนและชุมชนเพียงไร การนำหลักสูตรไปใช้นั้น ทางโรงเรียนมีความต้องการเปลี่ยนแปลงอย่างไร วัสดุประกอบหลักสูตรและแหล่งข้อมูลต่าง ๆ จะจัดหาได้อย่างไร และโดยวิธีใด งบประมาณ อาคารสถานที่เพียงพอหรือไม่ การเตรียมบุคลากรเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรจะทำได้โดยวิธีใดจึงจะให้เข้าใจหลักสูตรอย่างแท้จริง การนำหลักสูตรไปใช้แม้ตัวหลักสูตรจะพัฒนาขึ้นมาดีเลิศเพียงใด ถ้าการใช้หลักสูตรขาดความเข้าใจและความไม่พร้อม การพัฒนาหลักสูตรไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้อาจประสบความล้มเหลวได้ยาก

2. การเตรียมอบรมครูเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ ควรจัดในรูปของการประชุมเชิงปฏิบัติการให้ครูได้ศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาของหลักสูตรและจะนำไปปรับใช้ได้อย่างไร โดยการสร้างกำหนดการสอน ประมวลการสอน การเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้

3. การจัดครูเข้าสอน การจัดครูเข้าสอนควรคำนึงถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยยึดจุดมุ่งหมายหลักสูตรเป็นหลัก พยายามจัดประสบการณ์ให้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เป็นสำคัญ

4. การจัดตารางสอน หลักของการจัดตารางสอนจะต้องคำนึงถึงการเรียนรู้วิชาต่างๆ ไม่ควรใช้เวลาเท่าๆ กัน ระดับยากง่ายของการเรียนรู้น้อยแตกต่างกัน นอกจากนั้นช่วงของการเรียนรู้จะต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน การใช้อาคารสถานที่ห้องเรียน โรงฝึกงาน ห้องทดลอง จะต้องมีการใช้ตลอดเวลา จึงถือว่าการใช้อาคารสถานที่ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

5. การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน การจัดทำแผนการสอนคู่มือครู เอกสาร และสื่อการเรียนเป็นสิ่งสำคัญจะต้องจัดทำ แผนการสอนจะช่วยให้ครูได้เห็นแนวทางอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่าจะสอนอย่างไร จะเลือกกิจกรรมและประสบการณ์อย่างไร การจัดทำสื่อการเรียนอาจจะร่วมกันจัดทำ เป็นการประหยัดแรงงานและงบประมาณ ที่สำคัญที่สุดคือผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียนและตรงกับความต้องการของชุมชน

6. การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร เป็นสิ่งที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมที่จะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม การใช้สื่อมวลชนเป็นเครื่องประชาสัมพันธ์หลักสูตร เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ จะช่วยได้มาก

7. การจัดสภาพแวดล้อมและการเลือกสรรค์โครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตร การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนเป็นสิ่งสำคัญและจะต้องคำนึงถึง เพราะการเรียนรู้ของเด็กมิได้เกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียนก็จะเป็นส่วนช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ การบริการด้านวิชาการแก่ครูก็เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยในการพัฒนาหลักสูตรให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจจะจัดทำโดยการส่งไปศึกษาอบรมระยะสั้นในเรื่องที่กำลังปฏิบัติอยู่ เพื่อเสริมความเข้าใจให้มีทัศนะกว้างขึ้น การไปร่วมประชุม สัมมนา การไปศึกษาดูงาน การเชิญวิทยากรมาสาธิต การส่งเสริมผู้ที่มีความชำนาญเฉพาะด้านที่แตกต่างกันไป มี โอกาสเผยแพร่ความรู้แก่กัน เป็นต้น

8. การจัดโครงการประเมินผลการใช้หลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร จะต้องกระทำเป็นขั้นตอน ถ้าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกำหนดไว้อย่างชัดเจน การประเมินผลเพื่อปรับปรุงก็จะกระทำได้ง่ายและตรงจุดว่าการปรับปรุงจะเริ่มจุดใดบ้าง

ดิลก บุญเรืองรอด (2520 : 51) ได้กล่าวถึงการนำหลักสูตรไปใช้ให้มีคุณภาพ เป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ ๆ คือ เริ่มต้นด้วยการศึกษาหลักสูตรให้เข้าใจ

อย่างลึกซึ้ง แล้ววางแผนการใช้หลักสูตรและการบริหารแผนการสอน ซึ่งได้แบ่งย่อยเป็น 12 ขั้นตอน คือ

1. การทำความเข้าใจหลักสูตรโดยทั่วไป ซึ่งครูจะต้องศึกษาหลักสูตรทั้งฉบับ ไม่ใช่ศึกษาเฉพาะวิชาที่รับผิดชอบ
 2. การวิเคราะห์หลักสูตร โดยการวิเคราะห์ความมุ่งหมายกับเนื้อหา
 3. การพิจารณากิจกรรมเพื่อสร้างบูรณาการ
 4. การจัดโปรแกรมการสอนซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยงานบุคคล อุปกรณ์ อาคารสถานที่ ผู้เรียน และเวลา
 5. การจัดตารางสอน ซึ่งรวมทั้งงานที่จะต้องทำเป็นกลุ่มและตารางงานสอน
 6. การวางแผนการสอนส่วนบุคคล
 7. การวางแผนการสอนร่วมกัน ขั้นนี้เป็นขั้นที่สำคัญมาก เพราะจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างวิชาอันจะส่งผลไปยังผู้เรียน ทำให้สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตจริง
 8. การศึกษาความพร้อมของผู้เรียน
 9. การสอน
 10. การประชุมประสานงานการสอนทุกสัปดาห์
 11. การประเมินผล
 12. การปรับปรุงการเรียนการสอน
5. กิจกรรมการเรียนการสอน

สุมิตร คุณานุกร (2518 : 137) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาการไปตามเป้าหมายที่หลักสูตรต้องการ แนวทาง การจัดกิจกรรมหรือการสอนนี้ย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพและลักษณะของเนื้อหาวิชา กล่าวคือ ไม่มีวิธีสอนใดดีที่สุด และ

เหมาะที่สุดสำหรับทุกวิชา การสอนแต่ละวิธีย่อมมีลักษณะเด่นและลักษณะจำกัดอยู่ในตัวด้วยกันทั้งสิ้น ฉะนั้นผู้สอนต้องรู้จักวิธีการสอนแต่ละวิธีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับ บทเรียน

กูด (Good. 1973 : 127) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการสอนไว้

2 นัยคือ

1. การสอน หมายถึง การกระทำซึ่งเป็นการอบรมสั่งสอนนักเรียนตามสถานศึกษาทั่วไป

2. การสอน หมายถึง การจัดสภาพการณ์ สถานการณ์ หรือกิจกรรม เพื่อช่วยให้นักเรียนหรือผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้อะไรได้โดยง่าย

มานิดา อุษชิน (2525 : 1) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทางวิชาชีพว่า

1. ครูต้องมีแนวทางในการสอนวิชาชีพ มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาสมรรถภาพที่จะทำให้สามารถปฏิบัติงานของกิจกรรมการสอนได้

2. ครูต้องใช้วิธีการสอนที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือเกิดการเรียนรู้ หรือเกิดประสบการณ์ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือจุดประสงค์ของการทำางานนั้น

3. ครูต้องสอนแต่สิ่งจำเป็นตามลำดับขั้นของการจัดสภาพการณ์ในการสอนที่จำเป็นแก่การเรียนรู้ โดยมีการวางแผนการสอน โครงการสอนไว้เป็นอย่างดี

4. ครูต้องรู้จักใช้กลวิธีที่จะเร้าให้ผู้เรียนสนใจ โดยสร้างสมรรถภาพการสอนที่ใช้วิธีจัดสภาพภายนอกและสภาพภายในให้สอดคล้องกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้หรือทักษะวิชาชีพนั้น

วิระวัฒน์ อุทัยรัตน์ (2526 : 2) ได้กล่าวถึงเป้าหมายในการสอนอาชีวศึกษา เพื่อมุ่งเน้นที่จะให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาไว้ 2 ประการ คือ

1. มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดี และเป็นที่พึงพอใจ
2. มุ่งให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงทักษะในการทำงานของตนให้ดีขึ้นระหว่างปฏิบัติงาน

อุทัย บุญประเสริฐ (2527 : 161) กล่าวว่า สถานศึกษามีหลักสูตร กำกับการสอนไว้แน่นอน เน้นการเรียนการสอนโดยเฉพาะ ผลสำเร็จสถานศึกษา พิสูจน์ได้จากการดำเนินงานการจัดการเรียนการสอน

สังัด อุทรานันท์ (2528 : 2) แนะนำว่า งานที่โรงเรียนต้องทำ คือ การปรับปรุง หลักสูตร และการสร้างหลักสูตรให้เหมาะสมกับท้องถิ่น การ จัดแผนการเรียนการสอน การจัด โครงสร้างสอน การจัดครูเข้าสอน การจัด ตารางสอน การจัดชั้นเรียน การผลิตสื่อ การสอนและการพัฒนาการสอน รวมทั้ง วิธีสอน

จำรัส น้อยแสงสี (2520 : 79 - 81) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการ ที่จะเลือกวิธีสอนแบบใดให้เหมาะสมนั้น ควรขึ้นอยู่กับลักษณะดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของบทเรียน
2. ลักษณะของบทเรียน
3. ธรรมชาติของเนื้อหาวิชา
4. ธรรมชาติของการพัฒนาผู้เรียน
5. ความรู้ อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา
6. ความเปลี่ยนแปลงของสังคม
6. สื่อการเรียนการสอน

เปรี๊ญ กุมุท (2519 : 1) สื่อการเรียนการสอนเป็นตัวกลางที่ช่วย นำความรู้จากครูผู้สอนหรือแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ที่ ต้องการ สื่อการสอนโดยทั่วไปมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อระบบ การเรียนการสอน ซึ่งเป็นตัวช่วยให้การถ่ายทอด ความรู้หรือการศึกษาดั้นควา หาความรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว ซึ่งสามารถสรุปคุณค่าของสื่อ การเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ช่วยให้คุณภาพของการเรียนรู้ดีขึ้น เพราะมีความจริงจัง และมีความชัดเจนต่อผู้เรียน

2. ช่วยให้ผู้เรียนรู้ได้ในปริมาณมากขึ้นในเวลาจำกัด
3. ช่วยให้ผู้เรียนสนใจและมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกระบวนการเรียนการสอน
4. ช่วยให้ผู้เรียนประทับใจความรู้สึกและทำอะไรเป็นเร็วและดีขึ้น
5. ช่วยส่งเสริมการคิดและการแก้ปัญหาในกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน
6. ทำให้เรียนรู้ในสิ่งลำบากได้ง่ายขึ้น
7. ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ง่ายขึ้น และสอนได้มากขึ้น
8. ทำให้นักเรียนได้รับความคิดรวบยอดอย่างเดียวกัน

ถาวร สารวิทย์ (2528 : 53) การสอนด้านอาชีพศึกษาถือเอาความต้องการทางวิชาชีพของผู้เรียนเป็นพื้นฐาน เพื่อที่จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ วัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ควรมีให้พร้อม และจัดบรรยากาศที่น่าเรียน ห้องปฏิบัติการที่ดีที่สุดคือ งานอาชีพที่ปฏิบัติกันจริง ๆ

เชียรศรี วิวิธสิริ (2535 : 59) กล่าวว่า ในปัจจุบันสื่อการเรียนการสอนนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งในสถาบันการศึกษาและสังคมทั่วไป เนื่องจากสื่อเป็นเครื่องมือในการ ถ่ายทอดเผยแพร่ความรู้ ความคิด ศิลปวิทยา เทคโนโลยี ความชำนาญ วัฒนธรรม ฯลฯ จากครูผู้ให้ความรู้หรือจากผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ชำนาญการ ไปยังนักศึกษา ประชาชนทั่วไปทั้งในเมืองและชนบท การใช้สื่อการศึกษาที่เหมาะสมและกว้างขวางอย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้สามารถ ขยายการศึกษาในด้านต่าง ๆ ให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น และสำเร็จประสงค์ได้รวดเร็วขึ้น

กรมวิชาการ (2521 : 7) ให้ความหมายไว้ว่า สื่อการเรียน หมายถึง เครื่องมือ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การเรียนการสอนบรรลุตรงตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้สื่อการเรียนยังเป็นสิ่งเร้าความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความอยากเรียนรู้ต่อไป เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้เป็นอย่างดี และรวดเร็วยิ่งขึ้น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2525 : 64) ได้ให้ความหมายไว้ว่า สื่อการเรียน คือ วัสดุอุปกรณ์ประกอบ วัสดุ หมายถึง สิ่งสิ้นเปลืองต่างๆ เช่น ซอล์ด รูปภาพ แผนที่ อุปกรณ์ หมายถึง สิ่งที่ยังทนถาวร เช่น กระดานดำ โต๊ะ เก้าอี้ ส่วนวิธีการสอนประกอบ หมายถึงวิธีการใช้วัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ รวมไปถึงทัศนศึกษาและการทดลองต่าง ๆ ด้วย

สื่อการเรียนการสอนก็นับเป็นสิ่งสำคัญมากอย่างหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพนั้น ครูผู้สอนต้องมีความสามารถในการใช้สื่อการสอนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา

7. การวัดผลและการประเมินผลการเรียนโดยทั่วไป

การวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอน เน้นกระบวนการที่ต่อเนื่อง เป็นสำคัญ และเป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุด เพื่อดูว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีข้อดีข้อเสียอย่างไร จะสัมฤทธิ์ผลตามหลักสูตรที่กำหนดไว้หรือไม่

กมล สุตประเสริฐ (2525 : 6) มีความคิดเห็นว่า การวัดผล หมายถึง การตรวจสอบหรือค้นหาว่าสิ่งที่ต้องการตรวจสอบนั้นมีปริมาณและคุณภาพมากน้อยเพียงไร การวัดต้องใช้ เครื่องมือวัดที่เป็นมาตรฐาน ผลของการวัดจะออกมาเป็นตัวเลขที่แน่นอน ส่วนการประเมินผล หมายถึง การเอาผลการวัดต่างๆ มาประมวลชี้ขาดในขั้นสรุป

พนัส ทัศนาคินทร์ (2513 : 138 - 139) ได้ให้ความหมายของการประเมินผล การศึกษาว่า มีคำใช้อยู่ 2 คำ คือคำว่า การวัดผล (Measurement) และการประเมินผล (Evaluation) ซึ่งทั้ง 2 คำ มีความหมายต่างกัน

การวัดผล หมายถึง การเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเรียนกับมาตรฐานอันหนึ่งที่ยึดถืออยู่ ส่วนการประเมินผล เน้นการกำหนดค่าหรือราคา (Value Judgement) จากคะแนนที่เราได้รับจากการวัด

กูด (Good. 1973 : 338) ได้ให้ความหมายของการวัดผลไว้ว่า

1. เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง หมายถึง การศึกษาค้นคว้าโดยทั่วไปและการทดสอบ การทำมาตราส่วนประมาณค่า และการตีค่ากระบวนการที่วัดได้ และการที่บุคคลได้รับผลของกระบวนการทางการศึกษานั้น ๆ รวมทั้งทฤษฎีของข้อทดสอบและการสร้างมาตราส่วน ประมาณค่า การทำให้มีเหตุผล การทำให้เป็นมาตรฐาน การแปลความหมายผลของการทดสอบ การประเมินผลทั้งที่เป็นปรนัยและอัตนัย และการใช้วิธีการทางสถิติเพื่อแปลความหมายผลจากการวัด

2. ผลสุดท้ายที่ได้จากการนำเอาปริมาณการวัดไปใช้กับกระบวนการทำงานทางการศึกษาหรือใช้กับบุคคลที่ถูกวัด

สมาน บุญถิ่น (2526 : 58) ได้ให้ความหมายของการวัดและประเมินผล การเรียนไว้ว่า หมายถึง กระบวนการที่ครูนำทุก ๆ รายการที่ทราบจากการวัดไปใช้ในการวินิจฉัย ตีราคา กำหนดคุณค่า และชี้ขาดเป็นผลสรุปว่า นักเรียนมีคุณภาพสูงหรือต่ำ สอบได้หรือสอบตก

8. ความสำคัญและความต้องการใช้การประเมินผล

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2525 : 1) กล่าวว่า การประเมินผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้ทางการ ศึกษาในระบบ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (Process of Teaching) ไม่ว่าการเรียนการสอนนั้นจะเป็นนอกระบบโรงเรียน หรือในระบบโรงเรียนก็ตาม นับว่าเป็นการสมควร อย่างยิ่งที่จะจัดให้มีการ ประเมินผลและวัดผลสัมฤทธิ์ เพื่อจะได้ทราบว่านักศึกษาหรือผู้เรียนได้รับ ความรู้ ะไรบ้างจากการเรียนในวิชาชีพหรือรายวิชาต่างๆ ที่จัดสอนให้แก่ นักศึกษา ดังนั้นการจัดกิจกรรมประเมินผล จึงช่วยให้เห็นประจักษ์พยานที่ชัดเจนด้วยตนเอง (Self - evident) โดยเฉพาะจากตัวครู อาจารย์ผู้สอนเอง อย่างไรก็ตาม การประเมินผลก็อาจจะทำให้ครูผู้สอน หรือผู้บริหารสถานศึกษา ผู้จัดการ เกิด ความรู้สึกที่ต้องใช้ทักษะและความรู้ที่ค่อนข้างยาก ตลอดจนเกิดความรู้สึกว่าเป็น การเพิ่มภาระงานมากขึ้นอีกด้วย อย่างไรก็ตามถ้าหากตั้งใจจริงแล้ว จะเห็นได้ว่าการประเมินผลจะช่วยให้

เกิดความเปลี่ยนแปลงหลายๆ ประการเกี่ยวกับตัวนักศึกษาและผู้เข้าร่วมกิจกรรมทั้งหลาย ตัวอย่างเช่น ผลลัพธ์การประเมินผลอาจก่อให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในวิชาที่สอนอยู่ก็เป็นได้ ตลอดจนการแก้ไขโปรแกรม หลักสูตรที่ท่านดำเนินการสอนอยู่ ทั้งนี้เพราะได้พบว่ามีข้อบกพร่องหลาย ๆ ประการนั่นเอง

เหตุผลและความจำเป็นในการประเมินผล อาจจำแนกออกได้ 2 ประการดังนี้

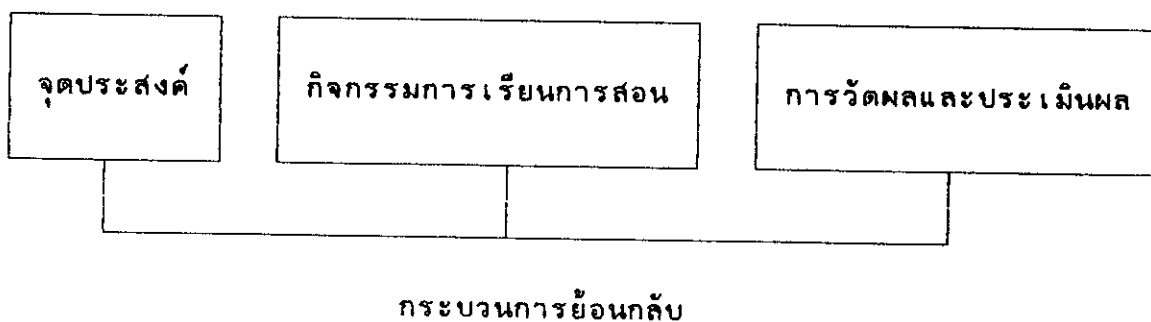
1. เพื่อปรับปรุงและพัฒนา (To Improve) การสอนของครูอาจารย์ โดยเฉพาะในแง่คุณภาพ และความรับผิดชอบต่อสังคม (Accountability) เพื่อให้ผู้เรียนได้รับบริการด้านการสอนที่มีประสิทธิภาพสูงสุด และก่อให้เกิดความมั่นใจเพิ่มขึ้นว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่ ดำเนินการสอนอยู่นั้น ประสบความสำเร็จหรือไม่

2. เพื่อวางแผนหรือกลยุทธ์ใหม่ ๆ (To Plan New Strategies) รวมทั้งทางเลือกอื่นๆ เพื่อความเหมาะสมในการกำหนดกระบวนการเรียนการสอนในครั้งต่อไป ถ้าหาก พบว่าการสอนที่ดำเนินการอยู่มีข้อบกพร่อง ตลอดจนสามารถรับรู้ข้อดีหรือข้อจำกัดที่เป็นอยู่นั้นๆ อีกด้วย

กาญจนา มณีแสง (ม.บ.บ. : ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวว่า ในการทำกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ทุกกิจกรรม ผู้กระทำกิจกรรมนั้นย่อมต้องการทราบผลของการกระทำนั้นๆ ว่าเป็นอย่างไร เช่น การเรียนชั้นมัธยมศึกษา ผู้เรียนต้องการทราบว่าตนชั้นมัธยมศึกษาได้หรือยัง สามารถชั้นมัธยมศึกษาในถนนหลวงได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายหรือยัง ในทำนองเดียวกันในการให้การศึกษา นั้น จะต้อง ประกอบด้วย ขบวนการเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนต้องการทราบว่าตนเองเกิดการเรียนรู้แล้วหรือยัง ถ้าเกิดการเรียนรู้แล้ว รู้เท่าไร การที่จะตอบคำถามเหล่านี้ หรือข้อสงสัยดังกล่าวได้ จึงต้องมีการวัดผล ถ้าต้องการรู้ต่อไปอีกว่าคุณภาพเป็นอย่างไร ต้องมีการประเมินผล

การให้การศึกษา นั้น ประกอบด้วย ขบวนการต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่

1. จุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายว่าต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านใด เรื่องอะไรบ้าง
2. กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง กิจกรรมหรือวิธีการถ่ายทอดให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และสามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์ได้
3. การวัดผลและประเมินผลการเรียน หมายถึง ขั้นตอนที่วัดดูว่าที่ได้เรียนได้สอนไปแล้วนั้นเป็นอย่างไร ถูกต้องหรือไม่ ได้แค่ไหน
4. กระบวนการย้อนกลับ หมายถึง ได้รู้ผลแล้ว ขั้นตอนใดบกพร่องอยู่จะได้พิจารณาปรับปรุงแก้ไข

ภาพประกอบ 1 ขบวนการต่อเนื่องของการศึกษา

เพราะฉะนั้นผู้ที่ทำการวัดผลและประเมินผลการเรียนได้ดีต้องมีความรู้ด้านเนื้อหาวิชาที่สอน รู้วิธีและกิจกรรมการเรียนการสอน มีความรู้และความเข้าใจวิธีการวัดผลและประเมินผลเป็นอย่างดี

จากที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า การวัดผลและประเมินผลการเรียน หมายถึง กระบวนการที่ครูใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลของการเรียนหรือระดับคะแนนของรายวิชา

9. การประเมินผลหรือการวัดผลการเรียนทางวิชาชีพ

ปรีชา ชาดิมาลากร (2524 : 36) ได้เสนอแนวทางเกี่ยวกับการวัดผลทางวิชาชีพไว้ดังนี้คือ

1. วิเคราะห์หัวข้อชี้ (Indicators) เพื่อให้ทราบว่าจะต้องการวัดผลทางด้านใดบ้าง โดยการนำจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้หัวข้อชี้ที่ถูกต้อง

2. วิเคราะห์หัวข้อชี้แต่ละตัวออกเป็นข้อย่อย ๆ เพื่อสะดวกในการวัดแต่ละข้อย่อย

3. การกำหนดแนวทางในการวัดผลในแต่ละหัวข้อชี้หรือแต่ละข้อย่อย ซึ่งมีแนวทางในการวัดผลดังนี้

3.1 ทักษะพื้นฐานในงานอาชีพ มีแนวทางในการวัดดังนี้

(1) วัดคุณภาพของงานที่กำหนด (Projects) ที่กำหนดให้นักเรียนทำ โดยควรจะวัดตลอดขั้นตอนของการทำงานนั้น ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงขั้นทำสำเร็จ

(2) วัดโดยการสอบภาคปฏิบัติ ซึ่งควรจะสอบหลายๆ ครั้ง เพื่อความเที่ยงตรงในการวัด

3.2 การวางแผนงานในการทำงาน มีแนวทางวัดผลดังนี้

(1) สร้างตารางการวัดผลและให้คะแนนโดยการสังเกตของครู

(2) วัดผลจากโครงการหรือแผนการทำงานของนักเรียน

3.3 ความรู้เทคนิค และความรู้สัมพันธ์ มีแนววัดผลดังนี้

(1) สอบสัมภาษณ์

(2) การเข้าเรียน

(3) การสอบย่อยตลอดภาคเรียน

(4) สอบปลายภาค

3.4 นิสัยในการทำงาน วัดโดยการสร้างตารางวัดผลและให้คะแนนจากการสังเกตของครู

3.5 เจตคติที่ดีต่อการทำงาน มีแนวทางในการวัดดังนี้

(1) สร้างตารางวัดผล และวัดโดยการให้คะแนนจากการสังเกตของครู

(2) ให้คะแนนจากการค้นคว้า หรือรายงานเกี่ยวกับงานที่ทำอย่างใดก็ตามวิธีการวัดผลและประเมินผลนั้นมีหลายวิธี จึงเป็นหน้าที่สำคัญอย่างยิ่งของครูที่จะต้องศึกษาเทคนิคและวิธีการเหล่านั้นอย่างละเอียด แล้วเลือกเอาวิธีการที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดกับลักษณะวิชาที่สอน โดยให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายการเรียนรู้เป็นสำคัญ

วิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ

1. วิทยาลัยสารพัดช่าง กรมอาชีวศึกษา เริ่มจัดตั้งขึ้น เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2484 มีหน้าที่จัดวิชาชีพให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล โดยจัดการศึกษาวิชาชีพปัจจุบัน 5 ประเภทวิชา คือ ช่างอุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปหัตถกรรม และเกษตรกรรม แบ่งเป็น 2 ลักษณะ

ก. ในลักษณะระบบโรงเรียน

ข. ลักษณะหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น เปิดดำเนินการจัดการศึกษาในด้านให้บริการฝึกอบรมวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นแก่ประชาชน ได้แก่

1. หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

2. หลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ (ปชม.)

3. หลักสูตรวิชาชีพสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ๆ ในการฝึกอบรมวิชาชีพ

4. เป็นศูนย์กลางทางวิชาชีพแก่ชุมชน ท้องถิ่น

5. หลักสูตรประกาศนียบัตรต่าง ๆ เฉพาะที่กรมอาชีวศึกษากำหนดหรือมอบหมายให้ดำเนินการเป็นหน้าที่รอง

รัฐบาลได้จัดบริการการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพื่อประชาชนส่วนใหญ่ที่อยู่นอกระบบโรงเรียนมีโอกาสหาความรู้เพิ่มเติม การจัดหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นมุ่งให้บุคคลที่อยู่นอกระบบโรงเรียนหรือบุคคลทั่วไปมีโอกาสศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นโดยไม่จำกัดความรู้ อายุ เพศสถานภาพทางการสมรส ให้สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้ การศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น ปัจจุบันได้รับความนิยมาจากประชาชนโดยทั่วไป มีหน่วยงานรัฐบาล เอกชน เป็นจำนวนมากจัดการศึกษาหลักสูตรระยะสั้นขึ้น

ปรัชญาและนโยบายการอาชีวศึกษา ระบุว่า "มีวิชาชีพจำนวนไม่น้อยจำเป็นแก่การประกอบอาชีพ ผู้เรียนก็ไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้สูง เพียงแต่อ่านออกเขียนได้ ก็สามารถเรียนรู้และนำไปประกอบอาชีพ หรือปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงในอาชีพนั้นๆ ได้อย่างดี" และมั่นใจว่า "การจัดการศึกษาแบบโรงเรียนสารพัดช่าง (อาชีวระยะสั้น) เป็นการจัดการศึกษานอกระบบประเภทวิชาชีพหรือฝึกอบรมระยะสั้นๆ เป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปได้พัฒนาทักษะความรู้ความเข้าใจ ทักษะคิด ที่จำเป็นในการประกอบอาชีพในระดับกึ่งผู้ชำนาญงาน เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่ตลาดแรงงาน และช่วยคนว่างงานให้สามารถประกอบอาชีพได้ในระยะสั้นๆ ตามความประสงค์และสามารถของแต่ละบุคคล

งานอาชีวศึกษาระยะสั้น เป็นการช่วยให้ประชาชนในท้องถิ่นต่างๆ มีอาชีพทำมาหากินใช้แรงงานให้เป็นประโยชน์ ช่วยประเทศในด้านเศรษฐกิจแก้ปัญหาสังคม อันเกิดจากการไร้อาชีพ และว่างงาน

กรมอาชีวศึกษาดำเนินงานทางด้านวิชาชีพระยะสั้นขึ้น เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2502 จัดตั้งโรงเรียนการช่างวัดทองธรรมชาติ อ.คลองสาน จ.ธนบุรี (วิทยาลัยสารพัดช่างธนบุรี ในปัจจุบัน) ดำเนินการสอนหลักสูตรระยะสั้นเป็นแห่งแรก โดยกำหนดหลักสูตร 6 เดือน (ในเวลาเรียน 180 หรือ 300 ชั่วโมง)

ต่อมาในปี พ.ศ.2504 มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรใหม่เป็น 5 เดือน มีการสอนภาคฤดูร้อน ระหว่างเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน แต่ภายหลังได้เปลี่ยนมาใช้หลักสูตร 225 ชั่วโมง (3 เดือนครึ่ง)

การศึกษาวิชาชีพนั้นมีการขยายตัวอย่างมาก มีการจัดตั้งหน่วยฝึกฝนอาชีพ เคลื่อนที่ โดยการช่วยเหลือจากองค์การยูนิเซฟ ได้รับความสนใจจากประชาชน ในท้องถิ่นมากมาย โดยเหตุนี้กระทรวงศึกษาธิการ โดยกรมอาชีวศึกษาจึงมอบนโยบายให้โรงเรียนสารพัดช่าง เป็นผู้ดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายและนโยบาย

พ.ศ.2514 มีประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 217 ให้โอนโรงเรียนฝึกฝน อาชีพเคลื่อนที่ไปสังกัดกองการศึกษาผู้ใหญ่ กรมสามัญศึกษา ปี พ.ศ.2515 ได้มีการปรับปรุงกรมอาชีวศึกษาใหม่ โดยให้วิทยาลัยสารพัดช่างไปสังกัดกองวิทยาลัย อาชีวศึกษา (แต่ในปัจจุบัน วิทยาลัยสารพัดช่าง ย้ายมาสังกัดกองการศึกษาอาชีว กรมอาชีวศึกษา)

วันที่ 5 กรกฎาคม 2533 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศจัดตั้งกอง การศึกษาอาชีพสังกัดกรมอาชีวศึกษา มีอำนาจหน้าที่จัดการส่งเสริมสนับสนุน พัฒนา ควบคุม ดูแลสถานศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น และหลักสูตรพิเศษ ได้แก่ โรงเรียนสารพัดช่าง ศูนย์ฝึกวิชาชีพ และวิทยาลัยการอาชีพ ต่อมาวันที่ 7 มิถุนายน 2534 กระทรวงศึกษาธิการประกาศปรับปรุงโรงเรียนสารพัดช่างเป็น วิทยาลัยสารพัดช่าง

ต่อมาปี พ.ศ.2533 กรมอาชีวศึกษาได้ปรับปรุงหลักสูตรเพิ่มเติมจาก 225 ชั่วโมงเป็นหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 เป็นหลักสูตรประเภทมี เวลาเรียนหลากหลายแตกต่างไปจากเดิม เพื่อให้สอดคล้องกับสภาวะการณ์ ปัจจุบัน (กองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 1 มิถุนายน 2536)

2. ภารกิจหลักของวิทยาลัยสารพัดช่าง

2.1 จัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นให้แก่ประชาชน และกลุ่มเป้าหมาย

2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตร บชม. และหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาชีพ บวช.

2.3 ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ๆ ในการฝึกอบรมวิชาชีพ
หน้าที่รอง

1. ให้บริการวิชาชีพแก่ชุมชน
2. เป็นศูนย์กลางวิชาการแก่ชุมชนและท้องถิ่น

หลักสูตรที่เปิดทำการสอน มีดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (บช.)
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ (บชม.)
3. หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น 225 ชั่วโมง และ
4. หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2533

บุญเทียม เจริญยิ่ง (2536 : 5-6) กล่าวว่า แนวโน้มในศตวรรษหน้า
วิทยาลัยสารพัดช่างจะต้องเป็นองค์กรที่เพิ่มประสิทธิภาพมีภารกิจหลักให้บริการ
การศึกษาวิชาชีพดังต่อไปนี้หลักสูตรวิชาชีพแบบต่อยอดในสาขาวิชาชีพที่ใช้เทคโนโลยี
ขั้นสูง หลักสูตรต่อเนื่องเพื่อรับประกาศนียบัตร บวช. บวส. บวท. และกลุ่ม
เป้าหมายพิเศษ ให้รูปแบบการจัดการที่เอื้อต่อการขยาย โอกาสการศึกษาวิชาชีพ
หลักสูตรอื่นๆ ที่กรมอาชีวศึกษามอบหมายทั้งในระบบและนอกระบบตามความต้องการ
ของท้องถิ่น และจัดทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานให้แก่ผู้สำเร็จการฝึกอบรม
วิชาชีพจากสถาบันการศึกษา ผู้ชำนาญงานหรือผู้มีประสบการณ์ การจัดการศึกษา
ดังกล่าวต้องสัมพันธ์กับ ภาคอุตสาหกรรมของเอกชน เพื่อนำไปสู่การบริการการ
ศึกษาวิชาชีพที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงแก่ ประชาชนผู้ต้องการศึกษาทุกระดับ อันเป็น
การพัฒนาประเทศให้มีคุณภาพ

2. วิทยาลัยการอาชีพ (Industrial and Communication
Vocational College)

เริ่มต้นจากศูนย์ฝึกวิชาชีพ ปี พ.ศ. 2522 เป็นโครงการชื่อ A.V.C. (Area Vocational Center) เป็นโครงการเงินกู้ ยืมเงินจากธนาคารโลกจัดตั้งศูนย์ฝึกวิชาชีพ เพื่อจัดสอนวิชาชีพให้กับโรงเรียนมัธยม ม.1 - ม.6

ในปี พ.ศ.2523 เปิดศูนย์แห่งแรกจำนวน 5 ศูนย์ เป็นศูนย์ขนาดใหญ่ที่
1. ศูนย์ฝึกวิชาชีพขอนแก่น 2. ศูนย์ฝึกวิชาชีพเชียงราย 3. ศูนย์ฝึกวิชาชีพนครสวรรค์ 4. ศูนย์ฝึกวิชาชีพปัตตานี และ 5. ศูนย์ฝึกวิชาชีพนครศรีธรรมราช

ครั้งที่ 2 เปิดศูนย์ฝึกวิชาชีพ 4 แห่ง

ครั้งที่ 3 เปิดศูนย์ฝึกวิชาชีพอีก 3 แห่ง

ตั้งแต่ปี พ.ศ.2525-2527 ศูนย์ฝึกวิชาชีพขึ้นตรงกับอธิบดีกรมอาชีวศึกษา หลังจากปีพ.ศ.2527 ไปขึ้นตรงกับกองวิทยาลัยอาชีวศึกษา ต่อมาปี 2533 ย้ายมาสังกัดกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา

ปี พ.ศ.2533 จัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพแห่งแรกขึ้นที่โรงเรียนสารพัดช่างวังไกลกังวลโดยเปิดสอนระดับหลักสูตร บวช., บวส. ต่อมาปี พ.ศ.2534 ได้ปรับศูนย์ฝึกวิชาชีพทั้งหมด 13 ศูนย์ ทั่วประเทศ เป็นวิทยาลัยการอาชีพ

หน้าที่หลัก

1. เปิดสอนวิชาชีพระดับ บวช., บวส.

2. สอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น 225 ชั่วโมง และหลักสูตร

หลากหลาย พ.ศ.2533

3. สอนวิชาชีพเลือกให้กับโรงเรียนมัธยม ม.1-ม.6 (ปัจจุบันปิดหลักสูตรนี้ไปแล้ว)

4. หลักสูตรพิเศษ เช่น โครงการพระราชดำริสมเด็จพระเทพรัตนสุตาฯ เช่น

4.1 โรงเรียน ต.ช.ด. (สอนนักเรียน บ.1 - บ.6) ได้คำสอน ชั่วโมงละ 100 บาท

4.2 หลักสูตร บ.ช.ด. ประชาชนชายแดนไทย-พม่า มีวิทยาลัยการอาชีพวังไกลกังวล วิทยาลัยการอาชีพแม่ฮ่องสอน วิทยาลัยการอาชีพศรีสะเกษ วิทยาลัยการอาชีพนราธิวาส และวิทยาลัยที่ใกล้ชายแดนไทย - พม่า

4.3 หลักสูตร อ.พ.ช. (อาชีวพัฒนาชนบท) เกี่ยวกับการพัฒนา
ทั้งหมด เช่น สร้างสนามเด็กเล่น ฯลฯ ในอนาคต

4.4 เปิดสอนหลักสูตรต่อยอดในสาขาวิชาชีพที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง

4.5 หลักสูตรต่อเนื่องเพื่อรับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปวช., ปวส.,
ปวท. แก่กลุ่มเป้าหมายพิเศษ

4.6 หลักสูตรอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมาย

4.7 จัดทดสอบมาตรฐานฝีมือให้แก่ผู้สำเร็จการอบรมวิชาชีพจาก
สถาบันการศึกษา ผู้ชำนาญงาน หรือผู้มีประสบการณ์

การจัดการศึกษาทั้งหมดต้องสัมพันธ์กับภาคอุตสาหกรรมของเอกชน

(ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ นายอภัย วัฒนสุวรรณ ผู้อำนวยการวิทยาลัย
การอาชีพวังไกลกังวล วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2538)

หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533

หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2533 กรมอาชีวศึกษา ประกอบด้วย
ด้วย 5 ประเภทวิชา คือ อุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปหัตถกรรม
และเกษตรกรรม โดยจำแนกรายวิชาย่อย ๆ 259 รายวิชา โดยกำหนดเวลา
เรียนตั้งแต่ 6 - 225 ชั่วโมง

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

1.1 เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่ไม่มีโอกาสศึกษาวิชาชีพในระบบ
ได้มีโอกาสฝึกวิชาชีพตามที่ตนต้องการและสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ตาม
ความถนัดและความสนใจ

1.2 เพื่อเปิดโอกาสให้คนที่มีอาชีพอยู่แล้ว ได้มีโอกาสศึกษา
เทคโนโลยีใหม่ๆ และฝึกวิชาชีพเพิ่มเติมในอาชีพนั้น ๆ สามารถนำไปพัฒนาอาชีพ
ที่ทำอยู่ให้ดีขึ้น เป็นการยกระดับการทำงานและเพิ่มพูนรายได้แก่ตนเองและ
ครอบครัว

1.3 เพื่อเปิดโอกาสให้แก่บุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้วแต่ประสงค์จะ
เปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่น ได้มีโอกาสศึกษาและฝึกฝนวิชาชีพอื่นตามที่ตนเองถนัด
และสนใจ เพื่อให้มีรายได้สูงขึ้นจากเดิมตามความประสงค์ของตน

1.4 เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนนักศึกษาที่สนใจเลือกเรียนวิชาชีพ
สามารถเรียนตามหลักสูตรได้และ เมื่อจบหลักสูตรนี้แล้ว สามารถโอนหน่วยกิต
การเรียนไปสมทบกับหน่วยกิตของระบบโรงเรียนที่ตนเองกำลังศึกษาอยู่ได้

1.5 เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองทั้งด้านความรู้ความชำนาญ
ตลอดจนแนวทางในการประกอบอาชีพ ให้สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและ
สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. การจัดการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี พ.ศ. 2533

การจัดการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี พ.ศ. 2533 ใช้ระเบียบ
กรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการจัดการศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี พ.ศ. 2533 ฉบับที่ 2
พ.ศ. 2534 ควบคุมระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการประเมินผลการเรียนหลักสูตร
วิชาชีพพระยาสี พ.ศ. 2533 ซึ่งได้ปรับปรุงแก้ไขจากระเบียบว่าด้วยการจัด
การศึกษาตามหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี พ.ศ. 2525 และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี พ.ศ. 2522 ที่ใช้กับหลักสูตร
วิชาชีพพระยาสี พ.ศ. 2522 เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

3. พื้นความรู้ของผู้เข้าเรียน

ผู้เข้าเรียนจะต้องเป็นผู้มีพื้นความรู้ไม่ต่ำกว่าระดับประถมศึกษาปีที่ 4
หรือเทียบเท่าหรือตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรหรืออยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษา

4. คุณสมบัติของผู้เข้าเรียน

4.1 มีสัญชาติไทย

4.2 มีความประพฤติเรียบร้อย

4.3 มีร่างกายแข็งแรงและเหมาะสมในการเรียนวิชาชีพนั้น ๆ

4.4 ไม่เป็นโรคที่สังคมรังเกียจ หรือติดยาเสพติดอย่างร้ายแรง

4.5 เป็นผู้ผ่านการสอบคัดเลือก หรือคัดเลือกให้เข้าเรียนหรือตามที่สถานศึกษากำหนด

4.6 มีภูมิฐานะเป็นหลักแหล่ง

4.7 มีความเคารพเลื่อมใส ศรัทธาต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ

4.8 มีเจตคติที่ดีต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

4.9 ไม่เป็นนักบวชหรืออยู่ในสมณะเพศ ยกเว้นในกรณีที่จัดเข้ากลุ่มโดยเฉพาะ

5. การรับผู้เข้าเรียน

สถานศึกษาจะรับผู้เข้าเรียนรายวิชาใดได้จำนวนเท่าไรให้เป็นไปตามที่กรมอาชีวศึกษากำหนดตามคำสั่งกรมอาชีวศึกษาที่ 1758/2524 เรื่อง การกำหนดจำนวนนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยาศน์และหลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ ดังนี้

1. ประเภทวิชาอุตสาหกรรม จำนวนนักศึกษา 15 คน ต่อห้องเรียน และหากเปิดสอนมากกว่า 1 ห้องเรียน ห้องสุดท้ายต้องไม่ต่ำกว่า 10 คน

2. ประเภทวิชาคหกรรมและศิลปหัตถกรรม จำนวนนักศึกษา 20 คน ต่อห้องเรียนและถ้าเปิดสอนมากกว่า 1 ห้องเรียน ห้องสุดท้ายต้องไม่ต่ำกว่า 10 คน

3. ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ให้นักศึกษาได้ 25 คน ต่อห้องเรียน และเปิดสอนมากกว่า 1 ห้องเรียน ห้องสุดท้ายต้องไม่ต่ำกว่า 10 คน

หากจำนวนนักศึกษาในห้องเรียนไม่ครบตามเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ให้ปฏิบัติดังนี้

- ในกรณีที่เปิดสอนนอกเวลาราชการ ต้องมีผู้สมัครไม่ต่ำกว่า 15 คน
- กรณีที่เปิดสอนในเวลาราชการ ถ้ามีผู้สมัครต่ำกว่า 15 คน ให้อยู่

ในดุลยพินิจของสถานศึกษาว่าจะเปิดสอนวิชานั้นหรือไม่

สำหรับประเภทวิชาเกษตรกรรมนั้น มิได้กำหนดจำนวนนักศึกษาไว้เป็น
ลายลักษณ์อักษรในทางปฏิบัติโดยทั่วไปจะจัดให้มีนักศึกษาห้องเรียนละ 25-30 คน

การเปิดรับสมัครสามารถทำได้ตั้งแต่ก่อนเปิดภาคเรียน หรืออยู่ใน
ระหว่างภาคเรียนเช่น รับนักศึกษาเข้าเรียนแทนนักศึกษาที่จบหลักสูตรก่อน หรือ
ลาออก หรือลาพักการเรียน หรืออื่น ๆ โดยให้สถานศึกษาพิจารณาคุณสมบัติของ
ผู้เข้าเรียน และกำหนดวันและเวลารับสมัคร พร้อมทั้งวันประกาศผลการรับ
ผู้เข้าเรียนได้เอง

6. การเปิด-ปิดเรียน

เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาบุคลากรและปรับปรุงการเรียนการสอน
และเครื่องมือเครื่องจักรที่ใช้ในการเรียนการสอนให้สมบูรณ์ที่สุดในภาคเรียนต่อไป
กรมอาชีวศึกษาจึงกำหนดวันปิดภาคเรียนตามคำสั่งที่ 239/2534 ดังนี้

ภาคเรียนที่ 1 ปิด 1 เมษายน ถึง 15 พฤษภาคม

ภาคเรียนที่ 2 และ 3 ปิดระหว่างช่วงต่อภาคเรียนได้อีก 15 วัน

ให้หัวหน้าสถานศึกษากำหนดการเปิด-ปิดภาคเรียนได้ตามความเหมาะสม

สำหรับกำหนดเวลาทำการสอนนั้น สถานศึกษาสามารถเปิดทำการสอน
ในเวลาและนอกเวลาราชการได้ตั้งแต่ 07.00 ถึง 21.00 น. โดยให้หัวหน้า
สถานศึกษาเป็นผู้อนุมัติบุคลากรที่ทำการสอนและปฏิบัติหน้าที่อื่นทั้งในและนอกเวลา
ราชการปกติ หรืออาจเปิดทำการสอนนักศึกษากลุ่มพิเศษนอกเวลาที่กำหนดแล้ว
เป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย เช่น เปิดทำการสอนเฉพาะวันเสาร์-วันอาทิตย์ เป็นต้น
รายงานให้กรมทราบภายใน 7 วัน

7. การประเมินผลการเรียน

ให้สถานศึกษามีหน้าที่รับผิดชอบในการประเมินผลการเรียนโดยประเมินผล
การเรียนเป็นรายวิชาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาของแต่ละรายวิชา
และประเมินผลทั้งระหว่างเรียนเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และเมื่อสิ้นสุด
การเรียนการสอน การประเมินผลอาจใช้ วิธีวัดผลวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือหลาย ๆ

วิธีผสมกันก็ได้ อัตราส่วนของการประเมินผลระหว่างเรียนและ เมื่อสิ้นสุดการเรียน ให้สถานศึกษาเป็นผู้กำหนด โดยวิธีการดังนี้

1. การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียน

ผู้สอนต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบจุดประสงค์ และ เกณฑ์ขั้นต่ำของการสอบผ่านรายวิชาก่อนที่จะทำการสอนแต่ละรายวิชา นอกจากนั้นผู้สอนจะต้องทำการประเมินผลการเรียน เพื่อศึกษา ความรู้พื้นฐานผู้เรียนและประเมินผลระหว่างเรียนเป็นระยะๆ เพื่อศึกษาผลการเรียน ทำให้ สามารถจัดการสอนซ่อมเสริมให้ถูกต้องเหมาะสม การประเมินผลนี้ต้องให้ครอบคลุมจุดประสงค์และ เนื้อหาที่เรียน โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย และจะต้องนำผลการประเมินไปรวมกับการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียน

2. การประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน

ให้ผู้สอนดำเนินการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียน เพื่อตรวจสอบผลการเรียน โดยประเมินให้ครอบคลุมจุดประสงค์และ เนื้อหาที่สำคัญของรายวิชานั้น แล้วนำไปรวมกับผลการประเมินระหว่างเรียนตามอัตราส่วนที่กำหนด แล้วนำผลที่ได้มาเปลี่ยนเป็นระดับผลการเรียนตามอัตราส่วนที่กำหนด แสดงระดับผลการเรียน โดยใช้ตัวเลขและตัวอักษร แสดงระดับผลการเรียนในแต่ละรายวิชาดังต่อไปนี้

- 4 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
- 3 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี
- 2 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
- 1 หมายถึง ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าที่กำหนด
- 0 หมายถึง ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (ตก)
- ม.ส. หมายถึง ไม่สมบูรณ์ ยังตัดสินผลการเรียนไม่ได้

3. การตัดสินผลการเรียนให้พิจารณาเป็นรายวิชา รายวิชาที่ผลการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนดไว้ให้ได้ระดับผลการเรียน 0 รายวิชาใดที่ผลประเมินผ่านเกณฑ์ให้ได้ระดับ 1-4 แล้วแต่ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ใด หากมีเหตุ

สัทธิวิสัยที่ทำให้ประเมินผลการเรียนไม่ได้ ให้ได้ระดับผลการเรียน ม.ศ. นักศึกษาที่ได้ระดับ 0 สามารถสอบแก้ตัวได้ 1 ครั้ง หากสอบแก้ตัวไม่ผ่าน ให้เรียนซ้ำ หากเป็นรายวิชาบังคับให้ระดับผลการเรียนไม่เกิน 1 สำหรับนักเรียนที่ได้ผลการเรียนระดับ ม.ศ. เพราะเหตุสัทธิวิสัย เมื่อได้สอบแก้ตัวหรือส่งผลงานที่ติดค้างอยู่เรียบร้อยแล้ว สามารถให้ระดับผลการเรียนได้ตั้งแต่ 0-4 และหากได้ระดับ 0 สามารถสอบแก้ตัวได้ ผู้ที่ได้ ม.ศ. เพราะไม่ใช่เหตุสัทธิวิสัย เมื่อได้สอบหรือส่งผลงานที่ติดค้างอยู่เรียบร้อยแล้ว จะได้ระดับผลการเรียนไม่เกิน 1

8. การโอนผลการเรียน

สถานศึกษาจะรับโอนผลการเรียนรายวิชาหรือหน่วยวิชา เพื่อนำมาเป็นผลการจบหลักสูตรในรายวิชาได้ ถ้าเป็นรายวิชาหรือหน่วยวิชาเดียวกัน หรือมีเนื้อหาใกล้เคียงกัน และมีจำนวนการเรียนไม่น้อยกว่ากัน โดยที่สถานศึกษาจะรับโอนผลการเรียนหรือทำการทดสอบใหม่แล้วจึงรับโอนรายวิชาหรือหน่วยวิชานั้นก็ได้ ถ้ามีการทดสอบใหม่ระดับผลการเรียนให้เป็นไปตามที่ได้จากการทดสอบใหม่ แต่ต้องไม่สูงกว่าเดิม และนักศึกษาต้องชำระค่าธรรมเนียม ต่าง ๆ ตามที่กรมอาชีวศึกษากำหนด

นักศึกษาที่มีประสบการณ์การทำงาน หรือฝึกงานในสถานศึกษาอาชีพ หรือมีความรู้ในหน่วยวิชาหรือรายวิชาตามหลักสูตรมาก่อนเข้าเรียน จะขอทดสอบเทียบประสบการณ์หรือสอบเทียบความรู้ได้ ถ้าสามารถสอบผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทั้งรายวิชา ถือว่านักศึกษาสอบได้ ไม่ต้องเรียนรายวิชานั้น หรือสอบผ่านเฉพาะหน่วยวิชาใดก็ไม่ต้องเรียนหน่วยวิชานั้น ๆ อีกก็ได้ และนักศึกษาสามารถขอสอบได้โดยไม่ต้องรอจนครบชั่วโมงเรียน

9. การอนุมัติการจบหลักสูตร

หลักสูตรที่มีรายวิชาเดียว เมื่อนักศึกษาสอบได้ในรายวิชานั้น ถือว่าจบหลักสูตรสำหรับหลักสูตรที่เป็นกลุ่มวิชาหรือสาขางาน เมื่อนักศึกษาสอบได้ครบทุกวิชาตามที่กำหนดจึงถือว่าจบ หลักสูตร โดยหัวหน้าสถานศึกษาเป็นผู้อนุมัติผลการเรียนและจบหลักสูตร

10. การเก็บเงินบำรุงการศึกษา

ให้สถานศึกษาเก็บเงินบำรุงการศึกษาจากผู้สมัครเข้าเรียนแต่ละราย
วิชาดังนี้

ระหว่างสถาบันและสถานประกอบการในการฝึกงาน

ข้อเสนอแนะสำคัญในการวิจัยครั้งนี้คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักศึกษามีทักษะด้านการวิเคราะห์วิจารณ์ สรุปและอภิปรายผล นอกเหนือจากความเชี่ยวชาญด้านทักษะปฏิบัติซึ่งเป็นที่พอใจอยู่แล้ว วิธีการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาแสดงออกและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ปรับปรุง สนับสนุนการเรียนการสอน และจัดให้การฝึกงานเป็นวิชาที่มีการนับหน่วยกิตพร้อมทั้งจัดให้เป็นโครงการร่วมมือระหว่างสถาบันและสถานประกอบการ

1. ค่าสมัครเข้าเรียน รายวิชาละ 10 บาท
2. ค่าบำรุงการศึกษาอัตราชั่วโมงละ 1 บาท (ดูจากรหัสตัวเลข
- 3 ตัวสุดท้าย)

รายละเอียดหลักสูตรวิชาชีพพระยะลั่น พุทธศักราช 2533

11. การกำหนดรหัสรายวิชา

การประชุมคณะกรรมการฝ่ายเลขานุการจัดทำหลักสูตรวิชาชีพพระยะลั่น พ.ศ.2532 กำหนดให้รหัสวิชาของหลักสูตรวิชาชีพพระยะลั่นเป็นอักษรย่อ 3 ตัว ตามด้วยตัวเลขอีก 5 ตัว

ตัวอักษรตัวที่ 1 คือ ว. หมายถึง วิชาชีพพระยะลั่น

ตัวอักษรตัวที่ 2 หมายถึง ประเภทวิชาต่างๆ ซึ่งมีอยู่ 5 ประเภทวิชา ดังนี้

อ. หมายถึง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม

พ. หมายถึง ประเภทวิชาพาณิชยกรรม

ค. หมายถึง ประเภทวิชาคหกรรม

ด. หมายถึง ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม

ก. หมายถึง ประเภทวิชาเกษตรกรรม

ตัวอักษรตัวที่ 3 หมายถึง แผนกวิชา ซึ่งในปัจจุบันประเภทวิชาหนึ่งๆ มีแผนกวิชาต่าง ๆ และใช้อักษรย่อดังนี้

ประเภทวิชาคหกรรม

อ หมายถึง แผนกวิชาอาหาร-ขนม

ส หมายถึง แผนกวิชาเสริมสวย

ด หมายถึง แผนกวิชาตัดผมชาย

พ หมายถึง แผนกวิชาตัดเสื้อผ้าสตรี

ช หมายถึง แผนกวิชาตัดเสื้อผ้าชาย

บ หมายถึง แผนกวิชาปักจักร

จะสังเกตเห็นว่า อักษรตัวที่ 3 ของบางประเภทวิชาซ้ำกับอักษรตัวที่ 3 ของอีกประเภทวิชาหนึ่ง แต่จะมีความหมายไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับประเภทวิชา ให้พิจารณาจากอักษรตัวที่ 2 ตัวอย่างเช่น

พ. ของประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม หมายถึง แผนกวิชาช่างพิมพ์

พ. ของประเภทวิชาเกษตรกรรม หมายถึง แผนกวิชาพืชกรรม

ด. ของประเภทวิชาพาณิชยกรรม หมายถึง แผนกวิชาพิมพ์ดีด

ด. ของประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม หมายถึง แผนกวิชาดนตรี

อ. ของประเภทวิชาคหกรรม หมายถึง แผนกวิชาอาหาร-ขนม

อ. ของประเภทวิชาเกษตรกรรม หมายถึง แผนกวิชาอุตสาหกรรม

เกษตร และเสริมอาชีพเกษตรทั่วไป เป็นต้น

ตัวเลข 2 ตัวแรก ตั้งแต่ 01 เป็นต้นไป หมายถึง ลำดับวิชา ของแต่ละแผนกวิชาลำดับวิชานี้มีความหมายเพียงแสดงจำนวนรายวิชาในแต่ละ แผนกวิชาที่ได้จัดทำหลักสูตรไว้เท่านั้นไม่ได้หมายถึงลำดับความสำคัญของรายวิชา หรืออื่นใดทั้งสิ้น

ตัวเลข 3 ตัวหลัง มีตั้งแต่ 006-225 หมายถึง จำนวนชั่วโมงเรียน ของรายวิชานั้นๆ ตัวเลข 3 ตัวหลังนี้จะช่วยให้สะดวกในการเก็บเงินค่าบำรุง การศึกษา ซึ่งจะจัดเก็บจากผู้สมัครเข้าเรียนในอัตราชั่วโมงละ 1 บาท รวมกับ ค่าสมัครเข้าเรียนอีกรายวิชาละ 10 บาท

ตัวอย่าง รหัสประจำรายวิชา วอย 01180 หมายถึง หลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้นประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมแผนกวิชาช่างเครื่องยนต์ รายวิชาที่ 1 จำนวนชั่วโมงเรียน 180 ชั่วโมง

รหัสประจำรายวิชา วคผ 16060 หมายถึง หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ประเภทวิชาคหกรรม แผนกวิชาตัดเสื้อผ้าสตรี รายวิชาที่ 16 จำนวนชั่วโมงเรียน 60 ชั่วโมง เป็นต้น

ชื่อรายวิชา

หลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ. 2533 ที่คณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วย
ผู้บริหารและครูอาจารย์จากโรงเรียนสารพัดช่างและศูนย์ฝึกวิชาชีพทั่วประเทศ
ร่วมกันจัดทำขึ้นระหว่างวันที่ 22-26 มกราคม 2533 ณ ศูนย์วิจัยและพัฒนา
อาชีวศึกษา 1 ได้ 258 รายวิชา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม มี 12 แผนกวิชา 78 รายวิชา
2. ประเภทวิชาพาณิชยกรรม มี 5 แผนกวิชา 41 รายวิชา
3. ประเภทวิชาคหกรรม มี 6 แผนกวิชา 76 รายวิชา
4. ประเภทวิชาศิลปหัตถกรรม มี 7 แผนกวิชา 41 รายวิชา
5. ประเภทวิชาเกษตรกรรม มี 3 แผนกวิชา 24 รายวิชา

3. ประเภทวิชาคหกรรม (6 แผนกวิชา 76 รายวิชา)

3.1 แผนกวิชาอาหาร-ขนม

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	ท	ป
วคอ 01006	วิชาขนมเพื่ออาชีพ	1	5
วคอ 02030	วิชาไอศกรีม-ขนมปัง	3	27
วคอ 03030	วิชาคุกกี้	5	25
วคอ 04030	วิชาพาย-ทาร์ต	3	27
วคอ 05045	วิชาเค้ก	5	40
วคอ 06045	วิชาแต่งหน้าเค้ก	5	40
วคอ 07030	วิชาขนมเบียร์และจันอับ	5	25
วคอ 08030	วิชาอาหารดาวไทย	3	27
วคอ 09030	วิชาอาหารว่างไทย	3	27

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	ท	ป
วคอ 10045	วิชาขนมหวานไทย	5	40
วคอ 11030	วิชาอาหารประจำภาค	3	27
วคอ 12030	วิชาอาหารฝรั่ง	3	27
วคอ 13030	วิชาอาหารจีน	3	27
วคอ 14015	วิชาอาหารญี่ปุ่น	3	12
วคอ 15015	วิชาอาหารอิสลาม	3	12
วคอ 16030	วิชาการถนอมอาหาร	3	27
วคอ 17015	วิชาเครื่องดื่ม	3	12

3.2 แผนกวิชาเสริมสวย

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	ท	ป
วคส 01105	วิชาสระผม-เช็ดผม	9	96
วคส 02120	วิชาซอยผม-ตัดผม	9	111
วคส 03030	วิชาเปลี่ยนสีผม	6	24
วคส 04045	วิชาเกล้าผมถักเปีย	6	39
วคส 05045	วิชาแต่งหน้า	9	36
วคส 06030	วิชาแต่งเล็บ	6	24

3.3 แผนกวิชาตัดผมชาย

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	ท	ป
วคต 01120	วิชาผมทรงสูง	12	108
วคต 02180	วิชาผมทรงกลาง-ทรงต่ำ	9	171
วคต 03060	วิชาผมฟรีสไตล์ชาย	5	55

3.4 แผนกวิชาตัดเสื้อสตรี

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	ท	ป
วคพ 01060	วิชากระโปรงเบื้องต้น	10	50
วคพ 02045	วิชากระโปรงย้วย	3	42
วคพ 03045	วิชากระโปรงรูด	6	39
วคพ 04075	วิชากระโปรงต่อตะเข็บ	16	59
วคพ 05060	วิชากระโปรงป้าย	13	47
วคพ 06120	วิชากระโปรงจีบ	19	101
วคพ 07060	วิชากระโปรงกางเกง	19	41
วคพ 08090	วิชากระโปรงตกแต่ง	13	77
วคพ 09105	วิชาเสื้อเบื้องต้น	33	72
วคพ 10045	วิชาเสื้อคอผูก-เสื้อคอตลบ	7	38
วคพ 11045	วิชาเสื้อปกบัว-กลาสี	13	32
วคพ 12045	วิชาเสื้อสาววย	7	38
วคพ 13045	วิชาเสื้อคอตั้ง	7	38
วคพ 14045	วิชาเสื้อเชิ้ต	7	38
วคพ 15045	วิชาเสื้อปกในตัว	7	38
วคพ 16060	วิชาเสื้อเทเลอร์	19	41
วคพ 17045	วิชาเสื้อคอปีน	13	32
วคพ 18045	วิชาเสื้อคอถ่วง	13	32
วคพ 19075	วิชาเสื้อตกแต่ง	24	51
วคพ 20180	วิชากางเกงขายาว	60	120
วคพ 21120	วิชากางเกงขาสั้น	19	101
วคพ 22120	วิชากางเกงตกแต่ง	19	101
วคพ 23120	วิชาเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป	30	90

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	ท	ป
วคพ 24120	วิชาสร้างแบบตัดเสื้อและกระโปรง	15	105
วคพ 25180	วิชาออกแบบเสื้อผ้า	54	126
วคพ 26105	วิชาเย็บจักรอุตสาหกรรม	16	89

3.5 แผนกวิชาตัดเสื้อชาย

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	ท	ป
วคช 01090	วิชาเสื้อมัธยม 1	19	71
วคช 02180	วิชาเสื้อมัธยม 2	22	158
วคช 03120	วิชาการตัดเย็บกางเกง	20	100
วคช 04030	วิชาเสื้อคลุม	7	23
วคช 05030	วิชาเสื้อพื้นเมือง	7	23
วคช 06060	วิชาเสื้อฮาวาย	11	49
วคช 07060	วิชาเสื้อเชิ้ต	11	49
วคช 08060	วิชาเสื้อโปโล	10	50
วคช 09075	วิชาเสื้อซาฟารี	13	62
วคช 10075	วิชาเสื้อพระราชทาน	11	64
วคช 11120	วิชาเสื้อแจ็กเก็ต	19	101
วคช 12075	วิชาเสื้อกั๊ก	14	61
วคช 13225	วิชาเสื้อสูท	28	197
วคช 14060	วิชาชุดนอน	11	49
วคช 15120	วิชาชุดนักเรียน	26	94
วคช 16120	วิชากางเกงมีจีบ	20	100
วคช 17060	วิชาชุดกีฬา	14	46
วคช 18105	วิชากางเกงไม่มีจีบ	19	86
วคช 19045	วิชาชุดหมี่	10	35
วคช 20060	วิชากางเกงกระโปรง	19	41

3.6 แผนกวิชาปัจจัยกร

รหัสวิชา	ชื่อรายวิชา	ท	ป
วคบ 01090	วิชาปัจจัยกลดลาย	20	70
วคบ 02090	วิชาปัจจัยกลดลาย	20	70
วคบ 03060	วิชาปัจจัยตัวอักษร	20	40

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ณรงค์ ฉายายนต์ (2526 : 58 - 59) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของ นักศึกษาผู้ใหญ่ด้านการเรียนการสอนแผนกช่างยนต์ ตามหลักสูตร วิชาชีพพระยาสีห์ในโรงเรียนสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษามีความต้องการจะได้ครูที่มีความสามารถ และมีความต้องการด้านหลักสูตรที่เหมาะสม มีการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนจำแนกตามอายุ ระดับการศึกษาสถาบัน การศึกษาและอาชีพ พบว่า ไม่พบความแตกต่างกัน

พรทิพา กาญจนานนท์ (2526 : 72 - 73) ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอน นักศึกษาผู้ใหญ่ตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี ตามหลักสูตรวิชาชีพพระยาสีห์ในโรงเรียนสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการสอนโดยส่วนรวมเห็นว่าเหมาะสมดี แล้ว นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีสถาบันและระดับ การศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและวิธีสอน ด้านเครื่องมืออุปกรณ์ ด้านการจัดชั้นเรียน มีความแตกต่างกัน ส่วนด้านเนื้อหา วิชา ไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีระดับอายุและอาชีพแตกต่างกันมีความ คิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน

สุจรรยา สุวรรณศิริ (2527 : ง - จ) ศึกษาเรื่อง "สภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2524 ในวิทยาลัยครู" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ในด้านต่างๆ นั้น สรุปได้ว่าวิทยาลัยส่วนใหญ่ได้มีการปฏิบัติในด้านต่าง ๆ คือ ในด้านการจัดทำแผนการสอน การจัดทำเอกสาร และคู่มือครู การเตรียมบุคลากร สื่อการเรียนการสอน สถานที่ที่ใช้สอนและฝึกปฏิบัติ กิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมเสริมการเรียนการสอน เทคนิคและวิธีสอน และการวัดและประเมินผลการเรียน

ปัญหาที่พบส่วนใหญ่คือ งบประมาณในการดำเนินการไม่เพียงพอ ขาดแหล่งวิทยากรในท้องถิ่น อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ รวมทั้งห้องปฏิบัติการไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษาพื้นฐานของนักศึกษาแตกต่างกัน และนักศึกษาขาดความสนใจในวิชาชีพอย่างแท้จริง

วินัย สายหงษ์ (2528 : 92 - 93) ได้ศึกษาวิจัยความคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พบว่า หลักสูตรเนื้อหาวิชาควรยืดหยุ่นสอดคล้องกับสภาพความต้องการ ควรเน้นปฏิบัติโดยยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น สามารถมองเห็นช่องทางในการสร้างงานอาชีพ ผู้บริหารควรจัดให้มีการตรวจเยี่ยมระหว่างสอน ควรให้มีการประชาสัมพันธ์ และการแนะแนวอย่างต่อเนื่อง ควรสำรวจความรู้ของผู้เรียนก่อนสอนควรติดตามผลผู้เรียนหลังจากจบการเรียนแล้ว

มนัส ศรีภักถยา (2533 : 70 - 77) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของ นักศึกษาวิชาชีพ ระยะสั้น โรงเรียนสารพัดช่างในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักศึกษามีปัญหาการเรียนเฉลี่ยรวม 4 ด้าน อยู่ในระดับมีปัญหามากและมีปัญหาน้อย โดยในด้านผู้เรียน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับ มีปัญหามาก ด้านครูผู้สอน มีปัญหาระดับน้อย ด้านตัวผู้เรียนมีปัญหาสูงสุดในเรื่อง เขียน-อ่านหนังสือไม่คล่อง ด้านหลักสูตรมีปัญหาสูงสุดในเรื่อง เนื้อหาที่เรียนไม่ ตรงกับความต้องการของนักศึกษา ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมีปัญหาสูงสุดใน เรื่องวัสดุอุปกรณ์การฝึกเก่าและล้าสมัย ด้านครูผู้สอนมีปัญหาสูงสุดเรื่องครูไม่ เข้าใจในตัวนักศึกษา นักศึกษา รอบค้อมีปัญหามาก รองลงมาคือ นักศึกษารอบบ้าย มีปัญหามากกว่ารอบเช้า นักศึกษาคณะวิชา อุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม มีปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

จุฑา วิริยะ (2533 : ค) การจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติหลักสูตร คหกรรมศาสตร์สาขาอาหารและโภชนาการ ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง สถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล พบว่า โครงสร้างหลักสูตรประกอบด้วย 3 หมวดวิชาคือ หมวดวิชาพื้นฐาน วิชาชีพ และวิชาเลือกเสรีรวม 91 หน่วยกิต ชั่วโมงเรียน ภาคปฏิบัติระหว่าง 98-113 ชั่วโมง สำหรับการฝึกงานฝึกตามข้อกำหนดของหลักสูตร โดยไม่นับหน่วยกิต ใช้เวลาฝึกงาน 1 เดือน

สิ่งที่กลุ่มประชากรเห็นด้วยมากเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ ได้แก่ ด้านคุณสมบัติของอาจารย์ วัตถุประสงค์การเรียนการสอน การวัดผลและ ประเมินผลการเรียน เอกสารคู่มือภาคปฏิบัติ และการฝึกงานของนักศึกษา ส่วน คุณสมบัติของนักศึกษา วิธีการเรียน การสอน ห้องปฏิบัติการ วัสดุฝึก อุปกรณ์และ เครื่องมือ เห็นด้วยในระดับปานกลาง สิ่งที่ควร ปรับปรุงมากได้แก่ ด้านคุณสมบัติ ของนักศึกษา ห้องปฏิบัติการ วัสดุฝึก อุปกรณ์และเครื่องมือรวมทั้งความร่วมมือกับ สถานประกอบการ

2. งานวิจัยต่างประเทศ

แลนเจนบัค (Langenbach. 1972 : 35 - 38) ได้วิจัยเรื่อง "การพัฒนาเครื่องมือการวัดทัศนคติของครูต่อการใช้และการวางแผนหลักสูตร" ผลการวิจัยพบว่า ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรได้คะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่มีส่วนร่วม ประสิทธิภาพการสอนและระดับการศึกษาของครูก็มีอิทธิพลต่อคะแนนของการทดสอบด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าครูที่มีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรหรือมีประสิทธิภาพ จะมีเจตคติทางบวกต่อการใช้และวางแผนหลักสูตรมากกว่าครูที่ไม่ได้มีส่วนร่วม

รูดอล์ฟ (Rudolph. 1972 : 559A - 560A) ได้วิจัยเรื่อง "การพัฒนาหลักสูตร สำหรับครูมัธยมศึกษาตอนต้น" ผลการวิจัยพบว่า การจัดหลักสูตรจะต้องประกอบด้วยปรัชญาที่แน่นอน หลักจิตวิทยา อิทธิพลของสังคม วัฒนธรรม โครงสร้างของสิ่งแวดล้อมสังคม หลักการสอน ความมุ่งหมาย การวัดผล และการให้ความรู้แก่ผู้ที่จะออกไปเป็นครูให้ความสัมพันธ์กับการศึกษาของนักเรียนที่ออกไปสอนและควรคำนึงถึงพัฒนาการของเด็กแต่ละคนด้วย

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าครูมีบทบาทสำคัญในการพิจารณาหลักสูตร การสำรวจความคิดเห็นของครูผู้ใช้หลักสูตรเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้ทราบข้อดีและข้อบกพร่องของหลักสูตร เพื่อนำผลนั้นมาแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรให้ดีขึ้น จากเอกสารงานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว วุฒิการศึกษาและประสิทธิภาพการสอนของครูจะส่งผลถึงความคิดเห็น ทั้งสอดคล้องและแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัย

1. ครูผู้สอนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2533 ทั้ง 2 ด้าน แตกต่างกัน
2. ครูผู้สอนที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2533 ทั้ง 2 ด้าน แตกต่างกัน

3. ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 ทั้ง 2 ด้าน แตกต่างกัน

4. ครูผู้สอนที่สอนแผนวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 ทั้ง 2 ด้าน แตกต่างกัน

5. ครูผู้สอนที่สอนตรงกับไม่ตรงสาขาวิชาที่เรียนมา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 ทั้ง 2 ด้าน แตกต่างกัน

6. ครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 ทั้ง 2 ด้าน แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในบทนี้จะกล่าวถึงวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า โดยดำเนินงานตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่เปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2533 สังกัดกองการศึกษาอาชีพกรมอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2538 การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้ดำเนินการดังนี้

1. ติดต่อขอรายละเอียดจากวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพที่เปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2533 สังกัดกองการศึกษาอาชีวกรมอาชีวศึกษาทั่วประเทศ เกี่ยวกับจำนวนครูผู้สอนคณะคหกรรม ได้จำนวนวิทยาลัยทั้งสิ้น 41 วิทยาลัย รวมครูผู้สอนคณะคหกรรมทั้งสิ้น 336 คน โดยจำแนกตามสาขาวิชา คือ แผนกตัดเสื้อสตรี 126 คน แผนกตัดเสื้อชาย 55 คน แผนกเสริมสวย 57 คน แผนกตัดผมชาย 32 คน และแผนกอาหาร-ขนม 66 คน

2. เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามภาคต่างๆ โดยทำดังนี้

2.1 เอาจารายชื่อวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพทั้งหมดนำมาแบ่งเป็น 4 ภาค คือ ภาคกลางและตะวันออก ภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และจัดแยกเป็นแผนกวิชาต่างๆ 5 แผนกวิชา

2.2 สุ่มวิทยาลัยสารพัดช่างที่อยู่ในแต่ละภาคมาร้อยละ 50 ได้วิทยาลัยสารพัดช่าง 14 วิทยาลัย

2.3 สุ่มวิทยาลัยการอาชีพที่อยู่ในแต่ละภาคมาร้อยละ 75 ได้วิทยาลัยการอาชีพ 12 วิทยาลัย

2.4 ครูผู้สอนคณะกรรมการที่สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี้น พ.ศ. 2533 ทุกคนในวิทยาลัยที่สุ่มมาในข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่จะตอบแบบสอบถาม ซึ่งได้ครูผู้สอนคณะกรรมการในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ จำนวน 26 วิทยาลัย โดยจำแนกตามสาขาวิชาคือ แผนกตัดเสื้อสตรี 89 คน แผนกตัดเสื้อชาย 40 คน แผนกเสริมสวย 43 คน แผนกตัดผมชาย 24 คน และแผนกอาหาร-ขนม 48 คน รวมทั้งสิ้น 244 คน

จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แสดงในตาราง 1 และตาราง 2

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยสารพัดช่างที่ใช้ในการวิจัย

ภาค	จำนวน วิทยาลัย ทั้งหมด	จำนวน วิทยาลัย ที่สุ่ม	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง					
			ต.ส.	ต.ช.	ส.ส.	ต.ผ.	อ.ช.	รวม
กลางและตะวันออก	9	5	31	13	14	7	13	78
ใต้	5	3	10	4	5	4	4	27
เหนือ	4	2	10	5	5	4	7	31
ตะวันออกเฉียงเหนือ	8	4	15	10	7	4	6	42
รวม	26	14	66	32	31	19	30	178

หมายเหตุ

ต.ส. หมายถึง แผนกช่างตัดเสื้อสตรี

ต.ช. หมายถึง แผนกช่างตัดเสื้อชาย

ส.ส. หมายถึง แผนกช่างเสริมสวย

ต.ผ. หมายถึง แผนกช่างตัดผมชาย

อ.ช. หมายถึง แผนกอาหาร-ขนม

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยการอาชีพที่ใช้ในการวิจัย

ภาค	จำนวน วิทยาลัย ทั้งหมด	จำนวน วิทยาลัย ที่สุ่ม	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง					
			ต.ส.	ต.ช.	ส.ส.	ต.ผ.	อ.ช.	รวม
กลางและตะวันออก	5	4	6	3	5	2	5	21
ใต้	4	3	10	1	4	1	6	22
เหนือ	3	2	3	2	1	1	3	10
ตะวันออกเฉียงเหนือ	3	3	4	2	2	1	4	13
รวม	15	12	23	8	12	5	18	66

หมายเหตุ

- ต.ส. หมายถึง แผนกช่างตัดเสื้อสตรี
 ต.ช. หมายถึง แผนกช่างตัดเสื้อชาย
 ส.ส. หมายถึง แผนกช่างเสริมสวย
 ต.ผ. หมายถึง แผนกช่างตัดผมชาย
 อ.ช. หมายถึง แผนกอาหาร-ขนม

รายชื่อวิทยาลัยสารพัดช่างที่สุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ภาคกลางและตะวันออก

1. วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง
2. วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร

3. วิทยาลัยสารพัดช่างบริหาร-แจ่มใส
4. วิทยาลัยสารพัดช่างชลบุรี
5. วิทยาลัยสารพัดช่างราชบุรี

ภาคใต้

1. วิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง
2. วิทยาลัยสารพัดช่างตรัง
3. วิทยาลัยสารพัดช่างนราธิวาส

ภาคเหนือ

1. วิทยาลัยสารพัดช่างลำปาง
2. วิทยาลัยสารพัดช่างเชียงใหม่
3. วิทยาลัยสารพัดช่างพิจิตร

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1. วิทยาลัยสารพัดช่างอุดรธานี
2. วิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ
3. วิทยาลัยสารพัดช่างอุบลราชธานี

รายชื่อวิทยาลัยการอาชีพที่ส่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ภาคกลางและตะวันออก

1. วิทยาลัยการอาชีพวังไกลกังวล
2. วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม
3. วิทยาลัยการอาชีพกาญจนบุรี
4. วิทยาลัยการอาชีพนครนายก

ภาคใต้

1. วิทยาลัยการอาชีพหลวงประเท้านราษฏร์นิก
2. วิทยาลัยการอาชีพปัตตานี
3. วิทยาลัยการอาชีพตรัง

ภาคเหนือ

1. วิทยาลัยการอาชีพนครสวรรค์
2. วิทยาลัยการอาชีพแม่ฮ่องสอน

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1. วิทยาลัยการอาชีพชัยภูมิ
2. วิทยาลัยการอาชีพร้อยเอ็ด
3. วิทยาลัยการอาชีพศรีสะเกษ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามครูผู้สอนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533 โดยแบ่งเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังครูผู้สอนในคณะวิชา คหกรรมที่สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533 ในคณะคหกรรม ข้อคำถามแบ่งเป็น 2 ด้านคือ ด้านการนำไปใช้ และด้านการจัดการเรียนการสอน ลักษณะคำถามเป็นชนิดเลือกตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของคะแนน 5 ระดับ

เห็นด้วยกับข้อความมากที่สุด	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	5	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความมาก	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	4	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความปานกลาง	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	3	คะแนน
เห็นด้วยกับข้อความน้อย	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยกับข้อความน้อยที่สุด	มีน้ำหนักคะแนนเท่ากับ	1	คะแนน

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหา ข้อเสนอแนะ และความต้องการในการช่วยเหลือเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ซึ่งเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended)

วิธีการสร้างแบบสอบถาม

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อกำหนดขอบเขตและเนื้อหาแบบสอบถาม
2. สำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรโดยการไปสัมภาษณ์ครูผู้สอนคณะคหกรรมที่วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ
3. ส่งแบบสอบถามครั้งแรกแล้วนำแบบสอบถามที่ร่างเสนอกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อขอคำแนะนำเพิ่มเติม
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ซึ่งประกอบด้วย อาจารย์ ดร.ศิริพรรณ ชุมนุกองแผนงาน กรมอาชีวศึกษา ดร.วราพรรณ น้อยสุวรรณ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา ดร.ดณพล อักษรนิตย์ กองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา อาจารย์ถायอง ศรีประพัฒน์ ผู้ช่วยฝ่ายวางแผน วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ และอาจารย์วรากร อังชวาลา อาจารย์ 2 ระดับ 6 วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ เพื่อทำการตรวจหาความเที่ยงตรงเชิงพื้นผิว (Face Validity)
5. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-Out) กับครู-อาจารย์ผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2533 ที่วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา จำนวน 22 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา นำมาตรวจให้คะแนนตามที่กำหนดไว้ หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 50% ในการแบ่งกลุ่มสูง-ต่ำ

แล้วหาค่าเฉลี่ยและค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามแต่ละข้อ โดยใช้สถิติ t-test ทดสอบหาค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามแต่ละข้อ ได้ค่า t-test ตั้งแต่ 1.75 ถึง 8.77 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .94

6. เมื่อได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ไปขอความร่วมมือจากกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากครู-อาจารย์ คณะคณากรรมที่สังกัดกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา

2. สำหรับสถานศึกษาในจังหวัดที่ใกล้กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ไปขอพบหัวหน้าสถานศึกษา หัวหน้าคณะ หรือหัวหน้าแผนก เพื่อขอความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถาม และนัดวันเวลาในการรับคืน

3. แบบสอบถามที่ไม่ได้รับในวันนัดหมาย ผู้วิจัยได้ขอให้ผู้ตอบส่งกลับคืนโดยเจ้าหน้าที่ของชื่อผู้วิจัยและติดแสตมป์ไว้ให้เรียบร้อย ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามในช่วงเดือน พฤศจิกายน 2538 ถึง มกราคม 2539 ได้ส่งแบบสอบถามทั้งสิ้น 244 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา 212 ฉบับ ซึ่งทุกฉบับเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คิดเป็นร้อยละ 86.88 ของแบบสอบถามทั้งหมด

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับ เพื่อเลือกฉบับที่สมบูรณ์ไปวิเคราะห์
2. แบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดภูมิหลังของครูอาจารย์ผู้สอนคณะคหกรรม ใช้วิธีหาความถี่และร้อยละ
3. แจกแจงความถี่ของคำตอบจากแบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตอนที่ 2 หาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) และค่าร้อยละเป็นรายข้อและรายด้าน นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาตัดสินใจตามเกณฑ์การประเมินค่าดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 1.80	เท่ากับ	น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.81 - 2.60	เท่ากับ	น้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.61 - 3.40	เท่ากับ	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.41 - 4.20	เท่ากับ	มาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.21 - 5.00	เท่ากับ	มากที่สุด
4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมที่มีอายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการสอน แผนการสอน วิชาที่สอน และวิทยาลัย โดยใช้ t-test สำหรับ 2 กลุ่ม และใช้ F-test สำหรับ 3 กลุ่มขึ้นไป
5. แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหา ข้อเสนอแนะ และความต้องการในการใช้หลักสูตรซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิด ได้สรุปไว้เป็นหมวดหมู่ หาค่าความถี่ และค่าร้อยละ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าคะแนนเฉลี่ย (Arithmetic Mean) โดยใช้สูตร (ถ้วน
สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนค่าเฉลี่ย

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

N แทน จำนวนคนของประชากรทั้งหมด

2. หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

โดยใช้สูตร (Ferguson. 1976 : 64)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N - 1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ผลรวมของผู้เกี่ยวข้องในกลุ่มประชากร

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

3. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าอัตราวิกฤต t เป็นรายข้อตามวิธีการของ t - test ซึ่งมีสูตรดังนี้ (พวงรัตน์ หวีรัตน์. 2535 : 139)

$$t = \frac{\bar{X}_{\text{สูง}} - \bar{X}_{\text{ต่ำ}}}{\sqrt{\frac{S^2_{\text{สูง}}}{N_{\text{สูง}}} + \frac{S^2_{\text{ต่ำ}}}{N_{\text{ต่ำ}}}}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาของการแจกแจงแบบที่
$\bar{X}_{\text{สูง}}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
$\bar{X}_{\text{ต่ำ}}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
$S^2_{\text{สูง}}$	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
$S^2_{\text{ต่ำ}}$	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
$N_{\text{สูง}}$	แทน	ประชากรกลุ่มสูง
$N_{\text{ต่ำ}}$	แทน	ประชากรกลุ่มต่ำ

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) โดยใช้สูตร (Cronbach. 1972 : 126)

$$\alpha = \frac{N}{N - 1} \left[1 - \frac{S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
N	แทน	ค่าจำนวนข้อของเครื่องมือวัด
S_i^2	แทน	ผลรวมของค่าคะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
S_t^2	แทน	ค่าคะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

5. ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สูตร t - test (พวงรัตน์ หวีรัตน์.

2535 : 172)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้ในการพิจารณา t - distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

6. ทดสอบสมมติฐานโดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดตัวประ

กอบเดียว (One Way Analysis of Variance) ใช้สูตร F-test

(ลิวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 95)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F แทน การแจกแจงของ F

MS_b แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_w แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแล้วพบนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบ

ความแตกต่างรายคู่ โดยใช้วิธีของ Newman - Keuls Test (ลิวน สายยศ

และอังคณา สายยศ. 2528 : 113)

$$W = q (; r, df) \frac{MSE}{N}$$

เมื่อ W แทน ค่าวิกฤตของ Newman Keuls

q แทน ค่าที่เบ็ดได้จากตาราง Studentized
Range Statistic

MSE แทน ค่าความคลาดเคลื่อนของความแปรปรวนที่ได้
จากตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน

N แทน Harmonic คำนวณได้จากสูตร

$$N = \frac{K}{\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} + \dots + \frac{1}{N_k}}$$

เมื่อ K แทน จำนวนกลุ่ม

$N_1 \ N_2 \ \dots \ N_k$ แทน จำนวนคนในแต่ละกลุ่ม

7. ประมวลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^x

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การแปลความหมายมีความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูล
ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์และอักษรย่อต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
N	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	Sum of Square
MS	แทน	Mean of Square
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน F - distribution
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เกณฑ์ในการพิจารณาตัดสินความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ. 2533 ประเภท
วิชาคหกรรม

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.00-1.80	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	1.81-2.60	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	2.61-3.40	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	3.41-4.20	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่	4.21-5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด

ลำดับขั้นการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 4 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยศัน พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรม
- ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตร โดยแยกตามอายุ วุฒิกการศึกษา ประสบการณ์ในการสอน แผนการสอน วิชาที่สอน และวิทยาลัย
- ตอนที่ 4 ข้อคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับปัญหา ข้อเสนอแนะ และความต้องการความช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของครูผู้สอน คณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ

การวิจัยครั้งนี้ได้ส่งแบบสอบถามทั้งสิ้น 244 ฉบับ ได้รับกลับคืนและเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 212 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86.88 ของแบบสอบถามทั้งหมด ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างแสดงในตาราง 3 ดังต่อไปนี้

ตาราง 3 ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน (คน) N = 212	ร้อยละ
อายุ		
ต่ำกว่า 35 ปี	65	30.66
36-45 ปี	112	52.83
46 ปี ขึ้นไป	35	16.50
วุฒิการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	51	24.05
ปริญญาตรี	153	72.16
สูงกว่าปริญญาตรี	8	3.77
ประสบการณ์ในการสอน		
น้อยกว่า 10 ปี	61	28.77
11-20 ปี	123	58.01
20 ปีขึ้นไป	28	13.20
แผนการสอน		
อาหารและโภชนาการ	53	25.00
ตัดเสื้อสตรี	78	36.79
ตัดเสื้อชาย	28	13.20
เสริมสวย	37	17.45
ตัดผมชาย	16	7.54
วิชาที่สอน		
ตรงกับสาขาที่เรียนมา	187	88.20
ไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมา	25	11.79
วิทยาลัยที่ทำการสอน		
วิทยาลัยสารพัดช่าง	164	77.35
วิทยาลัยการอาชีพ	48	22.64

จากตาราง 3 แสดงว่าครูผู้สอนในคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามรวมทั้งสิ้น 212 คน จำแนกตามอายุ มีอายุต่ำกว่า 35 ปี 65 คน คิดเป็นร้อยละ 30.66 อายุต่ำกว่า 36-45 ปี มี 112 คน คิดเป็นร้อยละ 52.83 อายุ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 16.50

จำแนกตามวุฒิการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรีมีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 24.05 ปริญญาตรี 153 คน คิดเป็นร้อยละ 72.16 และสูงกว่าปริญญาตรีมี 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.77

จำแนกตามประสบการณ์การสอน ครูที่ทำการสอนน้อยกว่า 10 ปี มี 61 คน คิดเป็นร้อยละ 28.77 สอนตั้งแต่ 11-20 ปี มี 123 คน คิดเป็นร้อยละ 58.01 และสอนตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป มี 28 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20

จำแนกตามแผนการสอน สอนสาขาอาหารและโภชนาการ 53 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 สอนแผนกตัดเสื้อสตรี 78 คน คิดเป็นร้อยละ 36.79 สอนตัดเสื้อชาย 28 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 สอนแผนกเสริมสวย 37 คน คิดเป็นร้อยละ 17.45 และสอนแผนกตัดผมชาย 16 คน คิดเป็นร้อยละ 7.54

จำแนกตามวิชาที่สอน สอนตรงกับสาขาที่เรียนมา 187 คน คิดเป็นร้อยละ 88.20 และสอนไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมา 25 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 คิดเป็นร้อยละ 11.79

จำแนกตามวิทยาลัยที่ทำการสอน สอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง 164 คน คิดเป็นร้อยละ 77.35 และสอนในวิทยาลัยการอาชีพ 48 คน คิดเป็นร้อยละ 22.64

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 ประเภท วิชาคหกรรม

การศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมที่เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ พ.ศ.2533 ในครั้งนี้ ได้ศึกษาค้นคว้าความคิดเห็น 2 ด้าน คือ ด้านการนำหลักสูตร ไปใช้ และด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งในด้านการจัดการเรียนการสอน ได้แบ่ง เป็น 4 ส่วน คือ ส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียน การสอน, การวัดผลและประเมินผล การบริหารและบริการหลักสูตร

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของครูผู้สอน เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรมในด้าน การนำหลักสูตร ไปใช้และด้านการจัดการเรียนการสอน

ความคิดเห็น	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านการนำหลักสูตร ไปใช้	3.53	0.64	มาก
ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.27	0.54	ปานกลาง
รวม	3.32	0.52	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงว่าความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัย สารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย ปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตร ไปใช้ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.53$) และด้านการจัดการเรียน การสอน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของครูผู้สอน
คณะกรรมการในด้านการนำหลักสูตรไปใช้ จำแนกตามรายข้อ

	การนำหลักสูตรไปใช้	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1	นักศึกษาสามารถนำความรู้ด้านอาชีพคหกรรม ที่เรียนไปศึกษาต่อหรือศึกษาเพิ่มเติมได้.....	3.62	1.03	มาก
2	นักศึกษาสามารถเลือกเรียนวิชาชีพคหกรรมได้ ตามความถนัดและความสนใจ.....	3.92	0.99	มาก
3	หลักสูตรที่ใช้สอนสามารถสร้างให้นักศึกษามี ความคิดริเริ่มในการทำงานอาชีพคหกรรมใหม่ๆ	3.45	0.95	มาก
4	เนื้อหาวิชาที่สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาประกอบ อาชีพอิสระได้เป็นอย่างดี.....	4.12	0.98	มาก
5	เนื้อหาวิชาที่สอนให้นักศึกษาสามารถนำไปพัฒนา อาชีพที่ทำอยู่เดิมได้เป็นอย่างดี.....	3.91	0.94	มาก
6	จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสอดคล้องกับความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน.....	3.68	0.95	มาก
7	เนื้อหาของหลักสูตรน่าสนใจและทันสมัยทัดเทียม โรงเรียนเอกชน.....	3.40	1.09	ปานกลาง

ตาราง 5 (ต่อ)

	การนำหลักสูตรไปใช้	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
8	การกำหนดพื้นฐานความรู้ผู้เรียนมีความเหมาะสมดี	3.11	0.97	ปานกลาง
9	เวลาเรียนที่กำหนดทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติในหลักสูตร สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดี...	3.27	0.89	ปานกลาง
10	การนับเวลาเรียนเพื่อสิทธิในการสอบมีความเหมาะสมดี.....	3.25	0.82	ปานกลาง
11	การกำหนดเวลาเรียนที่สั้นกว่า 225 ชั่วโมงตามหลักสูตร ทำให้นักศึกษาออกก่อนจบหลักสูตรน้อยลง.....	3.26	1.08	ปานกลาง
12	หลักสูตรสามารถตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาดแรงงานเป็นอย่างดี	3.43	0.97	มาก
	รวม	3.53	0.64	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ ในด้านการนำหลักสูตรไปใช้โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.53$) เมื่อจำแนกตามรายข้อ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.25-4.12 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก 7 ข้อ ($\bar{X} = 3.43-4.12$)

และข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลางมี 5 ข้อ ($\bar{X} = 2.61-3.40$)

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือเนื้อหาวิชาที่เปิดสอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาประกอบอาชีพอิสระ

ได้เป็นอย่างดี ($\bar{X} = 4.12$) รองลงมา คือ นักศึกษาสามารถเลือกเรียนวิชา

คหกรรมได้ตามความถนัดและความสนใจ ($\bar{X} = 3.92$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของครู
คณะคหกรรม ด้านการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามรายข้อ

	การจัดการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
	<u>กิจกรรมการเรียนการสอน</u>			
1	ครูสามารถนำกิจกรรมการเรียนการสอนที่ กำหนดไว้ในคู่มือไปปฏิบัติได้.....	3.43	0.87	มาก
2	ครูเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับแต่ละรายวิชาที่ กำหนดไว้ในหลักสูตร.....	3.57	0.77	มาก
3	ครูสอนเนื้อหาของแต่ละรายวิชา ได้พอดีกับเวลา ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร.....	3.39	0.92	ปานกลาง
4	การกำหนดจำนวนงานฝึกในหลักสูตร เหมาะสม กับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร.....	3.29	0.88	ปานกลาง
5	ครูดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิดขณะฝึกปฏิบัติใน ห้องปฏิบัติการ.....	4.03	0.90	มาก
6	นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการเรียนวิชาชีพ คหกรรม.....	3.55	0.94	มาก
7	นักศึกษาขาดเรียนมากทำให้เกิดปัญหาการเรียน การสอน.....	3.08	1.20	ปานกลาง
8	ครูเปิดโอกาสให้นักศึกษาค้นคว้าและฝึกงานด้วย ตนเอง.....	3.44	0.89	มาก
9	กิจกรรมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความ สอดคล้องกันเป็นอย่างดี.....	3.47	0.80	มาก

ตาราง 6 (ต่อ)

	การจัดการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
10	มีการเชิญวิทยากรทางวิชาชีพที่มีความชำนาญมาบรรยายหรือสาธิตความรู้แก่นักศึกษา.....	2.47	1.21	น้อย
11	ครูพานักศึกษาไปศึกษาหรือดูงานภาคปฏิบัติในสถานประกอบการหรือสถานประกอบอาชีพอิสระ	2.36	1.23	น้อย
12	นักศึกษาได้ปฏิบัติจริงเป็นรายบุคคล.....	4.03	0.94	น้อย
13	นักศึกษาได้ปฏิบัติจริงเป็นรายกลุ่ม.....	3.35	1.32	ปานกลาง
14	ครูเตรียมวัสดุในการเรียนการสอนให้กับนักศึกษา	3.68	1.06	มาก
15	สถานที่ฝึกปฏิบัติงานวิชาชีพ สะอาด ปลอดภัย มีแสงสว่างเพียงพอ.....	3.80	1.04	มาก
16	ระบบการส่งเสริมผลิตภัณฑ์แก่สถานศึกษามีความเหมาะสม.....	2.98	0.94	ปานกลาง
<u>สื่อการเรียนการสอน</u>				
17	ในหลักสูตรคหกรรมจำเป็นต้องใช้สื่อการเรียนการสอน.....	3.83	0.97	ปานกลาง
18	ครูได้รับความร่วมมือและสนับสนุนในการจัดหาจัดทำสื่อการเรียนการสอน.....	3.00	1.08	ปานกลาง
19	ครูมีความสามารถในการจัดทำสื่อการเรียนการสอนประเภทต่างๆ.....	3.19	0.88	ปานกลาง

ตาราง 6 (ต่อ)

	การจัดการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
20	ผู้บริหารมีความสามารถในการจัดซื้อและบริการ สื่อการเรียนการสอนประเภทต่างๆ ตามความ ต้องการของครู.....	2.98	1.05	ปานกลาง
21	แหล่งค้นคว้าทางวิทยาการสำหรับครูและ นักศึกษา มีเพียงพอ.....	2.66	1.02	ปานกลาง
22	การจัดสื่อการเรียนการสอนตรงกับเนื้อหาที่ ระบุไว้ในคู่มือครู.....	3.08	0.85	ปานกลาง
	<u>การบริหารและบริการหลักสูตร</u>			
23	การจัดงบประมาณในแผนต่างๆ ในคณะ คหกรรมมีความเหมาะสม.....	3.02	0.98	ปานกลาง
24	มีการจัดทำแผนการสอนทุกภาคเรียน.....	3.58	0.86	มาก
25	เอกสารหลักสูตรที่ใช้มีเพียงพอ.....	3.07	0.93	ปานกลาง
26	ครูมีคู่มือประเมินผลรายวิชา.....	3.05	0.93	ปานกลาง
27	ครูมีคู่มือการสอนรายวิชา.....	3.27	0.94	ปานกลาง
28	ครูมีหนังสืออ่านเพิ่มเติม.....	3.16	1.02	ปานกลาง
29	ครูมีหนังสือค้นคว้า.....	3.12	1.01	ปานกลาง
30	ครูมีวารสาร/จุลสารประกอบการเรียนการสอน	3.05	1.07	ปานกลาง
31	ครูมีใบงาน/ใบความรู้.....	3.42	0.94	มาก
32	นักศึกษามีความพร้อมในการจัดหาอุปกรณ์การ เรียนส่วนตัว.....	3.17	1.06	ปานกลาง

ตาราง 6 (ต่อ)

	การจัดการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
33	เครื่องมือ อุปกรณ์ สาขาวิชาต่างๆ มีความ เพียงพอและทันสมัย.....	3.07	1.06	ปานกลาง
34	มีเจ้าหน้าที่โสตศอยให้คำแนะนำช่วยเหลือใน การผลิตสื่อการเรียน.....	2.38	1.10	น้อย
35	ครูมีสื่อที่สามารถผลิตขึ้นใช้เองได้.....	3.07	1.02	ปานกลาง
36	มีเจ้าหน้าที่คอยจัดทำเอกสารประกอบการสอน..	2.36	1.20	น้อย
37	ห้องสมุดมีหนังสือเพียงพอเกี่ยวกับรายวิชาใน หลักสูตร.....	2.47	1.04	น้อย
38	มีแหล่งบริการหาข้อมูลวิชาชีพต่างๆ ในรูป เอกสาร แผ่นปลิว บ้ายนิเทศ แก่นักศึกษา.....	2.53	1.03	ปานกลาง
	<u>การวัดผลและประ เเมินผล</u>			
39	ครูประเมินผล โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของ หลักสูตร.....	3.41	0.84	มาก
40	การวัดผลทำได้ครอบคลุมเนื้อหาวิชา.....	3.44	0.82	มาก
41	ครูมีความพร้อมของ เกณฑ์มาตรฐานในการวัดผล และประ เเมินผลภาคปฏิบัติ.....	3.47	0.81	มาก
42	ครูมีความพร้อมทางด้านวัสดุที่จะนำมาทดสอบ...	3.33	0.92	ปานกลาง
43	มีการชี้แจงการวัดผลประ เเมินผลแก่ผู้เรียน.....	3.47	0.85	มาก
44	อัตราส่วนคะแนนภาคทฤษฎีและปฏิบัติมีความ เหมาะสม.....	3.42	0.85	มาก

ตาราง 6 (ต่อ)

	การจัดการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
45	การวัดโดยวิธีการสังเกตเพื่อตรวจสอบความรู้ และวัดชิ้นงานที่สำเร็จมีความเหมาะสม.....	3.65	0.87	มาก
46	หลักเกณฑ์ในการวัดผลและประเมินผลโดยใช้ วิธีอิงกลุ่ม มีความเหมาะสม.....	3.33	0.91	ปานกลาง
47	หลักเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดให้ใช้ตัวเลขแสดง ระดับผลการเรียน 0, 1, 2, 3, 4 มีความ เหมาะสม.....	3.73	0.90	มาก
48	ครูได้รับความร่วมมือจากฝ่ายธุรการและผู้บริหาร ในการจัดทำข้อทดสอบ.....	2.99	0.98	ปานกลาง
49	ครูมีความสะดวกในการเบิกจ่ายวัสดุ.....	3.24	0.97	ปานกลาง
50	ครูได้รับคำแนะนำชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ. 2533 จากผู้บริหาร.....	2.98	1.02	ปานกลาง
51	ครูมีโอกาสดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตร คหกรรมจากหน่วยงานอื่นๆ.....	2.53	1.05	น้อย
52	ผู้บริหารได้ติดตามประเมินผลเสมอ เช่น การ ปฏิบัติงาน การสอน การวัดผล	3.18	0.98	ปานกลาง
	รวม	3.27	0.54	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงว่า ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ มีความคิดเห็นในด้านการจัดการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$) เมื่อพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวข้องพบว่า

กิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนคณะคหกรรมมีความคิดเห็น จำแนกตามรายข้อ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.03-2.36 โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมากมี 9 ข้อ ($\bar{X} = 4.03-3.43$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลางมี 5 ข้อ ($\bar{X} = 3.39-2.98$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ครูดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิดขณะฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ ($\bar{X} = 4.03$) รองลงมา คือ นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจริงเป็นรายบุคคล ($\bar{X} = 4.03$)

สื่อการเรียนการสอน ครูผู้สอนคณะคหกรรมมีความคิดเห็นจำแนกตามรายข้อ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.83-2.47 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับเห็นด้วยมากมี 9 ข้อ ($\bar{X} = 3.83-2.66$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยน้อยมี 3 ข้อ ($\bar{X} = 2.53-2.36$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ในหลักสูตรคหกรรมจำเป็นต้องใช้สื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.83$) รองลงมา คือ ครูมีความสามารถในการจัดทำสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 3.19$)

การวัดผลและประเมินผล ครูผู้สอนคณะคหกรรมมีความคิดเห็น จำแนกตามรายข้อมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.73-3.33 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยเห็นด้วยมากมี 7 ข้อ ($\bar{X} = 3.73-3.41$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลางมี 2 ข้อ ($\bar{X} = 3.33$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ หลักเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดให้ใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 3.73$) รองลงมาคือ การวัดผลโดยใช้วิธีการสังเกตเพื่อตรวจสอบความรู้และวัดชิ้นงานที่สำเร็จมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 3.65$)

การบริหารและบริการหลักสูตร ครูผู้สอนคณะศึกษาศาสตร์มีความคิดเห็น
 จำแนกตามรายข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระหว่าง 3.58-2.53 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ใน
 ระดับเห็นด้วยมากมี 2 ข้อ ($\bar{X} = 3.58-3.42$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ
 เห็นด้วยปานกลางมี 11 ข้อ ($\bar{X} = 3.27-2.99$) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการ
 จัดทำแผนการสอนทุกภาคเรียน ($\bar{X} = 3.58$) รองลงมา คือครูมีใบงานหรือใน
 ความรู้ ($\bar{X} = 3.42$)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับ
หลักสูตรระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามอายุ

	อายุต่ำกว่า 35 ปี			อายุ 36-45 ปี			อายุ 46 ปีขึ้นไป		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การนำหลักสูตรไปใช้	3.50	0.62	มาก	3.52	0.61	มาก	3.65	0.73	มาก
การจัดการเรียนการสอน	3.19	0.52	ปานกลาง	3.27	0.51	ปานกลาง	3.42	0.62	มาก
รวม	3.26	0.50	ปานกลาง	3.32	0.50	ปานกลาง	3.46	0.62	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่มีอายุ 46 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.46$) เมื่อพิจารณารายด้าน ด้วยการนำหลักสูตรไปใช้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.65$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.42$) ส่วนครูผู้สอนคณะคหกรรมที่มีอายุ 36-45 ปี และต่ำกว่า 35 ปี มีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$ และ $\bar{X} = 3.26$) เมื่อพิจารณารายด้านด้านการนำหลักสูตรไปใช้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.52$, $\bar{X} = 3.50$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$ และ $\bar{X} = 3.19$)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของ
ครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาล้าน พ.ศ. 2533 โดยรวม
และ รายด้านจำแนกตามวุฒิการศึกษา

	ต่ำกว่าปริญญา			ปริญญาตรี			สูงกว่าปริญญาตรี		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การนำหลักสูตร ไปใช้	3.56	0.64	มาก	3.53	0.64	มาก	3.40	0.44	มาก
การจัดการเรียนการสอน	3.27	0.56	ปานกลาง	3.29	0.53	ปานกลาง	3.04	0.34	มาก
รวม	3.33	0.56	มาก	3.33	0.52	มาก	3.10	0.33	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีและสูงกว่า
ปริญญาตรี มีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.33$, $\bar{X} = 3.10$)
เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตรไปใช้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.56$,
 $\bar{X} = 3.53$, $\bar{X} = 3.40$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยปานกลาง
($\bar{X} = 3.27$, $\bar{X} = 3.29$ และ $\bar{X} = 3.04$)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของ
ครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวม
และรายด้าน จำแนกตามประสบการณ์ในการสอน

	น้อยกว่า 10 ปี			11-20 ปี			20 ปีขึ้นไป		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การนำหลักสูตรไปใช้	3.47	0.62	มาก	3.50	0.61	มาก	3.85	0.73	มาก
การจัดการเรียนการสอน	3.24	0.51	ปานกลาง	3.23	0.51	ปานกลาง	3.56	0.62	มาก
รวม	3.28	0.49	ปานกลาง	3.28	0.50	ปานกลาง	3.61	0.62	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่า ครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพที่มีประสบการณ์การสอน 20 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็น
โดยรวม เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.61$) เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านการนำหลักสูตร
ไปใช้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.85$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยมาก
($\bar{X} = 3.56$) ส่วนครูผู้สอนคณะคหกรรมที่มีประสบการณ์การสอน 11-20 ปี
และน้อยกว่า 10 ปี มีความคิดเห็นโดยรวม เห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.28$)
เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านการนำหลักสูตรไปใช้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.50$ และ
 $\bar{X} = 3.47$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$ และ
 $\bar{X} = 3.24$)

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533

โดยรวมและรายด้านจำแนกตามแผนการเรียนสอน

	อาหารและขนม			ตัดเสื้อสตรี			ตัดเสื้อชาย			เสริมสวย			ตัดผมชาย		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การนำหลักสูตรไปใช้	3.67	0.56	มาก	3.43	0.64	มาก	3.49	0.65	มาก	3.50	0.75	มาก	3.77	0.46	มาก
	3.54	0.50	มาก	3.20	0.54	ปานกลาง	3.33	0.50	ปานกลาง	3.15	0.61	ปานกลาง	3.57	0.37	มาก
รวม	3.41	0.347	มาก	3.24	0.54	ปานกลาง	3.36	0.48	ปานกลาง	3.22	0.61	ปานกลาง	3.61	0.33	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรม ในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ แผนกอาหารและขนม และแผนกตัดผมชายมีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.41$ และ $\bar{X} = 3.61$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตรไปใช้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.67$, $\bar{X} = 3.77$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.54$, 3.57) ส่วนครูแผนกตัดเสื้อสตรี ตัดเสื้อชายและเสริมสวยมีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.24$, $\bar{X} = 3.36$ และ $\bar{X} = 3.22$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการนำหลักสูตรไปใช้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.43$, $\bar{X} = 3.49$ และ $\bar{X} = 3.50$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$, $\bar{X} = 3.33$ และ $\bar{X} = 3.15$)

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับ
หลักสูตรวิชาชีพพระยาสีห์ พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามวิชาที่สอน

	ตรงกับสาขาที่เรียนมา			ไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมา		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การนำหลักสูตรไปใช้	3.53	0.64	มาก	3.54	0.59	มาก
การจัดการเรียนการสอน	3.27	0.55	ปานกลาง	3.25	0.44	ปานกลาง
รวม	3.33	0.54	ปานกลาง	3.31	0.43	ปานกลาง

จากตาราง 11 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพที่สอนตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา และ ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่
เรียนมามีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$ และ $\bar{X} = 3.31$)
เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการนำหลักสูตรไปใช้เห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.53$
และ $\bar{X} = 3.54$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$
และ $\bar{X} = 3.25$)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็นของ
ครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาลิ้น พ.ศ.2533 โดยรวมและ
รายด้าน จำแนกตามวิทยาลัยที่ทำการสอน

	วิทยาลัยสารพัดช่าง			วิทยาลัยการอาชีพ		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การนำหลักสูตร ไปใช้	3.56	0.61	มาก	3.44	0.70	มาก
การจัดการเรียนการสอน	3.28	0.55	ปานกลาง	3.25	0.50	ปานกลาง
รวม	3.33	0.53	ปานกลาง	3.28	0.52	ปานกลาง

จากตาราง 12 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพมีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$
และ $\bar{X} = 3.28$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าด้านการนำหลักสูตรไปใช้เห็นด้วยมาก
($\bar{X} = 3.56$, $\bar{X} = 3.44$) ด้านการจัดการเรียนการสอนเห็นด้วยปานกลาง
($\bar{X} = 3.28$ และ $\bar{X} = 3.25$)

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรโดยแยกตามอายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการสอน แผนการสอน วิชาที่สอนและวิทยาลัยที่ทำการสอน

ตาราง 13 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคหกรรม ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านการเรียนการสอน โดยจำแนกตามอายุ

ความคิดเห็น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	MS.	F
ด้านการนำหลักสูตรไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	0.57	0.28	0.70
	ภายในกลุ่ม	209	84.81	0.41	
	รวม	211	85.37		
ด้านการจัดการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.16	0.58	2.04
	ภายในกลุ่ม	209	59.37	0.28	
	รวม	211	60.53		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.01	0.51	1.87
	ภายในกลุ่ม	209	56.93	0.27	
	รวม	211	57.94		

จากตาราง 13 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพ ที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น
พ.ศ.2533 ทั้งโดยรวม และรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 14 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณากรรมด้านการนำหลักสูตร ไปใช้
และด้านการเรียนการสอน โดยจำแนกตามวุฒิการศึกษา

ความคิดเห็น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	MS.	F
ด้านการนำหลักสูตร ไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	0.18	0.09	0.22
	ภายในกลุ่ม	209	85.19	0.41	
	รวม	211	85.37		
ด้านการจัดการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.48	0.24	0.84
	ภายในกลุ่ม	209	60.04	0.29	
	รวม	211	60.53		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.41	0.20	0.74
	ภายในกลุ่ม	209	57.54	0.28	
	รวม	211	57.94		

จากตารางที่ 14 แสดงว่าครูผู้สอนคณากรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพที่มีวุฒิการศึกษต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร
วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 ทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 15 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมรวมด้านการนำ
หลักสูตร ไปใช้และด้านการจัดการเรียนการสอน โดยจำแนกตามประสบการณ์
ในการสอน

ความคิดเห็น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	MS.	F
ด้านการนำหลักสูตร ไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	2	3.20	1.06	4.08*
	ภายในกลุ่ม	209	82.17	0.39	
	รวม	211	85.37		
ด้านการจัดการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	2.63	1.32	4.76**
	ภายในกลุ่ม	209	57.89	0.28	
	รวม	211	60.53		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	2.73	1.36	5.16**
	ภายในกลุ่ม	209	55.21	0.26	
	รวม	211	57.94		

จากตาราง 15 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการจัดการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างเป็นรายคู่จึงทำการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีของนิวแมนคูลส์ดังตาราง 16-18

ตาราง 16 ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม ด้าน
การนำหลักสูตร ไปใช้ โดยจำแนกตามประสบการณ์ในการสอน

ประสบการณ์ในการสอน	น้อยกว่า 10 ปี 11-20 ปี 20 ปีขึ้นไป			
	$\bar{X}$	3.47	3.50	3.85
น้อยกว่า 10 ปี	3.47	-	0.03	0.38*
11 - 20 ปี	3.50		-	0.35*
20 ปีขึ้นไป	3.85			-

จากตาราง 16 แสดงว่า ครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพ ที่มีประสบการณ์ในการสอน 20 ปี ขึ้นไปมีความคิดเห็น
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นด้านการนำหลักสูตร ไปใช้ แตกต่างจากครูผู้สอนที่
มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่า 10 ปี และ 11-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 17 ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม ด้าน
การจัดการเรียนการสอน โดยจำแนกตามประสบการณ์ในการสอน

ประสบการณ์ในการสอน	11-20 ปี น้อยกว่า 10 ปี 20 ปีขึ้นไป			
	$\bar{X}$	3.23	3.23	3.56
11-20 ปี	3.23	-	-	0.33*
น้อยกว่า 10 ปี	3.23		-	0.33*
20 ปีขึ้นไป	3.56			-

จากตาราง 17 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพที่มีประสบการณ์ในการสอน 20 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็น
เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแตกต่างจากครูผู้สอนที่มีประสบการณ์น้อยกว่า 10 ปี
และ 11-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 18 ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะครุกรรม
โดยรวม โดยจำแนกตามประสบการณ์ในการสอน

ประสบการณ์ในการสอน	น้อยกว่า 10 ปี 11-20 ปี 20 ปีขึ้นไป			
	$\bar{X}$	3.28	3.28	3.61
น้อยกว่า 10 ปี	3.28	-	-	0.33*
11-20 ปี	3.28		-	0.33*
20 ปีขึ้นไป	3.61			-

จากตาราง 18 แสดงว่าครูผู้สอนคณะครุกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่มีประสบการณ์ในการสอน 20 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาล้าน พ.ศ.2533 โดยรวม แตกต่างจากครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการสอนตั้งแต่ 11-20 ปี และน้อยกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

ตาราง 19 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพด้านการนำหลักสูตร ไปใช้และด้านการจัดการเรียนการสอน
โดยจำแนกตามแผนการสอน

ความคิดเห็น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS.	MS.	F
ด้านการนำหลักสูตร ไปใช้	ระหว่างกลุ่ม	4	2.86	0.71	1.79
	ภายในกลุ่ม	207	82.52	0.40	
	รวม	211	85.37		
ด้านการจัดการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	4	2.83	0.71	2.54*
	ภายในกลุ่ม	207	57.70	0.28	
	รวม	211	60.53		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	2.70	0.68	2.53*
	ภายในกลุ่ม	207	55.24	0.27	
	รวม	211	57.94		

จากตาราง 19 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพที่มีแผนการสอนต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ. 2533 โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการจัดการเรียนการสอน แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นไม่แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบถึงความแตกต่างเป็นรายคู่จึงทำการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่
วิธีของนิวแมนคูลส์ดังตาราง 20-21

ตาราง 20 ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมใน
วิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพด้านการจัดการเรียนการสอนโดย
จำแนกตามแผนการสอน

จำแนกตามแผน	$\bar{X}$	แผนวิชา เสริมสวย	แผนวิชา ตัดเสื้อสตรี	แผนวิชา ตัดเสื้อชาย	แผนวิชา อาหาร-ขนม	แผนวิชา ตัดผมชาย
		3.15	3.20	3.33	3.35	3.57
เสริมสวย	3.15	-	0.05	0.18	0.20	0.42*
ตัดเสื้อสตรี	3.20		-	0.13	0.15	0.37*
ตัดเสื้อชาย	3.33			-	0.02	0.24
อาหาร-ขนม	3.35				-	0.22
ตัดผมชาย	3.57					-

จากตาราง 20 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพ แผนกตัดผมชาย มีความคิดเห็นด้านการจัดการเรียนการ
สอนแตกต่างจากครูผู้สอนแผนกเสริมสวย และแผนกตัดเสื้อสตรี อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 21 ทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมใน
วิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพโดยรวม จำแนกตามแผนการสอน

		แผนวิชา เสริมสวย	แผนวิชา ตัดเสื้อสตรี	แผนวิชา ตัดเสื้อชาย	แผนวิชา อาหาร-ขนม	แผนวิชา ตัดผมชาย
	$\bar{X}$	3.22	3.24	3.36	3.41	3.61
เสริมสวย	3.22	—	0.02	0.14	0.19	0.39*
ตัดเสื้อสตรี	3.24		—	0.12	0.17	0.37*
ตัดเสื้อชาย	3.36			—	0.05	0.25
อาหาร-ขนม	3.41				—	0.20
ตัดผมชาย	3.61					—

จากตาราง 21 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพ แผนกตัดผมชาย มีความคิดเห็นแตกต่างจากครูผู้สอน
คณะคหกรรมแผนกเสริมสวย และแผนกตัดเสื้อสตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 22 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี้น พ.ศ.2533 โดยส่วนรวม
และรายด้าน จำแนกตามวิชาที่สอนตรงกับสาขาที่เรียนมา และวิชาที่สอนไม่ตรง
กับสาขาที่เรียนมา

ความคิดเห็น	วิธีที่สอน ตรงกับสาขาที่เรียนมา		วิชาที่สอน ไม่ตรงกับสาขาที่เรียน		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1. ด้านการนำหลักสูตรไปใช้	3.53	0.64	3.54	0.59	0.07
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.28	0.55	3.25	0.44	0.24
รวม	3.33	0.54	3.31	0.43	0.18

จากตาราง 22 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพที่วิชาที่สอนตรงกับสาขาที่เรียนมา และวิชาที่สอนไม่ตรงกับ
สาขาที่เรียนมามีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี้น พ.ศ. 2533 โดย
รวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาด้านพบว่าด้านการนำ
หลักสูตรไปใช้ และด้านการจัดการเรียนการสอนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่าง
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 23 เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม ในวิทยาลัย
 สारพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ. 2533
 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามวิทยาลัยที่ทำการสอน

	วิทยาลัยสารพัดช่าง		วิทยาลัยการอาชีพ		t
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
1. ด้านการนำหลักสูตรไปใช้	3.56	0.62	3.44	0.70	1.19
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.28	0.55	3.25	0.50	0.40
รวม	3.34	0.53	3.28	0.52	0.60

จากตาราง 22 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
 และวิทยาลัยการอาชีพ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาสันโดยรวม
 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการ
 นำหลักสูตรไปใช้ และด้านการจัดการเรียนการสอนมีความคิดเห็นแตกต่างกัน
 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 4 ข้อคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ เกี่ยวกับปัญหา ข้อเสนอแนะ และความต้องการความช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร ผู้วิจัยได้เสนอความคิดเห็นของครูคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ปัญหาและอุปสรรคในการนำหลักสูตรไปใช้ด้านปัญหาเกี่ยวกับตัวเองและปัญหานักศึกษา และปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาหลักสูตร

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตรด้านกิจการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านบริหารและบริการหลักสูตร

ส่วนที่ 3 ความต้องการความช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร

ส่วนที่ 1 ปัญหาและอุปสรรคในการนำหลักสูตรไปใช้ในด้านปัญหาตัวเอง
ปัญหานักศึกษา และปัญหาเนื้อหาหลักสูตร

ตาราง 24 จำนวนครูผู้สอนคณะกรรมการที่ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาตัวเอง
ปัญหานักศึกษา และปัญหาเนื้อหาหลักสูตร

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
<u>ปัญหาตัวเอง</u>	
1. ไม่ได้รับการอบรมในวิชาที่สอน ไม่มีความชำนาญ อยากได้รับการฝึกอบรม อยากรับการฝึกอบรม เทคนิคใหม่ๆ	25
2. ครูทำงานหลายหน้าที่ทำให้มีเวลาเตรียมการสอน น้อย ครูไม่มีเวลาจัดทำสื่อ วาดรูปไม่เก่ง	9
3. วิทยาลัยสารพัดช่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาคควร ใช้หลักสูตรอย่างเดียวกัน	5
4. ไม่มีคู่มือประกอบการสอน	5
5. ห้องเรียนคับแคบ วัสดุไม่พอวัสดุแพง หาซื้อยาก	4
6. การเบิกจ่ายมีขั้นตอนมาก	4
7. ครูต้องจัดรายวิชาที่สอนตลอดภาคเรียนเอง	3
8. บางวิทยาลัยยังคงเปิดหลักสูตร 225 ชั่วโมงคู่กับ หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 ทำให้เกิด ปัญหาการเรียนการสอน เช่น ครูผู้สอนต้องหา นักศึกษาเองวิทยาลัยขาดการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น	3

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
9. การซื้อครุภัณฑ์ไม่ตรงกับความต้องการ	3
10. มีการไปอบรมสัมมนาบางช่วงทำให้การสอน ไม่ต่อเนื่อง	3
<u>ปัญหานักศึกษา</u>	
11. นักศึกษาอายุต่างกันมาก พื้นความรู้ต่างกัน และ ไม่เพียงพอทำให้เกิดปัญหาการสอน	56
12. นักศึกษาขาดเรียนบ่อย มีเวลาเรียนไม่พอ และ รีบเร่งเรียนทำให้ไม่ประสบความสำเร็จ เท่าที่ควร	33
13. นักศึกษาขาดทุนทรัพย์ ขาดอุปกรณ์ส่วนตัว ไม่ สามารถไปฝึกปฏิบัติที่บ้านได้	12
14. การเดินทางในชนบทมาเรียนลำบาก	9
15. นักศึกษามาเรียนเพื่อเพิ่มวุฒิ หรือเพื่อรองาน ทำให้ไม่สนใจเรียนอย่างแท้จริง	7
16. นักศึกษาชอบมาเรียนช้า	4
17. นักศึกษาทำงานส่งไม่ทันเวลา	4
18. ไม่รักในวิชาที่เรียนมาเรียนตามเพื่อน	4
19. นักศึกษาต้องการเรียนวิชาที่ไม่ตรงกับวิชาที่สอน	3
20. นายจ้างไม่สนับสนุนให้เรียน	3
21. คำสมัครเรียนถูกทำให้นักศึกษาไม่มาเรียน	3

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
22. นักศึกษามาเรียนไม่พร้อมกัน	3
23. นักศึกษาขาดความอดทน	2
<u>ปัญหาเนื้อหาหลักสูตร</u>	
24. หลักสูตรกว้างเกินไป บางรายวิชาควรปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตร ไม่สมบูรณ์ขาดรายละเอียด บางรายวิชาใช้เวลามากเกินไป บางรายวิชาใช้น้อยเกินไป	24
25. เนื้อหาวิชาไม่ทันสมัย ควรปรับปรุงหลักสูตรเสมอๆและต่อเนื่อง	18
26. หลักสูตรมีรายละเอียดย่อยๆ มากเกินไปแต่ชิ้นงานที่กำหนดกลับน้อยเกินไป	5
27. เนื้อหาวิชามากเกินไป นักศึกษาเรียนได้ไม่ครบเนื้อหาที่กำหนด	4
28. หลักสูตรมีแต่ชื่อรายวิชาละเอียดไม่มีบางอย่างทำตามหลักสูตรไม่ได้	4
29. ควรให้เอกชนได้มีส่วนร่วมสัมมนาในการปรับปรุงหลักสูตร	4
30. ควรมีตำราในเนื้อหาหลักสูตรให้ครูได้ค้นคว้ามากขึ้น	4

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
31. ขาดคู่มือประกอบการคิดค้นเนื้อหาทำให้สอน เนื้อหาวิชา ไม่ครบตามหลักสูตร	4
32. หลักสูตร ไม่ได้ปรับปรุงพัฒนา ครูผู้สอนต้องปรับ ให้ทันสมัยแตกต่างกันออกไป ทำให้หลักสูตรไม่ได้ เป็นหลักสูตรที่แท้จริง	4
33. หลักสูตรควรใช้เนื้อหามาตรฐานเดียวกัน	3
34. ขาดคู่มือประกอบ	
35. จำนวนชั่วโมง ไปทำให้นักศึกษาลาออกกลางคัน	3
36. หลักสูตรบางวิชาต้องต่อเนื่องมากกว่า 3 ชั่วโมง	3
37. บางรายวิชาเนื้อหา ไม่น่าสนใจทำให้ไม่มี ผู้สนใจเรียน	2

จากตาราง 24 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาตัวเองมีผู้ตอบ 64 คน จาก
212 คน คิดเป็นร้อยละ 29.90 มีทั้งหมด 10 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 25 คน คือ
ไม่ได้รับการอบรมในวิชาที่สอนไม่มีความชำนาญอยากได้รับการฝึกอบรมเทคนิค
ใหม่ๆ รองลงมามีความถี่ 9 คน คือครูทำงานหลายหน้าที่มีเวลาเตรียมการสอน
น้อย ครูไม่มีเวลาจัดทำสื่อวาตรูปไม่เก่ง

ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักศึกษา มีผู้ตอบ 143 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 67.49 มีทั้งหมด 13 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 56 คน คือ นักศึกษาอายุต่างกันมาก พื้นความรู้ต่างกันมาก และไม่เพียงพอทำให้เกิดปัญหาการสอน รองลงมามีความถี่ 33 คน คือ นักศึกษาขาดเรียนบ่อยมีเวลาเรียนไม่พอ และรีบเร่งเรียน ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

ปัญหาเนื้อหาหลักสูตรมีผู้ตอบ 82 คน จาก 212 คิดเป็นร้อยละ 38.72 มีทั้งหมด 14 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 24 คน คือ หลักสูตรกว้างเกินไป บางรายวิชา ไม่ได้ใช้ เนื้อหาไม่สมบูรณ์ ขาดรายละเอียด บางอย่างขัดแย้งกับความจริงบางอย่างใช้เวลามากเกินไป รองลงมามีความถี่ 18 คน คือ เนื้อหาไม่ทันสมัย ควรปรับปรุงเสมอๆ และต่อเนื่อง

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพ เกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตรด้านกิจกรรมการเรียน
การสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลและด้านบริหารและ
บริการหลักสูตร

ตาราง 25 จำนวนครูผู้สอนคณะคหกรรมที่ให้ข้อเสนอแนะ จากคำถามปลายเปิด
ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและ
ประเมินผล และด้านบริหารและบริการหลักสูตร

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
<u>ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน</u>	
1. จัดคู่มือตำราให้ครูได้ค้นคว้ากิจกรรมใหม่ๆ ให้มากขึ้น	4
2. ให้ครูได้รับการอบรมวิทยากรใหม่ๆ	4
3. การจัดกิจกรรมทางด้านสังคมมากไปทำให้เวลา เรียนหายไป	4
4. จัดกิจกรรมเสริมให้นักศึกษาได้ดูงานหรือ ฝึกงานในสถานประกอบการ	4
5. จัดกิจกรรมให้ครูได้อบรมดูงานด้านเบเกอรี่ และจัดกิจกรรมให้ตรงกับความต้องการของ ตลาดแรงงาน	3
6. ผู้สอนควรให้ผู้เรียนร่วมแสดงความคิดเห็นใน เนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตร	2
7. ควรกำหนดกิจกรรมให้นั่นนอนแต่ละรายวิชา	2

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
8. ครูผู้สอน 1 คน ต่อนักศึกษา 20 คน มีผลต่อการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน เช่น ตรวจแบบไม่ทัน ฯลฯ	1
<u>สื่อการเรียนการสอน</u>	
9. ควรมีสื่อการสอนที่ทันสมัยสื่อที่เป็นของจริง สื่อการสอนในแผนกควรมีการสอนให้ครบทุกวิชา และมีสื่อเฉพาะเรื่อง	19
10. ต้องการครูที่มีความสามารถในการวาดรูป ช่วยทำสื่อ ครูไม่มีความชำนาญในการจัดทำสื่อ ไม่มีเจ้าหน้าที่โสตโดยเฉพาะ และขาดผู้รับ ผิดชอบในการทำสื่อ	17
11. จัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการทำสื่อการสอน	16
12. สื่อการสอนมีน้อยไม่พอใช้	8
13. ควรจัดให้มีงบประมาณในการทำสื่อให้มากขึ้น	5
14. ควรมีสื่อส่งจากกรมให้สถานศึกษา	3
15. วิทยาลัยควรจัดอบรมปรับปรุงสื่อการเรียน การสอน 2 ปีต่อครั้ง	3
16. สื่อควรจัดให้ได้มาตรฐานและทันสมัยตลอดเวลา	2
17. ควรมีสื่อที่น่าสนใจให้กับผู้เรียน	2

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
<u>การวัดผลและประเมินผล</u>	
18. วัดจากผลงานด้านปฏิบัติ	5
19. นักศึกษาไม่ชอบสอบทฤษฎี เพราะนักศึกษามี พื้นความรู้ต่างกัน	4
20. ควรหาวิธีวัดผลที่สะดวกแก่ครูผู้สอน และ นักศึกษา	4
21. ไม่มีหุ่นจริงจำนวนเพียงพอให้นักศึกษาทำให้การ ประเมินผลไม่ดีเท่าที่ควร	4
22. ควรคำนึงถึงความรู้ความสามารถและทักษะที่จะ สามารถประกอบอาชีพ หรือใช้ในชีวิตร ประจำวันได้	2
23. ควรมีการวัดผลเป็นระยะๆ ตลอดเวลา	2
24. ควรมีการทดลองพื้นความรู้ผู้เรียน	2
<u>ด้านการบริหารบริการหลักสูตร</u>	
25. ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรให้ได้มาตรฐานกว่านี้	2

จากตาราง 25 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน มีผู้ตอบ 24 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 11.33 มีข้อเสนอแนะทั้งหมด 8 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 4 คน คือ จัดคู่มือตำราเรียนให้ครูได้ค้นคว้ากิจกรรมใหม่ๆ ให้ครูได้รับการฝึกอบรมวิทยาการใหม่ๆ การจัดกิจกรรมทางด้านสังคมมากเกินไปทำให้เวลาเรียนหายไป และควรจัดกิจกรรมเสริมให้นักศึกษาได้ดูงานหรือฝึกงานในสถานประกอบการ

สื่อการเรียนการสอนมีผู้ตอบ 75 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 35.39 มีข้อเสนอแนะทั้งหมด 9 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 19 คน คือ ควรมียี่ห้อยี่ห้อที่เป็นของจริง สื่อการสอนในแผนกควรมีให้ครบทุกวิชาและมีสื่อเฉพาะเรื่อง รองลงมามีความถี่ 17 คน คือ ต้องการครูที่มีความสามารถช่วยทำสื่อ ครูไม่มีความชำนาญในการจัดทำสื่อ ไม่มีเจ้าหน้าที่โสตโดยเฉพาะและขาดผู้รับผิดชอบในการทำสื่อ

การวัดผลและประเมินผล มีผู้ตอบ 23 คน จาก 212 คิดเป็นร้อยละ 10.85 มีข้อเสนอแนะทั้งหมด 7 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 5 คน คือ วัดผลจากผลงานด้านปฏิบัติ รองลงมามีความถี่ 4 คน คือ นักศึกษาไม่ชอบสอบทฤษฎีเพราะมีพื้นความรู้ต่างกัน ควรหาวิธีการวัดผลที่สะดวกแก่ครูผู้สอน และนักศึกษา และไม่มีหุ่นจริงเพียงพอกับจำนวนนักศึกษาทำให้การประเมินผลไม่ดีเท่าที่ควร

การบริหารและบริการหลักสูตร มีอยู่ให้ข้อเสนอแนะ 1 คน คือ คนปรับปรุงหลักสูตรให้ได้มาตรฐานกว่านี้

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง
และวิทยาลัยการอาชีพ เกี่ยวกับความต้องการช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร

ตาราง 26 จำนวนความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมจากคำถามปลายเปิด
เกี่ยวกับความต้องการการช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
1. เปิดโอกาสให้ครูได้ศึกษาต่อทางด้านวิชาชีพ และดูงานตามสถานประกอบการ และติดตามผล ที่ได้รับการอบรมทุกครั้ง	48
2. จัดครูภาคที่ทันสมัยเพียงพอกับนักศึกษา	22
3. ขาดการประชาสัมพันธ์ ควรจัดหน่วยงาน ประชาสัมพันธ์ตลอดเวลา และจัดบอร์ด ประชาสัมพันธ์ที่น่าสนใจ	10
4. ควรเชิญวิทยากรจากภายนอกมาฝึกอบรมนักศึกษา เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ	9
5. จัดอบรมสัมมนาสื่อทุกปี	8
6. จัดหลักสูตรให้เหมาะกับตลาดแรงงานและทันสมัย	6
7. เพิ่มค่าวัสดุฝึกถวายให้กับนักศึกษา	5
8. ขอความร่วมมือจากสถานประกอบการ เพื่อพัฒนา กิจกรรมการเรียนการสอน	5
9. ขาดความพร้อมด้านวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ไม่เพียงพอ	5

ตาราง 26 (ต่อ)

ข้อคิดเห็น	ความถี่ของความคิดเห็น
10. ขาดตำราหรือเอกสารประกอบการสอนที่ตรงกับเนื้อหาของหลักสูตร	5
11. ควรจัดสื่อและเอกสารประกอบการเรียนให้มากขึ้น	4
12. ต้องการตำราเรียนตัดผมชาย	3
13. ต้องการพานักศึกษาไปดูงานตามสถานประกอบการ สถาบันต่างๆ	3
14. ต้องการเทคนิคใหม่ๆ ในการสอน	3
15. ควรทำใบงานในความรู้เป็นแนวทางเดียวกัน	3
16. วัสดุควรเบิกจ่ายและเพียงพอ	3
17. จัดดูงานเชิงแชมป์ม	2
18. ขาดงบประมาณในการซื้อ	2
19. ควรพัฒนาครูอาจารย์ให้ทันเทคโนโลยีใหม่ๆ	2
20. มีคู่มือสอนที่มีมาตรฐานทุกข้อ	1

จากตาราง 26 แสดงว่าครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร มีผู้ตอบ 149 คน จาก 212 คนคิดเป็นร้อยละ 70.32 มีข้อเสนอแนะทั้งหมด 20 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 48 คน คือ เปิดโอกาสให้ครูได้ศึกษาต่อทางวิชาชีพและดูงานตามสถานประกอบการ และติดตามผลที่ได้รับการอบรมทุกครั้ง รองลงมามีความถี่ 22 คน คือ ควรจัดครูฝึกที่ทันสมัยให้เพียงพอแก่นักศึกษา

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรมในด้านต่างๆ 2 ด้านดังนี้
 - 1.1 การนำหลักสูตรไปใช้
 - 1.2 การจัดการเรียนการสอน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับหลักสูตรโดยแยกตามอายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการสอน แผนการสอน วิชาที่สอน และวิทยาลัย
3. เพื่อรวบรวมปัญหาข้อเสนอแนะ ความต้องการการช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินหลักสูตร โดยสอบถามจากครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง ทำให้ทราบข้อมูลการนำหลักสูตรไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนทราบถึงปัญหาและข้อเสนอแนะ ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนผู้บริหารและครูในการปรับปรุงหลักสูตร เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและผู้สอน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ ครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยจัดแบ่งวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพทั้งหมดเป็น 4 ภาค คือ ภาคกลางและภาคตะวันออก, ภาคใต้, ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และจัดแยกเป็นแผนกวิชาต่างๆ 5 แผนกวิชา

จากนั้นสุ่มวิทยาลัยสารพัดช่างที่อยู่ในแต่ละภาคมา ร้อยละ 50 และวิทยาลัยการอาชีพที่อยู่ในแต่ละภาคมา ร้อยละ 75 ให้ครูผู้สอนคณะคหกรรมที่อยู่ในวิทยาลัยที่สุ่มมาทุกคนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนวิทยาลัย 26 แห่ง จากนั้นจำแนกตามสาขาวิชา จัดกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ แผนกตัดเสื้อสตรี 89 คน แผนกตัดเสื้อชาย 40 คน แผนกเสริมสวย 43 คน แผนกตัดผมชาย 24 คน และแผนกอาหาร-ขนม 48 คน รวมทั้งสิ้น 244 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยศสั้น พ.ศ.2533 ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของครูผู้สอนคณะคหกรรมที่สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยศสั้น พ.ศ.2533

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาพระยศสั้น พ.ศ.2533 ในด้านการนำหลักสูตรไปใช้และด้านการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งเป็น 5 ช่วงคะแนน โดยจำแนกความคิดเห็น ด้านการนำหลักสูตรไปใช้มีจำนวน 12 ข้อ ด้านการจัดการเรียนการสอนมีทั้งหมด 52 ข้อแบ่งเป็น 4 ส่วน

ส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนมีจำนวน 16 ข้อเรื่องการเรียนการสอนมีจำนวน 9 ข้อการวัดผลและประเมินผลมีจำนวน 13 ข้อ บริหารและบริหารหลักสูตรมีจำนวน 14 ข้อแบบสอบถามนี้ได้นำไปทดลองใช้กับครูผู้สอนคณะคหกรรมผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533 ที่วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยาแล้วจำนวน 22 คน แบบสอบถามในแต่ละข้อมีค่าอำนาจจำแนกจากการคำนวณค่าที (t-test) ตั้งแต่ 1.75 ถึง 8.77 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .94

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปัญหาอุปสรรค ข้อเสนอแนะ และความต้องการความช่วยเหลือในการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปขอความร่วมมือจากกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากครูผู้สอนคณะคหกรรม และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วได้จัดส่งแบบสอบถามไปยังวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็น 2 วิธี คือสถานศึกษาที่อยู่ใกล้กรุงเทพมหานครผู้วิจัยได้ไปพบหัวหน้าสถานศึกษา และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลและนัดวันเวลาเพื่อรับแบบสอบถามคืน สำหรับสถานศึกษาที่อยู่ห่างจาก กทม. ได้ส่งแบบสอบถาม และรับคืนทางไปรษณีย์ในช่วงเดือนพฤศจิกายน 2538 ถึง มกราคม 2537 ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามทั้งสิ้น 244 ฉบับ ได้รับกลับคืนมา 212 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทุกฉบับ คิดเป็นร้อยละ 86.88 ของแบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยศัน พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรม โดยหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นรายด้านและรายข้อ และหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยรวมและรายด้าน โดยจำแนกตามอายุ, วุฒิกการศึกษา, ประสบการณ์ในการสอน แผนการสอน, วิชาที่สอน และวิทยาลัยที่ทำการสอน

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยศัน พ.ศ.2533 โดยจำแนกตามอายุ วุฒิกการศึกษา ประสบการณ์การสอน แผนการสอน โดยใช้ F-test และทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของนิวแมนคูล์ (Newman Keuls Method) และความคิดเห็นที่แยกตามวิชาที่สอน และวิทยาลัยที่ทำการสอนโดยใช้ t-test

4. วิเคราะห์ความคิดเห็นของครูผู้สอนคหกรรมเกี่ยวกับ ปัญหา ข้อเสนอแนะ และความต้องการความช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร โดยใช้ความถี่

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตร วิชาชีพพระยศัน พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรม ด้านการนำหลักสูตรไปใช้และด้านการจัดการเรียนการสอน

1.1 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง $\bar{X} = 3.32$ และเมื่อพิจารณาเป็น

รายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ส่วนด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง

ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะกรรมการด้านการนำหลักสูตรไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก $\bar{X} = 3.53$ เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่ามิตค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ เนื้อหาวิชาที่เปิดสอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาประกอบอาชีพอิสระ ได้เป็นอย่างดี รองลงมาคือ นักศึกษาสามารถเลือกเรียนวิชาคหกรรมได้ตามความถนัด และความสนใจ

1.2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะกรรมการจัดการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง $\bar{X} = 3.27$ เมื่อพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวข้องพบว่า

กิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนคณะกรรมการมีความคิดเห็นจำแนกตามรายข้อ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.03-2.36 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือครูดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิดขณะฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการรองลงมาคือ นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจริงเป็นรายบุคคล และนักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติจริงเป็นรายบุคคล

สื่อการเรียนการสอน ครูผู้สอนคณะกรรมการมีความคิดเห็นจำแนกตามรายข้อมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.83-2.47 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ในหลักสูตรคหกรรมจำเป็นต้องใช้สื่อการเรียนการสอนรองลงมาคือ ครูมีความสามารถในการจัดทำสื่อการเรียนการสอน

การวัดผลและประเมินผล ครูผู้สอนคณะกรรมการมีความคิดเห็นจำแนกตามรายข้อมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.73-3.33 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือหลักเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดให้ใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนมีความเหมาะสมรองลงมาคือ การวัดผลโดยวิธีการสังเกตเพื่อตรวจสอบความรู้และวัดชิ้นงานที่สำเร็จมีความเหมาะสม

การบริหารและการบริการหลักสูตร ครูผู้สอนคณะคหกรรมมีความคิดเห็น
จำแนกตามรายช้อมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.58-2.53 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการ
จัดทำแผนการสอนทุกภาคเรียนรองลงมาคือครูมีใบงานหรือใบความรู้

1.3 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามอายุพบว่าครูที่มีอายุ 46 ปีขึ้นไป
มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก $\bar{X} = 3.46$ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
ด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านการจัดการเรียนการสอน
อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง ส่วนครูผู้สอนคณะคหกรรมที่มีอายุ 36-45 ปีขึ้นไป และ
ต่ำกว่า 35 ปีมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง $\bar{X} = 3.32$,
 $\bar{X} = 3.26$ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็น
ด้วยมาก และด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง

1.4 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามวุฒิการศึกษา ครูที่มีวุฒิต่ำ
กว่าปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก
 $\bar{X} = 3.33$, $\bar{X} = 3.10$ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตรไปใช้
อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วย
ปานกลาง

1.5 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามประสบการณ์ในการสอน
ครูที่มีประสบการณ์การสอน 20 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย
มาก $\bar{X} = 3.61$ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าทั้งด้านการนำหลักสูตรไปใช้
และด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ส่วนครูคหกรรมที่มี
ประสบการณ์การสอน 11-20 ปี และน้อยกว่า

10 ปี มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง $\bar{X} = 3.28$
เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก
และด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง

1.6 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามแผนการสอน ครูสอนแผนก
อาหารและขนม และแผนกตัดผมชายมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก
 $\bar{X} = 3.41$ และ $\bar{X} = 3.61$ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตร
ไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก และด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วย
มาก ส่วนครูแผนกตัดเสื้อสตรี ตัดเสื้อชาย และแผนกเสริมสวยมีความคิดเห็นโดย
รวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการนำ
หลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับ
เห็นด้วยปานกลาง

1.7 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามวิชาที่สอน ครูผู้สอน
คณะคหกรรมวิชาที่สอนตรงกับสาขาที่เรียนมาและ ไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมามีความ
คิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง $\bar{X} = 3.33$ และ $\bar{X} = 3.31$ และ
เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก
ด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง

1.8 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ
ระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านจำแนกตามวิทยาลัยที่ทำการสอนครู
ผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพมีความคิดเห็น
โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง $\bar{X} = 3.33$ และ $\bar{X} = 3.28$ และ เมื่อ
พิจารณารายด้านพบว่า ด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก
ด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยจำแนกตามอายุ วุฒิกการศึกษาประสบการณ์ การสอน แผนการสอน วิชาที่สอน และวิทยาลัยที่ทำการสอน

2.1 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพที่มีวุฒิกศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการนำหลักสูตรไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.4 ความคิดเห็นครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่มีแผนการสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.5 ความคิดเห็นครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพวิชาที่สอนตรงกับสาขาที่เรียนมา และไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.6 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. จากข้อคำถามปลายเปิด ข้อคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคข้อเสนอแนะ และความต้องการความช่วยเหลือในการใช้หลักสูตรแบ่งเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ปัญหาและอุปสรรคในการนำหลักสูตรไปใช้ด้านเกี่ยวกับปัญหาตัวเอง ปัญหานักศึกษา และปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาหลักสูตร พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาตัวเองมีผู้ตอบ 64 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 29.90 มีทั้งหมด 10 ข้อ ข้อที่มีความถี่สูงสุด 25 คน คือไม่ได้รับการอบรมในวิชาที่สอนไม่มีความชำนาญ อยากได้รับการฝึกอบรมเทคนิคใหม่ๆ รองลงมามีความถี่ 9 คน คือครูทำงานหลายหน้าที่ทำให้มีเวลาเตรียมการสอนน้อย ครูไม่มีเวลาจัดทำสื่อ ครูขาดรูปไม่เก่ง ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักศึกษา มีผู้ตอบ 143 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 67.49 มีทั้งหมด 14 ข้อ ข้อที่มีความถี่สูงสุด 56 คน คือ นักศึกษาอายุต่างกันมาก พื้นความรู้ต่างกันมากและมีความรู้ไม่เพียงพอทำให้เกิดปัญหาการสอน รองลงมามีความถี่ 33 คน คือนักศึกษาขาดเรียนบ่อยมีเวลาเรียนไม่พอและรีบเร่งเรียน ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ปัญหาเนื้อหาหลักสูตรมีผู้ตอบ 82 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 38.72 มีทั้งหมด 14 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 24 คน คือหลักสูตรกว้างเกินไป บางรายวิชาควรปรับปรุง เนื้อหาไม่สมบูรณ์ขาดรายละเอียด บางรายวิชาใช้เวลามากเกินไป บางรายวิชาใช้เวลาไม่น้อยเกินไปรองลงมามีความถี่ 18 คน คือเนื้อหาไม่ทันสมัย

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตรด้านกิจกรรมการเรียนการสอน, ด้านสื่อการเรียนการสอน, ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านบริหารและบริการหลักสูตร

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน มีผู้ตอบ 24 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 11.33 มีข้อเสนอแนะทั้งหมด 8 ข้อ ข้อที่มีความถี่สูงสุด มี 4 คน คือ จัดคู่มือตำราเรียนให้ครูได้ค้นคว้ากิจกรรมใหม่ๆ ให้ครูได้รับการฝึกอบรมวิทยากรใหม่ๆ การจัดกิจกรรมทางด้านสังคมมากเกินไปทำให้เวลาเรียนหายไป ควรจัดกิจกรรมเสริมให้นักศึกษาดูงานหรือฝึกงานในสถานประกอบการ

สื่อการเรียนการสอนมีผู้ตอบ 75 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 35.39 มีข้อเสนอแนะทั้งหมด 9 ข้อข้อสูงสุดมีความถี่ 19 คน คือ ควรมีสื่อที่ทันสมัยที่เป็นของจริง สื่อการสอนในแผนกควรมีครบทุกวิชาและมีสื่อเฉพาะเรื่อง รองลงมามีความถี่ 17 คน คือ ต้องการครูที่มีความสามารถช่วยทำสื่อ ครูไม่มีความชำนาญในการจัดทำสื่อ ไม่มีเจ้าหน้าที่โสตโดยเฉพาะ ขาดผู้รับผิดชอบในการทำสื่อ

การวัดผลและประเมินผล มีผู้ตอบ 23 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 10.85 มีข้อเสนอแนะทั้งหมด 7 ข้อ ข้อสูงสุดมีความถี่ 5 คน คือ วัดผลจากผลงานด้านปฏิบัติ รองลงมามีความถี่ 4 คน คือ นักศึกษาไม่ชอบสอบทฤษฎีเพราะมีพื้นความรู้ต่างกันควรหาวิธีการวัดผลที่สะดวกแก่ครูผู้สอนและนักศึกษา และไม่มีหุ่นจริงเพียงพอกับจำนวนนักศึกษาทำให้การประเมินผลไม่ดีเท่าที่ควร

การบริหารและบริการหลักสูตร มีข้อเสนอแนะ 1 คน คือ ควรปรับปรุงหลักสูตรให้ได้มาตรฐานกว่านี้

ส่วนที่ 3 ความต้องการการช่วยเหลือในการใช้หลักสูตรมีผู้ตอบ 149 คน จาก 212 คน คิดเป็นร้อยละ 70.32 ข้อสูงสุดมีความถี่ 48 คน คือ ควรเปิดโอกาสให้ครูได้ศึกษาต่อทางวิชาชีพ และดูงานตามสถานประกอบการ ติดตามผลที่ได้รับการอบรมทุกครั้ง รองลงมามีความถี่ 22 คน คือ ควรจัดครูภัณฑ์ที่ทันสมัยให้เพียงพอกับนักศึกษา

อภิปรายผล

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม ด้านการนำหลักสูตรไปใช้และด้านการจัดการเรียนการสอนพบสาระสำคัญ คือ

1.1 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในด้านการนำหลักสูตรไปใช้และด้านการจัดการเรียนการสอนโดยรวม พบว่าความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง แต่เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง ด้านการนำหลักสูตรไปใช้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก อาจเป็นเพราะหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ. 2533 สามารถตอบสนองความต้องการของชุมชน และผู้ที่สนใจมาเรียนได้ดีจะเห็นได้ว่ามีนักศึกษาลาออกกลางคันน้อยลง ซึ่งหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ. 2533 ปรับปรุงมาจากหลักสูตร 225 ชั่วโมง ซึ่งครูอาจารย์ส่วนใหญ่จะประสบปัญหาการลาออกกลางคันของนักศึกษาเพราะระยะเวลาในการเรียนนาน แต่หลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ. 2533 มีการกำหนดเวลาให้สั้นกว่าเดิม และเนื้อหาวิชาที่เปิดในหลักสูตรนี้ก็มิให้นักศึกษาได้เลือกมากตามความถนัดและความสนใจ หลักสูตรมีความยืดหยุ่นมาก ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พุทธชาติ ศุภลักษณ์ (2535 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดวิทยาลัยการอาชีวศึกษาให้ตอบสนองชุมชน" ที่พบว่า โดยภาพรวมความเป็นไปได้ในการจัดวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษาให้ตอบสนองชุมชนเป็นไปได้อย่างมาก แสดงว่าหลักสูตรนี้สามารถตอบสนองความต้องการของชุมชนและนักศึกษาตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพราะวิทยาลัยการอาชีพและวิทยาลัยสารพัดช่างเป็นหน่วยหนึ่งในกรมอาชีวศึกษา และจัดหลักสูตรวิชาชีพพระยาสัน พ.ศ. 2533 สอนตอบสนองความต้องการของชุมชนและนักศึกษาผู้สนใจเรียน

วิชาชีพ หลักสูตรจึงนำไปใช้ได้ดี ครูผู้สอนจึงมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วย
มากดังกล่าว

นอกจากนี้ หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 มีความยืดหยุ่นสามารถ
เรียนจบภายในเวลาสั้นๆ เช่น จบหลักสูตรภายใน 10 วัน (30 ชั่วโมง) เป็นต้น
สถานศึกษาสามารถจะเป็นผู้กำหนดเวลาและชั่วโมงสอนและขออนุมัติกรมอาชีวศึกษา
อีกครั้ง จึงสะดวกมาก

ส่วนการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ
เห็นด้วยปานกลาง อาจเป็นเพราะครูผู้สอนคณะกรรมการบางท่าน มีความคิดเห็นว่า
เนื้อหาวิชาที่สอนพอดีกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร บางท่านมีความคิดเห็น
น้อยเกินไปมีกบฏปฏิบัติได้น้อย บางท่านว่ามากเกินไปเพราะการจัดการเรียนการสอน
ของสถานศึกษากรมอาชีวศึกษามีวัตถุประสงค์สำคัญ คือ เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษา
มีงานทำประกอบอาชีพได้ ดังนั้นครูจึงต้องถ่ายทอดความรู้ความชำนาญให้นักศึกษา
อย่างดีที่สุด เนื้อหาวิชาต้องฝึกอย่างจริงจัง และเพียงพอจึงสามารถนำไปปฏิบัติ
ได้ ถ้าเวลาฝึกปฏิบัติน้อยจะไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากครูมีความ
คิดเห็นด้วยกับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรต่างกันไปจึงทำให้มีความคิดเห็นอยู่ใน
ระดับเห็นด้วยปานกลาง นอกจากนี้ครูผู้สอนคณะกรรมการมีความคิดเห็นไว้ใน
หลักสูตรจำเป็นต้องใช้สื่อการเรียนการสอน ซึ่งครูส่วนใหญ่ไม่มีเวลาจัดทำเรื่อง
เพราะทำงานหลายหน้าที่ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานวิจัยของ วินัย สายหงษ์
(2528 : 15) ศึกษาเรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
วิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของครูผู้สอน และผู้บริหารการศึกษานอกโรงเรียน"
พบว่าครูอาจารย์และผู้บริหารมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนว่าสื่อ
การเรียนการสอนมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอนมากแต่การศึกษาวิทยาลัย
สารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพยังมีสื่อเฉพาะเรื่อง และสื่อประจำสาขาวิชา
น้อยมาก ไม่มีเจ้าหน้าที่ทำเอกสารประกอบการสอน ห้องสมุดมีหนังสือไม่
เพียงพอกับรายวิชาในหลักสูตร ได้งบประมาณน้อย

นักศึกษาส่วนใหญ่ที่มาเรียนในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพพบว่า ต้องการหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระนำไปประกอบอาชีพได้ดี หรือเสริมรายได้ที่ทำอยู่แล้วให้ดีขึ้นเพื่อเพิ่มพูนรายได้ตนเอง และครอบครัว ต้องการเรียนทฤษฎีน้อย ปฏิบัติมาก การวัดผลจากชิ้นงานซึ่งแสดงถึงความสามารถในการปฏิบัติ ดังนั้นต้องมีชิ้นงานมากๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พจน์ ราศรีรัตน์ (2530 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่เกี่ยวกับวิชาชีพพระยาสันในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" พบว่า นักศึกษาต้องการหลักสูตรที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน สามารถนำไปใช้ในครอบครัวได้ต้องการเรียนทฤษฎีน้อย ปฏิบัติมาก การประเมินนักศึกษาต้องการวิธีการสังเกตการปฏิบัติงาน และชิ้นงานตามที่ครูมอบหมาย ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยทั้ง 2 แห่งยังเป็นไปได้พอสมควรเพราะวัสดุฝึกยังมีน้อยการพานักศึกษาไปดูงานและฝึกงานในสถานประกอบกิจการยังมีน้อยมาก

การจัดทำแผนการสอนครูทุกคนต้องมีใบงานหรือใบความรู้แต่สภาพความเป็นจริง ครูส่วนใหญ่ไม่สามารถพิมพ์ดีดได้ และไม่มีเจ้าหน้าที่จัดเตรียมพิมพ์เอกสารให้ ครูผู้สอนทุกท่านที่ทำการสอนในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพจะต้องเตรียมแผนการสอนส่งผู้ช่วยวิชาการในสถานศึกษาทุกภาคเรียน แต่ไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และวางแผนการปฏิบัติงาน การติดตามผลการปฏิบัติงานมีอยู่ในระดับกลาง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุจรรยา สุวรรณศิริ (2528 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่อง "สภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ในระดับปริญญาตรีพุทธศักราช 2524 ในวิทยาลัยครู" พบว่า วิทยาลัยครูส่วนใหญ่ได้มีการปฏิบัติงานในด้านต่างๆ คือ ด้านจัดทำแผนการสอน การเตรียมบุคลากร คู่มือครู สื่อการเรียนการสอน ฯลฯ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพศาล นาสินธมกร (2531 : บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาความต้องการในการปฏิบัติงานของครูหลักสูตรวิชาชีพพระยาสันในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุบลราชธานี" พบว่าครูผู้สอนวิชาชีพส่วนใหญ่มีความต้องการ

ระดับสูงในเรื่องการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการติดตามผลงานอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งครูทั้ง 2 แห่ง ไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย วางแผนการปฏิบัติงาน การติดตามผลงานก็มีอยู่ในระดับกลาง

จากเหตุผลดังกล่าวที่ว่าเวลาที่กำหนดในหลักสูตรยังน้อยเกินไป มีสื่อเฉพาะเรื่อง และสื่อประจำวิชาน้อย ไม่มีเจ้าหน้าที่บริการเกี่ยวกับการจัดพิมพ์ใบงานหรือใบความรู้ วัสดุฝึกยังมีน้อยซึ่งนักศึกษาต้องการชิ้นงานมากเพื่อฝึกประสบการณ์และความชำนาญ ครูไม่มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย การติดตามผลการปฏิบัติงานยังไม่สม่ำเสมอ จึงทำให้ครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพมีความคิดเห็นในส่วนการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง

2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาเรียนระยะสั้น พ.ศ. 2533 โดยแยกตามอายุ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์การสอน แผนการสอน วิชาที่สอน และวิทยาลัย

2.1 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2533 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุ 36-45 ปีขึ้นไป มีอยู่ถึงร้อยละ 79.33 ซึ่งเป็นกลุ่มอายุมากมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรมากกว่า ความคิดเห็นเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ส่วนครูที่มีอายุต่ำกว่า 35 ปี มีเพียงร้อยละ 30.66 ซึ่งมีความเข้าใจในหลักสูตรน้อยกว่า แต่ก็มีส่วนน้อย และเมื่อศึกษาพบว่า ครูที่มีอายุต่ำกว่า 35 ปี มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง จึงทำให้ความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

2.2 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีวุฒิการศึกษาส่วนใหญ่จบปริญญาตรีถึงร้อยละ 72.2 และกรมอาชีวศึกษาจะกำหนดคุณสมบัติครูผู้สอนไว้อย่างชัดเจน ครูผู้สอนจะสอนเฉพาะสาขาที่ตรงกับความรู้ ความสามารถ และสาขาที่ตนถนัด และเรียนมา และไม่ว่าจะมีวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.), ปริญญาตรีหรือสูงกว่า ปริญญาตรี ต่างก็ได้รับมอบหมายในการสอนคล้ายคลึงกันหมด คือต้องสอนวิชาชีพลูกสูตรระยะสั้น ในเวลาราชการคนละ 3 ชั่วโมง/วัน และสอนภายนอกเวลาราชการคนละ 3 ชั่วโมง/วัน จึงทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

2.3 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ ที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ.2533 โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการนำหลักสูตรไปใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูที่มีประสบการณ์การสอนมานาน จะชำนาญในการปฏิบัติการสอนมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อย และถึงแม้จะเป็นหลักสูตรใหม่ แต่ก็ดัดแปลงแก้ไขจากหลักสูตรเดิมก็อาจมีส่วนคล้ายคลึงกับหลักสูตรเก่า อาจช่วยให้ครูที่มีประสบการณ์การสอนมานานเข้าใจ และปฏิบัติได้ดีกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อย

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ด้านการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนคณะคหกรรมที่มีประสบการณ์การสอน 20 ปีขึ้นไปมีความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากกว่าครูที่มีประสบการณ์การสอนน้อยกว่า 10 ปี และ

11-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูที่มีประสบการณ์ การสอน 20 ปีขึ้นไป จะได้รับการอบรมสั่งมาและมีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการ ในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาชีพพระยาศน์ พ.ศ.2533 จึงมีความเข้าใจในหลักสูตร ดีกว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ แลงเจนบัค (Langenbach 1972 : 35-38) ได้วิจัยเรื่อง "การพัฒนาเครื่องมือการวัดทัศนคติของครูต่อการใช้และวางแผน หลักสูตร" พบว่า ครูมีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตรได้คะแนนสูงกว่าพวกที่ไม่มี ส่วนร่วม ประสบการณ์การสอนและระดับการศึกษาของครูก็มีอิทธิพลต่อคะแนน ทดสอบด้วย และครูที่มีประสบการณ์มีเจตคติทางบวกต่อการใช้และวางแผน หลักสูตรมากกว่า

นอกจากนี้อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานสูง มีโลกทัศน์กว้างไกล เป็นวัยที่วิเคราะห์สิ่งต่างๆ ด้วยเหตุและผลละเอียดลึกซึ้งสุขุมรอบคอบกว่าครูที่มี ประสบการณ์น้อย ดังนั้นจึงทำให้ครูที่มีประสบการณ์การสอนมากกว่า 20 ปี มีความคิดเห็นที่อยู่ในระดับเห็นด้วยมากกว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอน 11-20 ปี และน้อยกว่า 10 ปี

2.4 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะกรรมการในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพที่มีแผนการสอนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร วิชาชีพพระยาศน์ พ.ศ.2533 โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านการนำหลักสูตรไปใช้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัย พบว่า ด้านการจัดการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะแผนกวิชาอาหาร-ขนม และแผนกตัดผมชายมีลักษณะการ เรียนการสอนเหมือนกัน คือ หัวข้อวิชาแต่ละตอนต้องจบในชั้นเรียน การสอนใน แผนกตัดผมชายต้องให้หุ่นจริง ซึ่งการสอนแผนกอาหาร-ขนมต้องใช้การปฏิบัติ จากของจริงใช้ของจำลองไม่ได้จึงมีความคิดเห็นเหมือนกัน ส่วนแผนกตัดเสื้อสตรี แผนกตัดเสื้อชาย และแผนกเสริมสวย การเรียนการสอนของทั้ง 3 แผนกคล้าย คลึงกัน คือ หัวข้อการสอนเป็นหัวข้อใหญ่ๆ แล้วแยกเป็นหัวข้อย่อยใช้เวลาเรียน

ติดต่อกันหลายครั้ง นักกลับไปปฏิบัติที่บ้านได้ หรือมีการใช้หุ่นจำลองได้ เนื้อหาวิชาของแผนกตัดผมชายจะเป็นตอนสั้นๆ แต่ละหัวข้อต้องจบในชั้นเรียน กิจกรรมการเรียนการสอนต้องสอนในชั้นเรียน นักกลับไปปฏิบัติที่บ้านไม่ได้ การวัดผลและประเมินผล ต้องใช้หุ่นจริง ซึ่งหายาก บางครั้งต้องออกหาหุ่นจากภายนอก โดยการออกบริการชุมชน ส่วนแผนกตัดเสื้อสตรี เนื้อหาการสอนเป็นหัวข้อใหญ่ๆ และหัวข้อย่อยๆ ต้องใช้เวลาเรียนติดต่อกันหลายครั้ง นักกลับไปปฏิบัติที่บ้านได้ การวัดผลและประเมินผล ตรวจจากชิ้นงานที่ทำติดต่อกันมา ส่วนแผนกเสริมสวย เนื้อหาวิชาการสอนเป็นหัวข้อใหญ่ๆ แล้วแยกเป็นหัวข้อย่อยคล้ายแผนกตัดเสื้อสตรี แต่หัวข้อย่อยต้องเรียนจบในชั้นเรียน นักกลับไปปฏิบัติหน้าที่ใช้ใช้หุ่นจำลองได้ การวัดผลและประเมินผล วัดจากการปฏิบัติและชิ้นงานในช่วงเวลาที่กำหนดที่แล้วเสร็จในชั้นเรียน ดังนั้นลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผลในแผนกตัดผมชายไม่เหมือนแผนกตัดเสื้อสตรี และแผนกเสริมสวย จึงทำให้ครูแผนกวิชาอาหารและขนม และแผนกตัดผมชายมีความคิดเห็นแตกต่างจากครูแผนกตัดเสื้อชาย, ตัดเสื้อสตรี และแผนกเสริมสวย

2.5 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ ที่มีวิชาที่สอนตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา และสอนไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยศัน พ.ศ. 2533 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพใช้โครงสร้างหลักสูตรเดียวกัน ครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีวศึกษามีกำหนดคุณสมบัติไว้อย่างชัดเจนครูผู้สอนส่วนใหญ่จะสอนตรงกับวิชาที่ตนถนัดและเรียนมา ซึ่งถ้าไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมา ก็จะมีการจัดฝึกอบรมให้มีความชำนาญก่อนทำการสอนสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาวิตา หาญวัฒนกุล (2530 : 122-123) ได้ศึกษาเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรของครู-อาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา

กรุงเทพมหานคร" พบว่าโรงเรียนขาดบุคลากร ความพร้อมเรื่องเอกสาร ความชำนาญของครูที่จะช่วยแก้ปัญหาในการจัดการเตรียมการสอน แนวทางแก้ไข ปัญหาคือ ครูอาจารย์มีความเห็นว่าการได้รับการอบรมเป็นวิธีที่ก่อให้เกิดผลดีต่อการใช้หลักสูตร จะเห็นได้ว่าครู - อาจารย์ ส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการฝึกอบรม เพราะนอกจากช่วยแก้ปัญหาแล้วยังทำให้ครูมีทิศทางการสอนในแนวเดียวกันชัดเจน และมีประสิทธิภาพเป็นมาตรฐานเดียวกัน

นอกจากนี้ครูผู้สอนก็มาจากสถาบันการศึกษาเดียวกันหรือสถาบันคล้ายคลึงกัน และประกอบกับมีจำนวนครูที่สอนไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมาเพียง 25 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 เท่านั้น จึงทำให้ความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและครูผู้สอนก็จะมาจากสถาบันการศึกษาเดียวกันหรือสถาบันที่คล้ายคลึงกัน และประกอบกับมีจำนวนครูที่สอนไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมาเพียง 25 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 เท่านั้น จึงทำให้ความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.6 ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยศสิ้น พ.ศ.2533 โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทั้งวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ ใช้หลักสูตรเดียวกันนโยบายจากกรมเดียวกัน (กรมอาชีวศึกษา) การดำเนินงานอย่างเดียวกัน ลักษณะการจัดการเรียนการสอนก็คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ก็มีการประสานร่วมมือกันเพื่อพัฒนาการสอนอยู่เสมอจึงทำให้ความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรมที่อยู่ในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ข้อคิดเห็นของผู้สอนคณะกรรมการจากคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาข้อเสนอแนะ และความต้องการความช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร แบ่งเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นปัญหาอุปสรรคในการนำหลักสูตรไปใช้ในด้านปัญหาตัวเอง ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา และปัญหาเนื้อหาหลักสูตร

ปัญหาตัวเอง ข้อที่มีความถี่สูงสุด คือ ไม่ได้รับการอบรมในเนื้อหาวิชาที่สอนไม่มีความชำนาญ อยากได้รับการฝึกอบรมเทคนิคใหม่ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอายุมากอยากได้รับการพัฒนาปรับปรุงตนเองให้ทันสมัย ไม่มีทุนในการฝึกอบรมเทคนิคใหม่ๆ เช่น แผนกตัดเสื้อตรี มีการออกแบบเสื้อโดยใช้คอมพิวเตอร์ให้เหมาะกับรูปร่าง แผนกเสริมสวยใช้รูปหน้าลูกค้าที่ต้องการให้ออกแบบผมใส่คอมพิวเตอร์ แล้วออกแบบทรงผมใส่ดูว่าเหมาะหรือไม่ หดลองเปลี่ยนทรงผมไปเรื่อยๆ จนลูกค้าเห็นว่าเหมาะกับตนจึงลงมือทำผมทรงนั้นให้ลูกค้า เทคโนโลยีใหม่ๆ เหล่านี้ต้องใช้ทุนสูง หรือเมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนเอกชนแล้ววิทยาลัยยังล้าสมัยในเรื่องเครื่องมืออุปกรณ์ เช่น โรงเรียนเสริมสวยเอกชนมีเครื่องอบไอโซนเวลานวดหน้า มีเครื่องดูดผิวเสี้ยน การใช้เครื่องอบไอโซนและเครื่องดูดผิวเสี้ยนนั้นต้องได้รับการฝึกอบรม ภาระงานมากเกินไป ครูทำงานหลายหน้าที่ทำให้ตามเทคโนโลยีไม่ทัน หรือหน่วยงานไม่มีงบประมาณให้กับแผนกคหกรรมมากพอที่จะส่งครูไปอบรมทุกคนได้

ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา ข้อที่มีความถี่สูงสุด คือ นักศึกษาอายุต่างกันมาก พื้นความรู้ต่างกันมากและไม่เพียงพอทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจุบันมีเด็กอายุ 12-13 ปี เข้ามาเรียนในโรงเรียนสารพัดช่าง ขณะเดียวกันก็มีคนอายุมากเข้ามาเรียนในห้องเดียวกัน ความแตกต่างของอายุแต่จัดอยู่ในชั้นเรียนเดียวกันเพื่อประหยัดวัสดุ, อุปกรณ์, เวลา ทำให้เกิดปัญหานี้ สอดคล้องกับงานของ สุจรรยา สุวรรณศิริ (2527 : ง-จ) ศึกษาเรื่องสภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2524 ในวิทยาลัยครูพบว่า งบประมาณดำเนินงานไม่เพียงพอ ขาดแหล่งวิทยากรในห้องถื่น อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ไม่เพียงพอ พื้นฐานนักศึกษาแตกต่างกันมาก และนักศึกษาไม่สนใจเรียนอย่างแท้จริง

ปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาหลักสูตร ข้อที่มีความถี่สูงสุดคือหลักสูตรกว้างเกินไป บางรายวิชาไม่ได้ใช้ เนื้อหาวิชาไม่สมบูรณ์ขาดรายละเอียด บางอย่างขัดแย้งกับความจริง บางอย่างใช้เวลามากเกินไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหลักสูตรบางอย่างจัดเพื่อให้ครบเนื้อหาให้ครบชั่วโมง การสัมนาหลักสูตรนั้นๆ ต้องจัดให้สมบูรณ์ บางรายวิชาจึงไม่ได้ใช้ หรือใช้น้อยมาก อาจเพราะครูไม่มีความถนัดในรายวิชานั้นๆ เช่น วิชาการออกแบบเสื้อ เป็นต้น

ส่วนที่ 2 ข้อเสนอแนะ ข้อที่มีความถี่สูงสุด คือ ควรจัดคู่มือให้ครูได้ ค้นคว้ากิจกรรมใหม่ๆ ให้ครูได้รับการฝึกวิทยากรใหม่ๆ และควรจัดกิจกรรมเสริมให้นักศึกษาได้ดูงานและฝึกงานในสถานประกอบการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจุบันเทคโนโลยีกว้างไกล ครูต้องการสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย แต่วิทยาลัยขาดสื่อ ขาดงบประมาณ เช่น คอมพิวเตอร์ในการสอนแผนกเสริมสวย แผนกตัดเสื้อ เป็นต้น

ส่วนที่ 3 ความต้องการการช่วยเหลือในการใช้หลักสูตร ข้อที่มีความถี่สูงสุดคือ เปิดโอกาสให้ครูได้ศึกษาต่อทางวิชาชีพและดูงานตามสถานประกอบการ และติดตามผลที่ได้รับการอบรมทุกครั้ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูมีความยาก ก้าวหน้าให้ทันกับวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงไปต้องการปรับตัวเองให้มีความรู้วิทยาลัย ควรให้การสนับสนุน

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

1. กองการศึกษาอาชีพหรือส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ควรมีการจัดฝึกอบรมเทคนิคใหม่ๆ ให้ครูผู้สอนแผนกคหกรรมในแต่ละสาขาวิชาเป็นประจำภาคหรือประจำปี

2. ควรกำหนดอายุ และพื้นความรู้ผู้เรียนในการเข้าเรียน จัดให้นักศึกษาอายุใกล้เคียงกันเรียนอยู่ในกลุ่มหรือชั้นเดียวกัน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาการเรียนการสอน
3. ควรมีการสัมมนาหลักสูตร หลักสูตรใดที่กว้างไกล หลักสูตรใดควรปรับปรุง
4. ให้โอกาสครูที่มีประสบการณ์น้อย ได้เข้าร่วมอบรมสัมมนา หรือมีการชี้แจงแนะนำเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อช่วยให้การนำหลักสูตรไปใช้ได้รับผลดียิ่งขึ้น
5. ควรพิจารณาปรับปรุงเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรใหม่ เนื่องจากครูผู้สอนมีความคิดเห็นแตกต่างกันในหลักสูตรมีเวลาฝึกปฏิบัติน้อยไป ควรเพิ่มเวลาในการฝึกปฏิบัติให้มาก
6. ให้ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการกำหนดตามนโยบาย วางแผนการปฏิบัติงาน และมีการติดตามผลการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ
7. ควรมีสื่อเฉพาะเรื่อง และสื่อประจำสาขาทุกแผนกวิชา
8. ควรจัดให้มีการออกบริการชุมชนทุกแผนกวิชา เพื่อฝึกให้นักศึกษาเกิดทักษะ
9. ควรจัดกิจกรรมเสริมให้ครูได้ดูงาน และฝึกงานในสถานประกอบการ เอกชน เช่น สมาคมเสริมสวยแห่งประเทศไทย เป็นต้น
10. เพิ่มวัสดุฝึกให้เพียงพอ เพื่อให้ นักศึกษามีความชำนาญ และสามารถปฏิบัติได้จริง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สอนเกี่ยวกับ หลักสูตร วิชาชีพพระยะสัน พ.ศ.2533 กับคณะวิชาอื่นๆ นอกเหนือจากคณะคหกรรม

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น

พ.ศ.2533 โดยศึกษาจากผู้บริหารและบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อจะได้เปรียบเทียบกับความคิดเห็นของครูผู้สอนคณะคหกรรม เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533 ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

3. ควรศึกษาปัญหา และความต้องการในการปฏิบัติงานของครูผู้สอน

หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ.2533 ในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. ประวัติสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา.

ม.ป.พ., ม.ป.บ.

_____. หน่วยศึกษานิเทศก์ รายงานการประเมินหลักสูตรวิชาชีพพระยาสี
พ.ศ.2533. ตุลาคม 2536.

_____. สรุปผลการปฏิบัติการปฏิบัติงานกรมอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ :
2529, อัดสำเนา.

_____. เอกสารแนะแนว โลกกว้างทางอาชีวะ. 2537.

กมล สุตประเสริฐ. หลักและวิธีการวัดผลการศึกษา พ.ศ.2525. กรุงเทพฯ :
วัฒนาพานิช, 2525.

จุฬา วิริยะ. การจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติของหลักสูตรคหกรรมศาสตร์
สาขาอาหาร และโภชนาการ ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.

จรัส น้อยแสงสี. วิธีสอนวิชาเอก (สังคมศึกษา). กรุงเทพฯ ภาควิชาหลักสูตร
และการสอน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2520.

ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ :
ฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บhumวัน, ม.ป.บ.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. เอกสารการสอนชุดวิทยาลัยการสอน. นนทบุรี : มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช, 2525.

เชียรศรี วิวัชลิรี. การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกระบบโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2.
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.

ชาญชัย ศรีไสยเพชร. หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
หลักสูตรและการสอน คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพระนคร, 2528.

ณรงค์ ฉายายนต์. ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่ทางการเรียน

การสอนแผนกช่างซ่อมเครื่องยนต์ตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

โรงเรียนสารพัดช่างในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.

ดิลก บุญเรืองรอด. การวางแผนการศึกษา. กรุงเทพฯ : ฝ่ายสถิติวิจัยและ

ประเมินผล กองแผนงาน กรมการฝึกหัดครู, 2520.

_____. การวางแผนการศึกษาระดับสถาบันการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2

กรุงเทพฯ : ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะวิชาครุศาสตร์

วิทยาลัยครูสวนสุนันทา, 2537.

ถาวร สารวิทย์, "การอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษา". แผนกเอกสารการพิมพ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พับนโลก, 2528.

চার্গ বাকরী. নথীকৃতঃ রিংপিম্পুরুসালাদপ্ৰাৱ, 2514.

ปรีชา ขาติมาลากร. "ความเข้าใจในวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ของผู้บริหาร

โรงเรียนมัธยมศึกษา" ใน รายงานการวิจัยคณะวิชาอุตสาหกรรมศิลป์.

หน้า 36 กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูพระนคร, 2524.

เบื่อง กุมท. การวิจัยสื่อและนวัตกรรมการสอน. ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519.

พจน์ ราษฎร์นระ. ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่เกี่ยวกับการเรียน

การสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด

เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. อัดสำเนา.

พจน์ สะเพียรชัย. ประมวลคำบรรยายเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ :

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2517.

พุทธชาติ ศุภลักษณ์. การศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดวิทยาลัยสังกัด

กรมอาชีวศึกษาให้สนองชุมชน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535. อัดสำเนา.

ไพศาล นาสินธมกร. ปัญหาความต้องการในการปฏิบัติงานของครูสอนวิชาชีพ
หลักสูตรระยะสั้นศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จ.อุบลราชธานี.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531.

อด้ล้าเนา.

พรทิพา กาญจนานนท์. การจัดการเรียนการสอนนักศึกษาผู้ใหญ่ตัดเย็บเสื้อผ้าสตรี
ตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นในโรงเรียนสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,

2526. อด้ล้าเนา.

พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียนเบื้องต้น. ไทยวัฒนาพานิช, 2513.

พวงรัตน์ หวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.

สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2535.

มนัส ศรีกัลยา. ปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น

โรงเรียนสารพัดช่าง เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ปรินญานิพนธ์

กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,

2533. อด้ล้าเนา.

ภาวิดา หาญวัฒนกุล. การใช้เอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรของ
ครูอาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

อด้ล้าเนา.

ภิญโญ ส้าธร. หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช,
2516.

มานิดา อุษชิน. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพ เอกสารการประชุม
สัมมนาเชิงปฏิบัติการ กระทรวงศึกษาธิการ 18 ธ.ค. 2525. ม.ป.พ.,

ม.ป.บ.

ลิ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอน : มิติใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :

โอเดียนสโตร์, 2525.

วินัย สายหงษ์. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรระยะสั้น

ของครูผู้สอน และผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์,

2528. อุดลำนเา.

วิระวัฒน์ อุทัยรัตน์. "ใจความสำคัญหลักการสอนวิชาอาชีวศึกษา," ใน เอกสาร

ประกอบการอบรมโครงการอบรมครูวิชาชีพให้มีความรู้ด้านวิชาการศึกษา

รุ่นที่ 2. กรุงเทพฯ :สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2526.

สุจรรยา สุวรรณศิริ. สภาพการใช้หลักสูตรคหกรรมศาสตร์ หลักสูตรระดับปริญญาตรี

พุทธศักราช 2524 ในวิทยาลัยครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อุดลำนเา.

สุจิต เพียรชอบ. หลักสูตร ลักษณะ แนวโน้ม และการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ :

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

สมาน บุญถิ่น. การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

ในเขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ปริญญา ค.ม. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อุดลำนเา.

สุมิตร คุณากร. หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2518.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. การวางแผนและการประเมินผลการศึกษาผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ :

โอเดียนสโตร์, 2525.

สังัด อุทรานันท์. พื้นฐานและหลักการพัฒนหลักสูตร. กรุงเทพฯ :

วงเดือนการพิมพ์, 2527.

_____. ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับการนิเทศการศึกษา เอกสารประกอบ
การบรรยายอบรมเชิงวิชาการนิเทศภายในสถานศึกษา กรมอาชีวศึกษา.

2528. เอกสารอัดสำเนา.

เสาวนีย์ เลวลีย์. การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกระบบ
โรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

อุทัย บุญประเสริฐ. การวางแผนการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2527.

Beauchamp, George A. Curriculum Theory. Wilmette, Illinois :
The Kagg Press, 1968.

Cronbach, Lee J. Essentials of Psychological Testing.
New York : Harper and Row, Publishers, 1970.

Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and
Education. New York : McGraw-Hill Book Company,
1976.

Good, Carter V. Dictionary of Education. New York :
McGraw-Hill Book Co. Inc., 1973.

Langenbach, Michael. "Development of an Instrument of
Measure Teachers," Attitude Toward Curriculum
Use and Planning Education Research. Vol. 35,
1972.

Rudolph, Donna Marie. "The Development of a Curriculum
Design for Early Childhood Teacher Education,"
Dissertation Abstracts. 7 : (Jannary 1972).

Saylor, Garlen J. and William M. Alaxander. Planning
Curriculum for Schools. New York : Holt Rinehart
and Winstons Inc., 1974.

Taba, Hilda. Curriculum Development : Theory and Practice.
New York : Harcourt, Brace and World, Inc., 1962.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง

ความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533 ประเภทวิชาคหกรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของครูผู้สอนคณะคหกรรม
ในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูผู้สอน คณะคหกรรม
เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยาศรี พ.ศ.2533 ซึ่งแบ่งออกเป็น
2 ด้าน คือ

1. ด้านการนำหลักสูตรไปใช้
2. ด้านการเรียนการสอน
 - 2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 2.2 สื่อการเรียนการสอน
 - 2.3 การวัดผลและประเมินผล
 - 2.4 การบริหารและบริการหลักสูตร

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับสภาพปัญหา ข้อเสนอแนะ และ
ความต้องการความช่วยเหลือของครูผู้สอนในการใช้หลักสูตร

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน () ตามความคิดเห็นของท่าน
ที่เป็นจริง ตอบเพียงข้อเดียวเท่านั้น

1. อายุ
 - () ต่ำกว่า 35 ปี
 - () 36 - 45 ปี
 - () 46 ปีขึ้นไป
2. วุฒิการศึกษาสูงสุด
 - () ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - () ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
 - () สูงกว่าปริญญาตรี
 - () อื่น ๆ โปรดระบุ.....
3. วิทยาลัยที่ท่านทำการสอนอยู่
 - () วิทยาลัยสารพัดช่าง
 - () วิทยาลัยการอาชีพ
4. วิทยาลัยที่ท่านปฏิบัติการสอนอยู่เริ่มดำเนินการ
 - () 1 - 3 ปี
 - () 4 - 10 ปี
 - () 10 ปีขึ้นไป
5. จำนวนนักศึกษาในแต่ละภาคเรียน (เฉพาะคหกรรม)
 - () ต่ำกว่า 300 คน
 - () 300 - 500 คน
 - () สูงกว่า 500 คน

6. ประสบการณ์ในการทำงาน

() น้อยกว่า 10 ปี

() 11 - 20 ปี

() 20 ปีขึ้นไป

7. ท่านปฏิบัติงานสอนในแผนกวิชาใด

() แผนกอาหาร-ขนม

() แผนกตัดเสื้อสตรี

() แผนกตัดเสื้อชาย

() แผนกเสริมสวย

() แผนกตัดผมชาย

8. วิชาที่สอน

() ตรงกับสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา

() ไม่ตรงกับสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา

9. ท่านเคยได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมในเนื้อหาวิชาที่สอน

() 1 - 5 ครั้ง

() 6 - 10 ครั้ง

() 10 ครั้งขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะลั่น พ.ศ. 2533 เน้นข้อคำถาม
ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะลั่น

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องทางขวามือให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านเพียงช่องเดียวเท่านั้น ซึ่งแต่ละช่องจะมีความหมายดังนี้

- 5 หมายความว่า ท่านเห็นด้วยกับข้อความในระดับ มากที่สุด
- 4 หมายความว่า ท่านเห็นด้วยกับข้อความในระดับ มาก
- 3 หมายความว่า ท่านเห็นด้วยกับข้อความในระดับ ปานกลาง
- 2 หมายความว่า ท่านเห็นด้วยกับข้อความในระดับ น้อย
- 1 หมายความว่า ท่านเห็นด้วยกับข้อความในระดับ น้อยที่สุด

ลำดับที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
	<u>ด้านการนำหลักสูตร ไปใช้</u>					
1	นักศึกษาสามารถนำความรู้ด้านอาชีพคหกรรม ที่เรียนไปศึกษาต่อหรือศึกษาเพิ่มเติมได้.....					
2	นักศึกษาสามารถเลือกวิชาชีพคหกรรมได้ตาม ความถนัดและความสนใจ.....					
3	หลักสูตรที่ใช้สอนสามารถสร้างให้นักศึกษามี ความคิดริเริ่มในการทำงานอาชีพคหกรรมใหม่ๆ					
4	เนื้อหาวิชาที่สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาประกอบ อาชีพอิสระ ได้เป็นอย่างดี.....					
5	เนื้อหาวิชาที่สอนนักศึกษาสามารถนำไปพัฒนา อาชีพที่ทำอยู่ได้เป็นอย่างดี.....					
6	จุดมุ่งหมายของหลักสูตรสอดคล้องกับความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน.....					
7	เนื้อหาของหลักสูตรน่าสนใจและทันสมัยทัดเทียม โรงเรียนเอกชน.....					
8	การกำหนดพื้นฐานความรู้ผู้เรียนมีความเหมาะสมดี.					
9	เวลาเรียนที่กำหนดทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติใน หลักสูตร สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดี..					
10	การนับเวลาเรียนเพื่อสิทธิในการสอบมีความ เหมาะสมดี.....					

ลำดับที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
11	การกำหนดเวลาเรียนที่สั้นกว่า 225 ชั่วโมง ตามหลักสูตร ทำให้นักศึกษาออกก่อนจบหลักสูตร น้อยลง					
12	หลักสูตรสามารถตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลง และความต้องการของตลาดแรงงานเป็นอย่างดี					
	<u>ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน</u>					
1	ครูสามารถนำกิจกรรมการเรียนการสอนที่ กำหนดไว้ในคู่มือ ไปปฏิบัติได้					
2	ครูเลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับแต่ละรายวิชาที่ กำหนดไว้ในหลักสูตร					
3	ครูสอนเนื้อหาของแต่ละรายวิชาได้พอดีกับเวลา ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร					
4	การกำหนดจำนวนงานฝึกในหลักสูตรเหมาะสม กับเวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร					
5	ครูดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิดขณะฝึกปฏิบัติใน ห้องปฏิบัติการ					
6	นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการเรียนวิชาชีพ คหกรรม					

ลำดับที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
7	นักศึกษาขาดเรียนมากทำให้เกิดปัญหาการเรียนการสอน.....	...	...	...	...	...
8	ครูเปิดโอกาสให้นักศึกษาค้นคว้าและฝึกงานด้วยตนเอง.....	...	...	...	...	...
9	กิจกรรมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความสอดคล้องกันเป็นอย่างดี.....	...	...	...	...	...
10	มีการเชิญวิทยากรทางวิชาชีพผู้มีความชำนาญมาบรรยายหรือสาธิตความรู้แก่นักศึกษา.....	...	...	...	...	...
11	ครูพานักศึกษาไปศึกษาหรือดูงานภาคปฏิบัติในสถานประกอบการหรือสถานประกอบอาชีพอิสระ					
12	นักศึกษาได้ปฏิบัติจริงเป็นรายบุคคล.....	...	...	...	...	...
13	นักศึกษาได้ปฏิบัติจริงเป็นรายกลุ่ม.....	...	...	...	...	...
14	ครูเตรียมวัสดุในการเรียนการให้กับนักศึกษา..	...	...	...	...	...
15	สถานที่ฝึกปฏิบัติงานวิชาชีพ สะอาด ปอดโปร่ง มีแสงสว่างเพียงพอ.....	...	...	...	...	...
16	ระบบการส่งคืนผลิตภัณฑ์แก่สถานศึกษามีความเหมาะสม.....	...	...	...	...	...

ลำดับที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
	<u>ด้านสื่อการเรียนการสอน</u>					
1	ในหลักสูตรคหกรรมจำเป็นต้องใช้สื่อการเรียนการสอน.....					
2	ครูได้รับความร่วมมือและสนับสนุนในการจัดหาจัดทำสื่อการเรียนการสอน.....					
3	ครูมีความสามารถในการจัดทำสื่อการเรียนการสอนประเภทต่าง ๆ.....					
4	ผู้บริหารมีความสามารถในการจัดซื้อและบริการสื่อการเรียนการสอนประเภทต่าง ๆ ตามความต้องการของครู.....					
5	แหล่งค้นคว้าทางวิทยาการสำหรับครูและนักศึกษา มีเพียงพอ.....					
6	การจัดสื่อการเรียนการสอนตรงกับเนื้อหาที่ระบุไว้ในคู่มือครู.....					
7	นักศึกษามีความพร้อมในการจัดหาอุปกรณ์การเรียนส่วนตัว.....					
8	เครื่องมือ อุปกรณ์ สาขาวิชาต่าง ๆ มีความเพียงพอและทันสมัย.....					
9	มีเจ้าหน้าที่โสตศอนำให้คำแนะนำช่วยเหลือในการผลิตสื่อการเรียน.....					

ลำดับที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
10	ครูมีสื่อที่สามารถผลิตขึ้นใช้เองได้	...	...	...	...	...
11	มีเจ้าหน้าที่คอยจัดทำเอกสารประกอบการสอน	...	...	...	...	...
12	มีแหล่งบริการหาข้อมูลวิชาชีพต่างๆ ในรูป เอกสาร แผ่นปลิว บ้ายนิเทศ แก่นักศึกษา	...	...	...	...	...
	<u>ด้านการวัดผลและประเมินผล</u>					
1	ครูประเมินผลโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของ หลักสูตร	...	...	...	...	...
2	การวัดผลทำได้ครอบคลุมเนื้อหาวิชา	...	...	...	...	...
3	ครูมีความพร้อมของเกณฑ์มาตรฐานในการวัดผล และประเมินผลภาคปฏิบัติ	...	...	...	...	...
4	ครูมีความพร้อมทางด้านวัสดุที่จะนำมาทดสอบ	...	...	...	...	...
5	มีการชี้แจงการวัดผลประเมินผลแก่นักเรียน	...	...	...	...	...
6	อัตราส่วนคะแนนภาคทฤษฎีและปฏิบัติมีความ เหมาะสม	...	...	...	...	...
7	การวัดโดยวิธีการสังเกตเพื่อตรวจสอบความรู้ และวัดชิ้นงานที่สำเร็จมีความเหมาะสม	...	...	...	...	...
8	หลักเกณฑ์ในการวัดผลประเมินผลโดยใช้ วิธีอิงกลุ่ม มีความเหมาะสม	...	...	...	...	...

ลำดับที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
9	หลักเกณฑ์การวัดผลที่กำหนดให้ใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียน 0, 1, 2, 3, 4 มีความเหมาะสม.....					
	<u>ด้านบริหารและบริการหลักสูตร</u>					
1	การจัดงบประมาณในแผนกต่าง ๆ ในคณะคหกรรมมีความเหมาะสม.....					
2	มีการจัดทำแผนการทุกภาคเรียน.....					
3	เอกสารหลักสูตรที่ใช้มีเพียงพอ.....					
4	ครูมีคู่มือประเมินผลรายวิชา.....					
5	ครูมีคู่มือการสอนรายวิชา.....					
6	ครูมีหนังสืออ่านเพิ่มเติม.....					
7	ครูมีหนังสือค้นคว้า.....					
8	ครูมีวารสาร/จุลสารประกอบการเรียนการสอน					
9	ครูมีใบงาน/ใบความรู้.....					
10	ครูได้รับความร่วมมือจากฝ่ายธุรการและผู้บริหาร ในการจัดทำข้อทดสอบ.....					
11	ครูมีความสะดวกในการเบิกจ่ายวัสดุ.....					

ลำดับที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		1	2	3	4	5
12	ครูได้รับคำแนะนำชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น พ.ศ.2533 จากผู้บริหาร.....					
13	ครูมีโอกาสได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับหลักสูตร คหกรรมจากหน่วยงานอื่น ๆ.....					
14	ผู้บริหารได้ติดตามประเมินผลเสมอ (เช่น การ ปฏิบัติงาน การสอน การวัดผล).....					

ตอนที่ 3 สภาพปัญหา อุปสรรค ข้อเสนอแนะ ความต้องการความช่วยเหลือในการ
ใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อความลงในช่องว่างตามความคิดเห็นที่เป็นจริง

1. ปัญหาอุปสรรคในการนำหลักสูตร ไปใช้

ก. ปัญหาเกี่ยวกับตัวท่านเอง

1.
2.
3.
4.
5.

ข. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักศึกษา

1.
2.
3.
4.
5.

ค. ปัญหาที่เกี่ยวกับเนื้อหาของหลักสูตร

-
-
-

2. ข้อเสนอแนะของท่านต่อการปรับปรุงหลักสูตร

ท่านคิดว่าหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2533 ควรมีการปรับปรุง

ก. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน.....

.....

ข. ด้านสื่อการเรียนการสอน.....

.....

ค. ด้านการวัดผลและประเมินผล.....

.....

ง. ด้านบริหารและบริการหลักสูตร.....

.....

3. ความต้องการความช่วยเหลือ

ท่านต้องการความช่วยเหลือในด้านใดบ้าง ที่ช่วยให้การสอนของ

ท่านบรรลุผลอย่างดีที่สุด โปรดระบุ

1.

2.

3.

4.

5.

ภาคผนวก ข

รายชื่อกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาช่วยตรวจแบบสอบถาม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาช่วยตรวจแบบสอบถาม

1. ดร.ศิริพรรณ ชุ่มนน	กองแผนงาน กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ
2. ดร.จรรยาพรณ น้อยสุวรรณ	หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ
3. ดร.คณพล อักษรนิตย์	กองการศึกษาอาชีว กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ
4. อาจารย์ลำยอง ศรีประพัฒน์	ผู้ช่วยฝ่ายวางแผน
วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ
5. อาจารย์วรากร อังชวลา	อาจารย์ 2 ระดับ 6
วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความร่วมมือและตอบรับในการทำวิจัย

(สำเนา)

ที่ ทม 1007/3839

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

24 สิงหาคม 2538

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์

เรียน

บัณฑิตวิทยาลัย ขอรับรองว่า นางสาวศรัวัฒนา พงศ์วรินทร์ เป็นนิสิต
ระดับปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

นิสิตผู้นี้มีความประสงค์มาติดต่อขอความสะดวกในการศึกษาค้นคว้า เพื่อ
ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยา
लयการอาชีพเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ. 2533

ทั้งนี้อยู่ในความควบคุมดูแลของ

รศ.ดร.เสาวนีย์ เลวลีย์

ประธาน

รศ.อัจฉรา สขารมณ

กรรมการ

สิ่งที้นิสิตไ้ขอความอนุเคราะห์ คือ ขอเชิญ

เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือในครั้งนี้
และขอขอบคุนในความช่วยเหลืออนุเคราะห์ใดๆ ที่ท่านจะโปรดให้แก่ นิสิตผู้นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 258-4119

ที่ ศธ ๐๑๒/๑๐๖๐๑

กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ กทม. ๑๐๖๐๐

๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๘

เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

อ้างถึง หนังสือบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ กม ๑๐๑๖-๑๐๑
ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๓๘

ตามหนังสือที่อ้างถึง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ขอความอนุเคราะห์จากกรมอาชีวศึกษา ให้นางสาวศรีวัฒนา พงศ์วรินทร์ ให้สิทธิ์กับปริญญาโท สาขาเอก การศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากครูผู้สอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. ๒๕๓๓ ประเภทวิชาคหกรรม "ในวิทยาลัยการอาชีพ และวิทยาลัยสารพัดช่าง" สังกัดกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา จำนวน ๒๖ แห่ง รายละเอียดตามความทราบแล้วนั้น

กรมอาชีวศึกษา พิจารณาแล้วไม่ขัดข้องแต่ประการใด และอนุญาตให้ นางสาวศรีวัฒนา พงศ์วรินทร์ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. ๒๕๓๓ ประเภทวิชาคหกรรม "ในวิทยาลัยการอาชีพและวิทยาลัยสารพัดช่าง" สังกัดกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา จำนวน ๒๖ แห่ง เพื่อ การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. ๒๕๓๓ ประเภทวิชาคหกรรม ได้ตั้งเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และกรุณาจัดส่งผลงานการวิจัย ให้กรมอาชีวศึกษาทราบในโอกาสต่อไปด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุทธิ พงษ์วงศ์)
รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

นางสาวศรีวัฒนา พงษ์วงศ์

โทรศัพท์ ๐๒-๒๖๖๐๑๐๑ โทร. โทร. ๐๒-๒๖๖๐๑๐๑

ที่ ศธ 0912/ 3074

กองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

13 พฤศจิกายน 2538

เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

ด้วยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ขอความอนุเคราะห์จาก กรมอาชีวศึกษา ให้นางสาวศรวิวัฒนา พงศ์วินทร์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม ในวิทยาลัยการอาชีพ และวิทยาลัยสารพัดช่าง สังกัดกองการศึกษา อาชีพ กรมอาชีวศึกษา จำนวน 26 แห่ง รายละเอียดตามความทราบแล้วนั้น

กรมอาชีวศึกษา พิจารณาแล้วไม่ขัดข้องแต่ประการใด และอนุญาตให้ นางสาวศรวิวัฒนา พงศ์วินทร์ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภท วิชาคหกรรม ในวิทยาลัยการอาชีพและวิทยาลัยสารพัดช่าง สังกัดกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา จำนวน 26 แห่ง เพื่อ การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัย การอาชีพ เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม ได้ตั้งเสนอ

อนึ่ง แบบสอบถามที่ได้รับความเห็นชอบจากกรมอาชีวศึกษาแล้ว จะมิตราประทับที่มุมบน ด้านขวาของแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และให้ความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถามด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายอัมพร ภักดิ์ชาติ)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร
ปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่ง
ผู้อำนวยการกองการศึกษาอาชีพ

ฝ่ายพัฒนาการศึกษา

โทรศัพท์ 280-2917 โทรสาร 281-5487

ที่ ศธ 0908.56/๒๔๗

วิทยาลัยสารพัดช่างอุตรธานี
ถ.อำเภอ อ.เมือง จ.อุตรธานี 41000

6 ธันวาคม 2538

เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการกองการศึกษาอาชีว

อ้างถึง หนังสือที่ ศธ 0912/3074 ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2538

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

จำนวน 10 ชุด

ตามที่บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ขอความอนุเคราะห์จากกรมอาชีวศึกษา ให้นางสาวศรีวัฒนา พงศ์วรินทร์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากครูผู้สอนหลักสูตรระยะสั้น พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม ในวิทยาลัยการอาชีว และวิทยาลัยสารพัดช่าง สังกัดกองการศึกษาอาชีว กรมอาชีวศึกษา จำนวน 26 แห่ง ซึ่งกรมอาชีวศึกษาได้อนุญาตตามเสนอ และทางกองการศึกษาอาชีว ได้มอบให้วิทยาลัยดำเนินการกรอกแบบสอบถามดังกล่าว รายละเอียดตามความทราบแล้วนั้น

บัดนี้ วิทยาลัยฯ ได้ดำเนินการกรอกแบบสอบถามดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว และแนบมาพร้อมหนังสือนี้แล้ว จำนวน 10 ชุด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ ร.ต.

(ชานต์ ไชรัมย์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างอุตรธานี

ฝ่ายส่งเสริมการศึกษา

โทร. (042) 221170

โทรสาร (042) 241911

ที่ ศษ ๐๔๔.๖๕/๕๓๖

วิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง
ถนนช่วยทุกขราษฎร์ อ. เมือง
จ.พัทลุง ๙๓๐๐๐

7 ธันวาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คุณศรีวัฒนา พงศ์วินทร์

อ้างถึง หนังสือกองการศึกษาอาชีพ ที่ ศษ ๐๔๑๒/๓๐๙๔ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๔ ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึงกองการศึกษาอาชีพขอความร่วมมือสถานศึกษาให้คณะครู - อาจารย์
ประเภทวิชาคหกรรม กรอกแบบสอบถามเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูผู้สอนใน
วิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ เกี่ยวกับหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. ๒๕๖๓ ประเภท
วิชาคหกรรม ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

วิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง ได้ดำเนินการกรอกแบบสอบถามดังกล่าวและจัดส่งมาพร้อม
หนังสือฉบับนี้ด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายจุลพันธ์ สุนทรวงศ์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างพัทลุง

ฝ่ายส่งเสริมการศึกษา

โทร. (๐๙๕) ๖๑๔๐๔๖

โทรสาร (๐๙๕) ๖๑๑๖๔๐

11/19/2019 (cont) 08:00:00

ที่ ศธ 0908.84/ 1684

วิทยาลัยการอาชีพปัตตานี

10 ถนนวัฒนธรรม

อ. เมือง จ.ปัตตานี 94000

8 ธันวาคม 2538

เรื่อง ส่งแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ศรีรัตน พงศ์วรินทร์

อ้างถึง หนังสือกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา ที่ ศธ 0912/3074 ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2538

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 6 ชุด

ตามหนังสือที่อ้าง กองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา ให้ความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บข้อมูล
เพื่อการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ เกี่ยวกับ
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

ในการนี้ วิทยาลัยการอาชีพปัตตานีได้ดำเนินการกรอกแบบสอบถามเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
และได้จัดส่งมาพร้อมกับหนังสือฉบับนี้ด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายบุญสม พึ่งปาน)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพปัตตานี

ฝ่ายส่งเสริมการศึกษา

โทร. (073) 333011

โทรสาร (073) 348807

ที่ ศก 0908.58/ 0721

วิทยาลัยสารพัดช่างพิจิตร

ถนนพหลโยธิน พิจิตร 66000

๑๑ ธันวาคม 2538

เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการกองการศึกษาอาชีพ

อ้างถึง หนังสือที่ ศก 0912/3074 ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2538

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 5 ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ของ นางสาวศรีวัฒนา พงศ์วรินทร์ เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย ทศครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม ในสังกัดกองการศึกษาอาชีพ จำนวน 26 แห่ง ดังตามรายละเอียดที่ ใจแล้วนั้น

บัดนี้วิทยาลัยสารพัดช่างพิจิตร ได้ทำการแจกแบบสอบถามให้กับอาจารย์ที่สอนตามประเภทวิชา คหกรรม จำนวน 5 ท่าน ทำการกรอกข้อมูลเสร็จเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจรัล พรหมเสน)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างพิจิตร

ที่ ศธ 0908.75/ 1117

วิทยาลัยการอาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกร
อำเภอทาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110

๒ ธันวาคม 2538

เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน นางสาวศรีวัฒนา พงศ์วินทร์

อ้างถึง หนังสือกองการศึกษาอาชีพ ที่ ศธ 0912/3074 ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2538

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามจำนวน 10 ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึงกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา ได้อนุญาตให้ นางสาวศรีวัฒนา พงศ์วินทร์ เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากครูผู้สอนหลักสูตรวิชาชีพชั้นระยะสั้น พ.ศ. 2533 ประเภทวิชา คหกรรม ในวิทยาลัยการอาชีพ และวิทยาลัยสารพัดช่างสังกัดกองการศึกษาอาชีพ ความละเอียดความแล้วนั้น และได้จัดส่งแบบสอบถามดังกล่าวมายังวิทยาลัยการอาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกร บัณฑิตวิทยาลัย-การอาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกร ได้ดำเนินการตอบแบบสอบถามเสร็จสิ้นแล้วและได้ส่งมาพร้อมกับหนังสือ

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายมนตรี อูยยะพันธ์)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพหลวงประธานราษฎร์นิกร

งานวิจัยและพัฒนา

ฝ่ายวางแผนและพัฒนา

โทร. (074) 232036

โทรสาร (074) 246945

ที่ ศธ. 0908.57/๗๓๘

วิทยาลัยสารพัดช่างอุบลราชธานี
35 ถ.จงกลนิธารักษ์ ต.ในเมือง
อ.เมือง จ.อุบลราชธานี 34000

18 ธันวาคม 2538

เรื่อง ให้ความร่วมมือนักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการกองการศึกษาอาชีพ

อ้างถึง หนังสือกองการศึกษาอาชีพ ที่ ศธ 0912/3074 ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2538

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 12 ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึงกรมอาชีวศึกษา อนุญาตให้นางสาวศรีวัฒนา พงศ์วรินทร์
เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากครูผู้สอน หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2533 ประเภท
วิชาคหกรรม วิทยาลัยได้ให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องตอบแบบสอบถาม เสร็จเรียบร้อยแล้ว ตาม
สิ่งที่ส่งมาด้วยนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายจันทค์ ไชยยองยศ)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยสารพัดช่างอุบลราชธานี

ฝ่ายวางแผนและพัฒนา

โทรศัพท์ (045) 244754

โทรสาร (045) 244755

ที่ ศธ 0908.87/๖4

วิทยาลัยการอาชีพสระบุรี

อำเภอพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี 18120

11 มกราคม 2539

เรื่อง ขอส่งแบบสอบถาม

เรียน นางสาวศรีวัฒนา พงษ์วรินทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 2 ฉบับ

ตามที่ท่านได้ขอความอนุเคราะห์จากวิทยาลัยการอาชีพสระบุรี ในการตอบแบบสอบถาม
เพื่อการวิจัย เรื่อง "ความคิดเห็นของครูผู้สอนในวิทยาลัยสารพัดช่างและวิทยาลัยการอาชีพเกี่ยวกับ
หลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2533 ประเภทวิชาคหกรรม" นั้น บัดนี้ วิทยาลัยฯ ได้ดำเนินการ
มอบหมายให้ผู้เกี่ยวข้องตอบแบบสอบถามดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว ดังที่ได้จัดส่งมาข้างทำยนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายประบุร สดสง่า)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพสระบุรี

งานสารบรรณ

โทร. 036-266561

โทรสาร 036-266561

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวศรีวัฒนา	ชื่อสกุล พงศ์วรินทร์
เกิดวันที่ 11	เดือนมีนาคม พ.ศ.2495
สถานที่เกิด	บ้านเลขที่ 293/1 ถนนนครไชยศรี ดุสิต กรุงเทพฯ 10300
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 293/1 ถนนนครไชยศรี ดุสิต กรุงเทพฯ 10300
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์ 2 ระดับ 6
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา โทร. 236-1312, 236-1245
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2505	สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนศิรินัยศึกษา กรุงเทพฯ
พ.ศ.2508	สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จากโรงเรียนขัตติยานีผดุง กรุงเทพฯ 10300
พ.ศ.2511	สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนขัตติยานีผดุง กรุงเทพฯ 10300
พ.ศ.2514	สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาชีพ (อาหารและโภชนาการ) จากโรงเรียนโชติเวช กรุงเทพฯ
พ.ศ.2516	สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (อาหารและโภชนาการ) จากวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ กรุงเทพฯ
พ.ศ.2517	สำเร็จหลักสูตรประโยคครูมัธยม จากวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ กรุงเทพฯ
พ.ศ.2524	สำเร็จหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับ 2 (อาหารศึกษา) จากวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ กรุงเทพฯ
พ.ศ.2539	สำเร็จหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษาผู้ใหญ่) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร